TINA SESKIS

CU UN PAS PREA DEPARTE

TINA SESKIS

CU UN PAS PREA DEPARTE

Original: *One Step Too Far* (2013)

Traducere din engleză de:
IOANA FILAT

virtual-project.eu

2016

Partea întâi

1.

Iulie 2010

Arșița pare a fi și ea o altă ființă în mulțimea de oameni prin care îmi croiesc drum, înaintând pe peron. Mă urc în tren, deși până la urmă habar n-am dacă e bine ce fac. Stau țeapănă în grupul de navetiști, iar vagonul, cu mulțimile lui de oameni călătorind laolaltă, mă ia și mă poartă departe de viața mea de dinainte, spre o nouă viață. În tren e răcoare, îmi lasă senzația ciudată de loc pustiu, cu toată mulțimea dinăuntru și arșița apăsătoare de afară, iar vidul ăsta mă mai liniștește un pic. Aici nimeni nu știe prin ce-am trecut, sunt în sfârșit o anonimă, doar o tânără cu o geantă de voiaj printre atâtea altele. Parcă plutesc în derivă, nu sunt aievea aici, și totuși sunt, știu, simt bancheta sub mine, pe fereastră defilează în viteză case orientate cu spatele. Am reușit.

Ciudat cât e de ușor în fond să te rupi de viața pe care ai dus-o înainte și să o iei de la-nceput. Nu-ți trebuie decât niște bani, cât să te pui pe picioare, și hotărârea fermă de a nu te mai gândi niciodată la oamenii pe care-i lași în urmă. Așa am încercat și eu să fac azi-dimineață, să nu privesc înapoi, să plec pur și simplu, numai că în ultima clipă m-a tras ața spre camera lui și o vreme am stat să-l privesc cum doarme – ca un nou-născut care nu și-a început încă prima zi din viață. N-am riscat nici măcar să-mi vâr capul pe ușa camerei unde dormea Charlie, știam că o să-l trezesc și atunci n-o să mai pot să plec, așa că am descuiat fără zgomot ușa casei și i-am părăsit pe amândoi.

Femeia de lângă mine se chinuie cu cafeaua. Poartă un costum închis la culoare, pare femeie de afaceri, cam așa arătam și eu pe vremuri. Încearcă să scoată capacul paharului de plastic, numai că e înțepenit bine, așa că se chinuie mai departe până când capacul se desprinde brusc și ne-mproașcă pe amândouă cu cafea fierbinte. Femeia își cere scuze în gura mare, însă îi fac semn să nu se streseze, cu ochii în poală, la petele întunecate de pe geaca cenușie de piele pe care știu că ar trebui să le șterg – geaca e distrusă, ciudat că nu fac nimic –, totuși șuvoiul de cafea m-a dat cumva peste cap, lacrimi fierbinți se amestecă acum cu stropii de cafea și mă rog în sinea mea să nu observe nimeni, având grijă să-mi țin ochii plecați.

Acum regret că nu m-am oprit să-mi iau un ziar, numai că mi s-a părut deplasat să mă duc la un chioșc de ziare și să stau la coadă, în rând cu oamenii *normali,* chiar în ziua când eu fugeam de-acasă. Stau și mă gândesc cât de mult îmi lipsește un ziar, cât de mult îmi lipsesc coloanele compacte de cuvinte în care m-aș putea afunda cu totul, ca să-mi alung gândurile rele din minte. Cum n-am ce citi, sunt agitată, nu-mi rămâne decât să mă uit pe geam și să mă rog să nu se zgâiască nimeni la mine. Mă uit cu jale cum se pierde Manchesterul în zare și-mi dau seama că s-ar putea să nu mai văd niciodată orașul ăsta pe care l-am iubit pe vremuri. Trenul o taie pe câmpurile pârjolite de soare,

străbătând câte un sat necunoscut, și cu toate că am prins viteză, parcă mă așteaptă o călătorie interminabilă, îmi simt corpul încordat, gata să se ridice și s-o ia la goană – încotro însă? Doar deja am fugit în lume.

Dintr-odată mă ia cu frig, răcoarea la început plăcută a aerului condiționat mi-a pătruns ca un fior până-n măduva oaselor – mă înfășor mai bine în geacă. Îmi las în jos privirea și-mi închid ochii plânși, tremurând ca varga. Mă pricep să plâng în tăcere, numai geaca mă dă de gol, lacrimile picură pe material și se preling din belșug. *De ce m-am îmbrăcat așa la patru ace, nu-i de-a dreptul ridicol*? *Doar n-am plecat numai pentru o zi, am fugit, mi-am lăsat viața în urmă, așa inutilă cum era.* Sunetele din mintea mea și țăcănitul ritmat al trenului pe șine se contopesc. Stau cu ochii închiși până se risipește valul de panică, precum o pulbere fantomatică, și apoi rămân cu ei așa.

•

Cobor la Crewe. Găsesc un chioșc de ziare înainte de a ajunge pe peronul principal și-mi iau ziare, reviste, un roman în ediție ieftină, ca să nu mai trebuiască să ies în lume. O vreme stau ascunsă în toaleta femeilor, privindu-mi lung în oglindă chipul palid și geaca distrusă, și-mi desfac părul lung ca să maschez petele. Încerc să zâmbesc și chiar îmi iese, o fi el strâmb și fals, însă tot zâmbet se cheamă, și sper că a trecut ce-a fost mai rău, cel puțin pe ziua de azi. Mi-e cald, chiar simt că m-a luat cu febră, așa că-mi dau cu apă pe față, stropii îmi pătează și mai rău geaca, nu se mai poate face nimic. O dau jos și o îndes în geantă. Mă privesc absentă în oglindă și văd doar o străină. Îmi dau seama că-mi place cum îmi stă cu părul desfăcut, arăt mai tânără, firele încrețite de la împletitura în spic îi dau un aer sălbatic, chiar boem. Când îmi usuc mâinile simt ceva metalic și fierbinte pe deget și-mi dau seama că încă port verigheta. Nu mi-am scos-o niciodată de când Ben mi-a strecurat-o pe deget, pe o faleză de la malul mării. Mi-o scot și șovăi o clipă, nu prea știu ce să fac cu ea – de-acum îi aparține lui Emily, nu mai e a mea. Pe mine mă cheamă Catherine. E un inel splendid, cu trei diamante micuțe care strălucesc atât de frumos încastrate în platină, încât mă apucă tristețea. *Nu mă mai iubește*. Așa c-o las lângă săpun, în toaleta publică de lângă Peronul 2 și iau următorul tren spre Euston.

2.

Cu treizeci de ani mai devreme, într-o zi oarecare, Frances Brown zăcea într-un spital din Chester, cu picioarele ridicate în suporți, în timp ce doctorii îi scotoceau mai departe între ele cu diverse obiecte. Era în stare de șoc. Născuse rapid, așa cum fată un animal, nu păruse deloc o primă naștere tipică, judecând după puținele informații pe care le avusese. Nu prea știuse la ce să se aștepte de fapt, pe atunci nimeni nu-ți spunea mare lucru, însă un singur lucru o luase total pe nepregătite după ce creatura roșiatică și alunecoasă își iținse creștetul dintre picioarele ei și se prăvălise jos pe pat: doctorii i-au zis că mai urmează și alta.

Frances și-a dat seama că se întâmplase ceva după ce atmosfera din sala de nașteri s-a schimbat cât ai clipi din ochi și toți doctorii s-au strâns buluc în jurul patului, vorbind neliniștiți între ei. S-a gândit că poate fetița ei pățise ceva, însă atunci de ce-o tot împungeau în pântece în loc să vadă de prunc? Într-un final doctorul s-a uitat la ea și, spre mirarea ei, i-a zâmbit.

— Încă n-ați terminat, doamnă Brown, i-a zis el. Am descoperit încă un bebeluș pe care trebuie neapărat să-l scoatem.

— Poftim? a făcut ea.

— Felicitări, doamnă Brown, a încercat iar doctorul să se facă înțeles, în curând o să fiți mămică de gemeni. Mai trebuie să nașteți un bebeluș.

— Cum vine asta? a țipat ea. Doar am născut deja un afurisit de plod!

Acum, când zăcea în stare de șoc, nu-și putea scoate din cap gândul că nu voia deloc doi bebeluși, voia unul și bun, n-avea decât un singur pătuț, un singur cărucior, un rând de hăinuțe, nu se pregătise decât pentru o singură viață nouă.

Lui Frances îi plăcea să pună totul la punct din timp. Ura când era luată pe nepregătite, mai ales că era vorba de un eveniment atât de însemnat și, mai mult decât atât, se simțea mult prea extenuată ca să mai aducă încă un copil pe lume – prima naștere fusese rapidă, însă violentă, traumatizantă și avusese loc cu aproape trei săptămâni înainte de termen. A închis ochii și s-a întrebat în gând când o să vină Andrew. Nu reușise să ia legătura cu el la serviciu, se părea că era prins într-o ședință de afaceri pe undeva, iar când contracțiile se întețiseră, la intervale de un minut și jumătate, și-a dat seama că nu-i rămânea decât să cheme salvarea.

Așa că primul ei copil a venit pe lume purtat de un șuvoi roșu din pântecele sfârtecat de singurătate, iar acum o puneau să mai nască unul, iar soțul ei nici măcar nu era de față. Andrew nu prea se arătase bucuros nici de plodul pe care îl așteptau, Dumnezeu știe ce-avea să spună când o să afle noua întorsătură de situație. Atunci Frances s-a pus pe plâns cu sughițuri însoțite de muci ce răsunau puternic în micul spital.

— Doamnă Brown, controlați-vă! i-a zis moașa.

Frances o detesta la culme pe femeia aia, cu trăsăturile ei pline de răutate și cu glasul pițigăiat, care te zgâria pe creier – cum de-și alesese tocmai profesia asta? se întreba ea cu amărăciune, era în stare să-ți sugă ultimul strop de bucurie din suflet indiferent de situație, până și când venea vorba de un act așa de frumos ca nașterea unui copil, parcă

avea niște foale dușmănoase care te lăsau fără aer.

— Pot să-mi văd fetița? a întrebat Frances. Nici n-am apucat s-o văd.

— Tocmai îi fac un control. Concentrează-te pe celălalt copil.

— Nu vreau să mă concentrez pe celălalt. Vreau să-mi văd copilul adevărat. Dă-mi-l pe ăla adevărat.

De-acum se-apucase să țipe ca din gură de șarpe. Moașa a luat masca de anestezie și i-a fixat-o pe față, apăsând zdravăn. Frances a icnit sufocată și s-a oprit în sfârșit din urlat, iar când s-a liniștit, i-a pierit orice chef să mai lupte și ceva în sufletul ei a murit, chiar în clipa aia, pe patul de spital.

•

Andrew a ratat doar cu câteva secunde sosirea pe lume a fiicei sale. Părea agitat și stânjenit, mai ales când și-a dat seama că, în locul fiului sperat, se alegea nu cu una, ci cu două fetițe. Una era rozalie, drăgălașă și desăvârșită, iar cealaltă zăcea învinețită și înfiorătoare pe cearșafurile mizerabile, iar cordonul ombilical n-o lăsa să tragă aer în piept și să-și înceapă viața afară din pântece. S-a trezit pășind într-o atmosferă de o tensiune extremă. Doctorul a descolăcit cu măiestrie cordonul de la gâtul bebelușului, după care l-a tăiat, iar atunci, sub ochii lui Andrew, sângele i-a năvălit în trupușor, iar doctorul a dus-o în cealaltă parte a sălii, unde era aparatura de resuscitare, și o asistentă i-a aspirat secrețiile și alte mizerii care-i blocau căile respiratorii. N-a trecut mult și au auzit țipetele chinuite și pline de furie ale fetiței. Era fix cu o oră mai tânără decât sora ei, însă arăta și urla de parcă sosise de pe altă planetă.

— Săraca de tine, ce rău îmi pare, i-a șoptit Andrew soției răvășite și albe ca varul, luând-o de mâna înroșită de la noile ființe pe care le adusese pe lume.

Frances s-a uitat țintă la el, cum stătea acolo în costumul lui ca desprins din *Dirty Harry,* cu nodul de la cravată lăbărțat.

— De ce-ți pare rău? Că n-ai fost de față când am născut sau că am născut gemene?

Andrew nu prea reușea s-o privească în ochi.

— Pentru tot, a răspuns el. Însă acum sunt cu tine și gata, avem o mică familie completă. O să fie minunat, o să vezi.

— Domnule Brown, acum tre' să mergeți să așteptați pe hol, i-a zis moașa. Trebuie s-o curățăm pe soția dumneavoastră și s-o coasem. Vă zicem noi când puteți să intrați.

După care l-a dat afară și Frances a rămas iar singură cu fricile și vinovățiile ei și cu cele două fetițe.

•

Frances și-a închipuit întotdeauna că va fi o mamă bună. Atâta doar, că se așteptase să știe la perfecție ce era de făcut – știuse că s-ar putea să nu-i fie deloc ușor, însă cumva tot o să răzbească ea, doar avea un proaspăt soț chipeș, o familie care era lângă ea la nevoie și propriile instincte materne. Însă în realitate trauma nașterii și îndoitele așteptări cu care se pomenise i-au diminuat mult încrederea. Acum avea doi copii, nu unul – doi plozi care păreau să aibă *tot timpul* nevoie de ceva: să-i alăpteze, să-i legene, să-i schimbe –, și un soț care părea că se îndepărtase încet-încet de ea de când fetița (fetițele!) îi creșteau în pântece.

Nici nu știau ce nume să-i dea celei de-a doua fiice. Cu săptămâni în urmă se

hotărâseră asupra numelui Emily dacă era fată – mai precis, Catherine Emily, lui Frances i se părea că un nume mai lung sună mai bine –, însă firește că nu-și închipuiseră că le mai trebuia o variantă de nume. Andrew era un om pragmatic, așa că a propus ca o fiică să primească numele de Catherine și cealaltă pe acela de Emily, însă Frances nu voia să împartă cele două nume pe care le aleseseră, se potriveau atât de bine împreună, a zis ea, așa că au trebuit s-o ia de la capăt cu geamăna de care nu știuseră. Într-un final s-au hotărât asupra numelui de Caroline Rebecca, cu toate că lui Frances nu prea-i plăcea niciunul, însă era propunerea lui Andrew și oricum nu se simțea în stare să se gândească la altceva – lucru pe care l-a ținut secret, ca atâtea altele ce aveau să urmeze, ceea ce dovedea, dacă mai era nevoie, că n-ar fi deranjat-o dacă nașterea ar fi durat cu câteva clipe în plus și cordonul ar fi fost și mai strâns încolăcit și dacă sărmana Caroline Rebecca s-ar fi oprit din respirat chiar înainte să-și înceapă viața. Ani buni s-a străduit să dea uitării gândul ăsta, iar în tot acest timp s-a înăsprit din ce în ce mai mult la inimă și acolo, în adâncul sufletului, cu toate că pe vremuri fusese blândă și mămoasă.

•

Frances a rămas o săptămână întreagă la spital, timp în care măcar a apucat să-nvețe cum să se prefacă bine că și-a revenit după chinurile celor două nașteri, absența soțului și ideea incredibilă că devenise mamă de gemene. A decis că nu-i rămânea decât să privească totul într-o lumină pozitivă, să-și accepte amândouă fiicele cu brațele deschise și poate că așa chiar o să ajungă să se bucure la un moment dat că are două în loc de una. Însă ușor nu i-a fost, de la bun început Emily și Caroline s-au arătat tare diferite. La naștere nici n-ai fi zis că sunt gemene – Emily era rozalie și durdulie, Caroline era slabă, bolnăvicioasă și pământie, cântărind aproape cu un kilogram mai puțin decât sora ei. După care Caroline a respins sânul mamei sale, deși Emily l-a acceptat fără probleme, prin urmare Caroline slăbea tot mai tare pe măsură ce sora ei geamănă creștea în greutate.

Frances era o fire rezistentă. S-a tot chinuit ce s-a chinuit cu Caroline, până i-au sângerat sfârcurile și și-a făcut nervii varză. Era absolut hotărâtă să nu facă nicio deosebire între cele două gemene – oricum n-avea de ales, acum că se născuseră. Într-un final una dintre asistente a pus piciorul în prag și a hrănit-o pe Caroline cu biberonul, a spus că nu puteau să lase copilul să moară de foame. În timp ce Caroline sugea din tetină cu o furie îndărătnică, Frances se resimțea după un nou eșec și înc-o legătură sufletească retezată.

În următoarele luni, Caroline a ajuns-o repede din urmă pe Emily, tot luând în greutate, tare-i mai plăcea să sugă la biberon. Mădularele plăpânde i s-au îngroșat de parcă o umflau cu pompa – era toată numai colăcei de grăsime și bujori în obrăjori – Frances s-a chinuit din greu să o privească cu drag. Parcă nu mai prididea cu crescutul, de-abia aștepta să i-o ia înainte lui Emily, până și la vârsta ei fragedă. Dintre ele două, ea a mers prima de-a bușilea, apoi pe picioarele ei, ea a împroșcat-o prima pe mama ei în față cu hrana solidă. Frances se chinuia rău cu ea.

Pe măsură ce creșteau, gemenele semănau tot mai tare. La trei ani, au depășit faza de bebeluș și le-a crescut un păr des și drept, pe care Frances l-a tăiat sever cu mâna ei,

într-o tunsoare castron identică. Le și îmbrăca identic – cum se făcea în anii ’70 –, așa că le deosebeai cu greu.

Doar firea le dădea de gol. Emily părea din naștere fericită și nepăsătoare, în stare să facă și ea ce făcea toată lumea, bucurându-se de tot ce-i ieșea în cale. Caroline stătea tot timpul ca pe ace. Ura să fie luată pe nepusă masă, ura când ceva nu mergea cum voia ea, o supăra orice zgomot puternic și, mai mult decât orice, nu îndura să-și vadă mama atât de ușor cucerită de sora ei. Cum era o supraviețuitoare înnăscută, a căutat sprijinul tatălui ei, numai că nu prea se știa ce rol avea Andrew în peisaj, era un părinte mai mult absent, de parcă situația îl *depășea*. Prin urmare, Caroline s-a trezit privindu-și propria familie de undeva din afară, de parcă locul ei nu era în ea. Frances avea grijă să nu arate deschis că ar fi favorizat pe vreuna dintre ele – hrănea gemenele la fel și le săruta la fel la culcare, însă amândouă simțeau cât de mult o costa fiecare gest și au ajuns să resimtă totul ca pe o povară.

•

Era o după-amiază rece și umedă în Chester și gemenele, care împliniseră cinci ani, se plictiseau în casă. Mama era plecată să cumpere mâncare și le lăsase în grija lui Andrew, care mai trăgea din când în când cu urechea la meciul transmis cu pârâituri la radioul Roberts pe care-l adusese din șopron. Numai că Andrew dispăruse de secole în bucătărie ca să vorbească la telefon cu cineva, știau ele, și se săturaseră să construiască harta aia, tot lipind bucăți de puzzle, era prea greu dacă nu le sărea tatăl lor în ajutor. Acum stăteau lungite fiecare la un capăt al canapelei din imitație de catifea și se loveau cu picioarele unde nimereau, cu poalele rochițelor din tartan ridicate pe coapse și ciorapii până la genunchi din brocart zgâriindu-le gambele.

— AUUU! Tati! a țipat Caroline. Emily mi-a tras un picior. TAAATI!

Andrew și-a vârât capul pe ușa bucătăriei, întinzând aproape la maximum rotocoalele firului încrețit ce conecta receptorul la telefonul montat în perete.

— N-am făcut nimic, tati, a zis Emily sincer. Ne jucăm și noi.

— Emily, termină, i-a ordonat el cu glas blajin și a dispărut înapoi în bucătărie.

Caroline și-a desprins picioarele dintre ale surioarei sale și, ajungând dintr-un salt în celălalt capăt al canapelei, și-a ciupit tare geamăna de braț, deasupra cotului.

— Ba ai făcut, i-a zis ea printre dinți.

— Tati! a țipat Emily.

Andrew a scos iar capul pe ușă, de data asta enervat.

— Încetați amândouă, le-a zis el. Vorbesc la telefon.

După care a închis de tot ușa bucătăriei.

Când Emily și-a dat seama că tatăl ei n-avea de gând să-i sară-n ajutor, s-a oprit din plâns și a luat-o pe covorul crem, îngrijit, spre căsuța de păpuși de la celălalt capăt al camerei, lângă ușile de sticlă ce dădeau în curte. Era jucăria preferată a lui Emily, numai că nu era doar a ei – cele mai multe obiecte le foloseau la comun, iar Caroline se distra de minune mutând mobila în alte camere decât trebuia sau, și mai rău, scoțând-o cu totul afară, s-o rontăie câinele.

Caroline a venit lângă ea și a încercat să o înduplece:

— Hai să ne jucăm de-a ursuleții.

Emily s-a învoit, cu toate că nu-i prea venea să creadă că soră-sa nu-și pusese ceva necurat în minte, și-au aranjat amândouă ursuleții, punându-i la o șuetă cu ceai, și chiar s-au jucat frumos minute bune. Chiar când Caroline se plictisise să se joace fără chef cu sora ei și o luase spre bucătărie să vadă ce făcea tatăl lor, Emily a auzit cum parchează o mașină în fața garajului din stânga căsuței lor.

— Mami! a țipat Emily sărind de pe canapea și traversând în fugă livingul, spre hol, chiar când a auzit-o pe mama lor intrând pe ușa din față.

Caroline tocmai se întorcea de la bucătărie, de unde se servise cu un biscuit cu cereale și lapte din cutia de tinichea pe care o țineau în dulap, chiar lângă aragaz. Taică-său închisese repede telefonul și o lăsase să-l ia, ceea ce o mirase, doar mai era un pic până la masă. Retezase capul văcuței cu dinții, cu gând să savureze fiecare părticică a corpului rămasă, însă apoi și-a vârât în gură întregul biscuit, devorându-l în grabă. Când a ieșit în hol, ștergându-și firimiturile de pe față, și-a văzut geamăna repezindu-se prin salon drept spre ea, și la început chiar i-a venit să se dea la o parte, s-o lase să treacă.

— Bună, mami! a strigat Emily.

Frances tocmai lăsa plasele cu cumpărături jos, gata să-și îmbrățișeze amândouă fiicele. Însă când Caroline a văzut ce mult se bucurau și Emily, și mama ei să se vadă, pe loc s-a enervat și a vrut să pună punct acestei scene. După ce Frances a lăsat ultima plasă pe covorul mițos portocaliu din mijlocul holului scăldat în soare, a ridicat privirea și a zărit-o pe Caroline cum trântește la fix ușa salonului, după care a văzut-o pe Emily cum vine în fugă spre ea trecând prin geamul ușii cu un zăngănit asurzitor, ca de bombă detonată.

•

Andrew a fugărit-o pe Caroline în jurul mesei ovale din sufragerie în timp ce Frances s-a apucat să culeagă cioburile de sticlă înfipte în fața, în brațele și în picioarele lui Emily. Printr-o adevărată minune, Emily se alesese aproape doar cu tăieturi superficiale, însă Caroline oricum a fost consemnată în camera ei până la ora mesei, deși Andrew a încercat să-și convingă soția că fetița nu știuse ce-o să se-ntâmple – era prea mică, a zis el, nu se putea să fi fost un gest premeditat – și că mai bine o lăsau să stea cu ei. Însă Frances nu s-a lăsat înduplecată, în viața ei nu mai fusese atât de furioasă.

Mai târziu, Andrew a venit cu ipoteza că tocmai viteza cu care se mișcase Emily în momentul impactului o salvase, altfel ar fi avut soarta lui Jeffrey Johnson, un băiețel care locuia cu patru case mai încolo și care se alesese cu o cicatrice palidă de cinci centimetri pe obraz după ce trecuse și el printr-o ușă de sticlă. Emily însă a rămas cu o tăietură mai adâncă pe genunchi, care cu timpul s-a mai estompat, fără să dispară complet, încât de câte ori se uita la ea nu putea să nu-și amintească de sora ei și, firește, pe măsură ce înainta în vârstă, semnul îi evoca tot mai multe isprăvi de-ale lui Caroline, astfel că de fapt era o cicatrice mult mai gravă decât părea la prima vedere. După acel incident, soții Brown au pus o ușă de lemn în locul celei de sticlă și, cu toate că așa pătrundea mai puțină lumină în living, Frances s-a simțit mai împăcată.

3.

Căldura mă întâmpină iar la Euston, când mă dau jos din vagon. Lumea se prelinge jos pe peron, oamenii se grăbesc, ocupați, știind foarte bine unde trebuie să ajungă. Mă opresc lângă un stâlp, îmi scot poșeta de sub braț și mi-o îndes în geanta de voiaj, altfel risc s-o pierd. Sunt îmbrăcată prea gros pentru ziua asta călduroasă, însă nu mai stau să mă schimb, am prea multe de făcut – trebuie să-mi iau alt telefon, să-mi găsesc o locuință, să-mi încep noua viață. Acum sunt absolut hotărâtă. Nici nu vreau să mă gândesc la Ben sau la Charlie, nu pot să mă gândesc că acum s-au trezit și și-au dat seama c-am plecat. Or să-și poarte de grijă unul altuia, or s-o scoată la capăt, de fapt pe termen lung o să le fie chiar mai bine, sunt sigură. Am făcut ce trebuia să fac.

Am încercat să mă documentez cum îți poți găsi o locuință la Londra în ultimele săptămâni nebunești pe care le-am petrecut în Manchester, pe vremea când încă eram Emily. De fiecare dată aveam grijă să șterg istoricul căutărilor din calculator, să nu cumva să bănuiască Ben ce pun la cale. Până-mi găsesc ceva de lucru nu-mi permit să dau cine știe cât pe chirie, nu știu cât or să-mi ajungă banii, așa c-o să încerc să locuiesc într-o casă cu opt, nouă locatari (de obicei australieni, din câte știu) instalați fiecare într-o cameră și cu bucătăria și baia la comun. Într-o asemenea locuință nu prea ți se cer acte sau scrisori de referință – nu vreau să fiu detectată. Găsesc un alt chioșc unde se vând ziare locale și aștept la coadă, apoi mă aventurez în lumina soarelui, contaminată de ceață.

Încotro s-o iau? Mă simt pierdută, panicată, de parcă îmi vine să dau timpul înapoi și să fug acasă la băiețelul meu, de parcă am făcut o greșeală îngrozitoare. Mă uit în jur fără să văd nimic o vreme, doar într-un final reușesc să procesez imaginile, văd strada largă și urâtă care mi se întinde în față, cu traficul ei încâlcit, înecat în gaze de eșapament. La subsuoara dreaptă și pe umăr sunt scăldată în transpirație, pe sub cureaua genții care îmi intră în piele, iar propriul meu miros încins îmi amintește că sunt aici, chiar am reușit. Trec pe la semafor și o iau drept înainte pe o șosea lungă și lată, traversez o piață prin dreptul unei statui necunoscute – cred că e Gandhi – și habar n-am unde merg și durează o veșnicie. Până la urmă zăresc un magazin de telefonie mobilă pe cealaltă parte a străzii și mă simt ușurată, de parcă ceva în sfârșit îmi merge bine. E un magazin mare și anost, cu toate posterele și ecranele lui cu reclame la ultimele oferte – cu toate imaginile alea colorate care se derulează rapid, magazinul pare și mai deprimant. Nu sunt decât doi vânzători care mă iau la ochi de cum intru, însă fac tot ce pot ca să mă ignore vreo două minute, deși îmi dau seama că mă supraveghează. Aici se găsesc telefoane în toate rețelele și habar n-am ce să-mi iau, e o varză totală în capul meu. Toate telefoanele mi se par la fel. Un tânăr în uniformă neagră vine discret la mine și mă întreabă ce mai fac.

— Bine, mersi, zic.

— Pot să vă ajut cu ceva? Ce anume căutați?

Are o intonație melodioasă și un chip frumos, cu o barbă neagră, bine îngrijită, însă nu mă privește în ochi și nici eu nu mă uit la el. Amândoi ne zgâim la rafturile cu

telefoane – oricum, sunt modele nefuncționale, jumătate din ele lipsesc, n-au mai rămas decât niște cabluri necuplate la nimic.

— Vreau să-mi cumpăr un mobil nou, zic cu o voce timidă, pe care nu mi-o recunosc.

— Desigur, doamnă. De cine țineți momentan?

— De nimeni, zic și continui în sinea mea: *Cât de adevărat.* Vreau să zic că mi-am pierdut vechiul mobil.

— Și înainte în ce rețea erați? insistă vânzătorul.

— Nu mai știu, spun. Nu vreau decât un mobil ieftin cu cartelă reîncărcabilă.

Mi-am luat fără să vreau un ton prea ascuțit, nu eram deloc așa pe vremuri. Iau un model care mi se pare mai drăguț de la raft.

— Ăsta pare în regulă, cât m-ar costa?

Bărbatul îmi explică răbdător că depinde ce rețea aleg și atunci îmi dau seama că mă crede bătută în cap, numai că de fapt e prima oară când îmi cumpăr mobil de una singură. Părinții mei mi-au luat primul mobil după facultate și de-atunci l-am tot schimbat pe modele mai noi sau am folosit telefoane de serviciu. Vânzătorul mă pune să-i îndrug cam câte apeluri și mesaje am de gând să utilizez, dacă vreau sau nu acces la internet, ca să stabilească cel mai potrivit pachet de opțiuni, iar mie chiar mi se fâlfâie după câte am îndurat și oricum nu pricep nimic, nu vreau decât să ies de aici ca să sun la niște anunțuri de case cu chirie la comun până nu se face prea târziu și mă apucă panica. Nu vreau decât să am unde să-mi pun capul la noapte.

— Uite ce e, mie îmi trebuie cea mai ieftină ofertă disponibilă, n-ați putea să decideți dumneavoastră pentru mine și gata? zic eu, ceea ce nu sună deloc bine.

Vânzătorul își ia un aer jignit.

— Îmi cer scuze, zic și îmi dau seama cu groază că m-a umflat plânsul.

Bărbatul mă cuprinde cu brațul și-mi spune cu minunatul său glas melodios că nu-i nimic, se rezolvă, iar eu mă-ntreb cu toată jena cum de am ajuns așa de dificilă. Îmi face rost de un șervețel de hârtie și-mi alege un model numai bun, zice el, și chiar insistă să-mi ofere o reducere. Ies într-un final din magazin cu un telefon nou, utilat cu tot ce-i trebuie și gata să-l folosesc. Vânzătorul s-a arătat atât de amabil, încât mi-a amintit că nu sunt eu singurul om nefericit pe lumea asta – ar fi frumos să mă întorc să-i mulțumesc la un moment dat.

Când merg pe stradă iar mă simt nesigură pe picioare – trebuie să mă așez într-un colț liniștit, unde mă pot reculege și unde pot să vorbesc la telefon, e prea mult zgomot aici. Iau un autobuz oarecare, care mă duce dincolo de Piccadilly și mă lasă la intrarea în Green Park. Știu unde sunt pentru că citesc plăcuțele rutiere, însă sunt aproape sigură că Green Park e undeva prin centru, iar dacă sunt în centru o pot lua în orice direcție ca să-mi găsesc noua casă, poate fi oriunde.

O iau prin parc mirându-mă de liniștea din jur, odată ce te îndepărtezi un pic de arterele principale și de turiști. Dau de un delușor cu iarbă înaltă și urc până pe coamă, lăsându-mi geanta la umbră. Îmi scot balerinii din picioare și mă întind pe iarba galbenă; nu e nimeni prin preajmă, doar mașinile care trec pe lângă parc îmi amintesc că mă aflu în capitală. Razele de soare ce pătrund printre crengile copacilor îmi încălzesc fața și când închid ochii, mă simt aproape normal, chiar mulțumită, însă apoi

îmi apare dintr-odată în minte, cu toată claritatea, imaginea care mi s-a întipărit în suflet și în sinea mea mă fac mică-mică, cum mi s-a mai întâmplat deja de un milion de ori, așa că-i deschid iar. Ciudat că n-am trecut prin așa ceva în tren, când mă resimțeam atât de acut după toată suferința despărțirii. Tocmai acum, când aproape mă simțeam fericită, savurând oboseala din corp, farmecul unui moment intim, propriul anonimat, un nou început promițător aici, în centrul minunatei metropole. Fericirea, Catherine, e oricum ceva *interzis*.

•

Sun să mă interesez de vreo nouă, zece locuințe împrăștiate prin toată Londra. Fie nu mai sunt de actualitate („A, ai văzut anunțul de la ziar, scumpa, e cam târziu, tre' să suni cum apare anunțul pe net"), fie nu răspunde nimeni, fie oamenii nu prea vorbesc bine engleza și nu par să înțeleagă ce zic eu acolo. Pot să-mi iau o cameră la hotel, numai că mi se pare deprimant. Dacă vreau s-o scot la capăt, trebuie să încep chiar de azi, de *acum*. Într-o cameră de hotel mi-ar fi prea ușor să stau și să rumeg ce-am făcut și ce-am pierdut, mi-ar fi prea ușor să mă izolez în tăcere și să-mi tai venele. Nu am încredere în mine însămi.

Sun la ultimul anunț de pe listă – o cameră într-o casă din Finsbury Park, 90 de lire pe săptămână. Habar n-am unde vine asta! Chiria e mai mare decât îmi convine. Sunt disperată. Nimeni nu pare să răspundă, apoi, chiar înainte să-nchid, cineva ridică receptorul.

— Finsbury Park Palace, spune cineva râzând.

Nu reușesc să deschid gura.

— Alo? spune femeia mai departe – vorbește cu accent de Essex sau așa mi se pare mie.

— Ăă, bună ziua, caut să închiriez o cameră, am văzut că ați dat un anunț în *Loot*.

— Pe bune? Nu-i nicio cameră liberă, iubita.

Când dau să-nchid aud o voce care intervine.

— Hei, ia stai așa, continuă prima voce. Ah, se pare că a plecat cineva azi, numai că încă n-am dat anunț. Probabil că ai sunat pentru anunțul dinainte, însă camera aia nu mai e disponibilă de secole.

— Cât costă? insist.

— E doar o cămăruță, să știi, iar Fidel era un porc. Optzeci de lire și poți să te muți – așa nu mai tre' să punem anunț și oricum pari mai normală la cap decât demenții care ne sună de obicei.

— Pare OK, zic. Ajung cât de repede pot.

Îmi dictează adresa și închid.

N-am mâncat nimic azi. Simt foamea ca un pumn în mațe, așa că ies din parc să caut ceva de mâncare, orice. Nu prea știu încotro s-o iau, sunt total dezorientată, așa că o fac la nimereală la dreapta, într-acolo par să se îndrepte cei mai mulți oameni. Când trec pe lângă un chioșc mă opresc să-mi iau o pungă de chipsuri și o Cola, altceva nu au, iar vânzătorul se enervează când mă vede moșmondindu-mă, probabil mă ia de turistă, nu de fugară. Mănânc și beau pe stradă, cu geanta prinsă bine între picioare, de teamă să n-o pierd. Apoi urmez mulțimea în jos pe niște trepte de gresie, în gura de metrou – din

fericire, când am nevoie de el, îl găsesc la o aruncătură de băț –, și o pornesc spre noua mea casă.

•

E o zonă cam nasoală și casa e o magherniță. N-am niciun chef să intru, mă mir ce caut aici. (*Chiar am luat-o razna de tot*? Mă minunez că am rezistat atâta.) Habar n-am ce m-așteaptă înăuntru, însă din afară nu mi se pare că arată prea promițător – un gard viu crescut la nimereală, neîngrijit, navete cu sticle goale de bere și vin puse unele peste altele lângă trei tomberoane mirositoare ce dau pe dinafară în grădină, perdele cu modele mari atârnate strâmb la ferestre, ziduri de cărămidă ciobită și murdară, o verandă de plastic. Mă gândesc la casa noastră frumoasă din Chorlton, cu ușa de la intrare vernil și cu jardinierele pline de mușcate de la ferestre, mirosul de lavandă și atmosfera relaxată și șic a cartierului. Am ales zona gândindu-ne că era un loc numai bun ca să ne întemeiem o familie, cu cafenelele și piețele ei modeste, concertele în aer liber, puburile în stil Tudor cu terase înverzite și, bineînțeles, minunatul parc Chorlton Ees, unde poți să te plimbi pe malul râului Mersey. Am putea chiar să ne luăm un câine într-o zi, a spus Ben și eu i-am zâmbit, știind că se gândea la mine, ca de obicei.

Mă uit lung la casa cea nouă, întorcându-mă în prezent. Îmi dau seama că nu prea am de ales, dacă vreau să am unde dormi la noapte – am bătut atâta drum până aici și se face târziu –, așa că trag adânc aer în piept, îmi îndrept umerii apăsați de geantă și o iau pe alee.

La ușă îmi răspunde o negresă ursuză.

— Da? face.

— Bună, am venit să văd camera, zic.

— Ce cameră? Nu-i nicio cameră liberă.

— Ah, am vorbit cu…

Îmi dau seama că n-am întrebat-o pe tipa din Essex cum o cheamă. Mai încerc o dată.

— Am vorbit cu o fată la telefon azi după-amiază și mi-a zis că tocmai s-a mutat cineva și e disponibilă o cameră…

— Nee, cre' c-ai greșit adresa, îmi pare rău.

Și dă să-nchidă ușa.

— Te rog, zic. A zis că era, ăăă, camera lui Castro parcă, cică s-a mutat chiar azi. Pot să vorbesc cu cineva care știe mai multe?

Tipa își ia un aer enervat.

— Nu stă niciun Castro aici. Ți-am zis că e greșeală.

Și-mi închide în nas.

Când mă-ntorc de la ușă pe față mi se preling lacrimi fierbinți de umilință. Mă clatin sub povara genții, așa că o las jos pe trotuar, lângă gardul viu, unde nu mă vede nimeni din casă. Sunt gata să leșin de căldură, de foame, de oboseală după ce-am bătut atâtea drumuri fără un adăpost deasupra capului, de șoc după un nou eșec. Mă așez pe geantă și-mi las capul între genunchi, așteptând să-mi treacă amețeala, dorindu-mi să mă-ntorc acasă, la bărbatul meu. Atunci aud cum se deschide ușa casei și o fată se apropie în fugă pe alee, strigând pe cineva cu numele de Catherine. Nu ridic capul și nu răspund în niciun fel, însă când mă simt privită de sus, îmi întorc într-un final ochii și când mă uit

văd un înger care îmi spune:

— Ai venit să închiriezi camera lui Fidel? Haide, iubita, nu plânge, așa e ea, uneori se poartă ca o vacă distrusă, n-o lua în seamă. Hai înăuntru, îți pregătesc ceva de băut, pari să ai mare nevoie.

Și așa fac cunoștință cu Angel, îngerul meu, salvarea mea.

4.

Emily l-a cunoscut pe Ben când lua lecții de parașutism, culmea. La început nici nu prea l-a luat în seamă, părea tare tăcut, iar când au nimerit în aceeași mașină pe drum spre micul aeroport, nici n-au prea vorbit. În mașină mai era și Jeremy, un băiat slab și înalt cu piercinguri, care părea mult prea neliniștit și haotic în mișcări ca să se arunce din avion fără să pățească nimic, și o oră întreagă, cât a durat drumul, s-a tot întrebat în sinea ei cum de se băgase singură într-o asemenea situație. Se lăsase convinsă de amicul ei Dave, cică era o acțiune caritabilă, însă acum, că venise vremea să se arunce din avion, i se părea nebunie curată. Și cum de nimerise pe bancheta din spate a hârbului lui Dave, înghesuită lângă Jeremy, care stătea încovoiat, cu ciolanele lui lungi îndoite? Nu era mai bine să stea pe scaunul din față, unde avea mai mult loc să-și întindă picioarele? Atunci i-a trecut prin cap că Ben era stânjenit de prezența ei și poate de-asta insistase să stea în față – însă apoi și-a poruncit să termine cu prostiile, doar nimeni nu era interesat de ea, deși asta nu era deloc adevărat, din contră. Când a observat o hidoșenie de furuncul înroșit pe ceafa lui Ben, chiar sub păr, i s-a făcut milă de el – își tot aranja geaca chinuindu-se să-l mascheze, numai că n-avea curaj să-și ridice pur și simplu gulerul, prea ar fi sărit în ochi. Știa că se simte privit, așa că s-a străduit să nu se uite, numai că îi distrăgea atenția de la ce urma să facă în curând și, cu cât se chinuia mai tare să-l ignore, cu atât își simțea privirile atrase de furuncul, sau poate de Ben, și-a dat seama mai târziu. Tremura cu toate că în mașină era un aer fierbinte și îmbâcsit, încălzirea nu părea să meargă cum trebuie. Nu se simțea deloc în apele ei.

Aeroportul se pierdea în depărtare, dincolo de drumurile de țară mărginite de garduri vii înalte și lanurile verzi și galbene. Când mașina a intrat pe poartă, micile avioane de pe piste păreau o cireadă de vaci îngrămădite laolaltă, ținându-și de urât. Hangare cu acoperișuri de tablă se întindeau pe trei laturi ale unui careu – într-unul țineau parașutele, într-altul adăposteau avioanele peste noapte și în ultimul amenajaseră o zonă de recreere unde parașutiștii păreau să petreacă ore în șir așteptând să se ridice norii. Emily era prea agitată, nici nu se punea problema să se bage la vreun joc, așa că s-a retras politicos într-un colț, cu o cană de ceai și cartea ei – slavă Domnului că avusese ideea să vină cu o carte, uneori doar cititul îi mai lua mintea de la griji. Amicul Dave a venit și s-a așezat lângă ea, încercând s-o înveselească cu o mulțime de glume proaste („Care e cea mai rapidă prăjitură din lume? Rulada. Ce fel de pește nu conține E-uri? Pșt” etc.), însă, deși s-a forțat să râdă, puțin a lipsit să nu-i reproșeze că din cauza lui ajunsese acolo, așa că până la urmă a prins ideea și a lăsat-o în pace. A stat tăcută, simțindu-se singură, prinsă într-o situație fără ieșire, în timp ce restul parașutiștilor amatori jucau biliard sau Scrabble, părând să se bucure de momentele de plictiseală de care aveau parte. Dacă ar fi venit cu mașina ei, ar fi putut să găsească un pretext și să plece, însă se afla undeva pe coclaurii din Cheshire, așa că n-avea cum să se-ntoarcă pe jos acasă și, oricum, strânsese atâția bani deja, că n-avea încotro, nu mai putea să dea înapoi și să dezamăgească pe toată lumea. A strâns cartea mai bine în mâini și a încercat să se concentreze asupra intrigii și să nu se mai gândească, însă mintea îi sărea

de colo-colo – nu era un simplu exercițiu, de data asta nu mai sărea de pe o platformă dintr-o sală de sport, avea să se azvârle în gol, totul era prea intens, acum, că dăduse cu ochii de avioane.

— Hei, Emily, vrei să joci biliard?

Când a ridicat privirea, l-a văzut pe Dave privind-o însuflețit, cu fața nerasă plină de firișoare ca niște piciorușe de păianjen retezate, cu părul unsuros și cu un tricou negru de metalist pe sub nelipsita geacă de piele deschisă.

— Nu, mersi, sunt bine, Dave, sincer, i-a răspuns, însă n-a părut convins. Nu-ți face griji, citesc ceva interesant.

— Ei, haide, nu poți să stai așa toată ziua, hai să te fac o bilă, ha-ha. Facem echipă contra lui Jeremy și Ben.

Emily s-a oprit să se uite la masa de biliard strâmbă și uzată și l-a văzut pe Ben cum tocmai trimite în gaură o bilă roșie dintr-o poziție imposibilă, aproape fără să reacționeze, și se mută de partea cealaltă a mesei ca să lovească următoarea bilă.

— Joc biliard ca o cizmă, o să fii dezamăgit.

— Ba joci bine, i-a răspuns Dave. Haide.

Și a luat-o pe Emily de mână, săltând-o din scaun. Când se apropiau de masă, Ben a ridicat o clipă ochii, în timp ce își calcula următoarea lovitură, apoi și-a lăsat repede privirea în jos. Poate chiar o place, și-a zis ea din nou, însă pe loc s-a răzgândit, probabil e doar o impresie – și oricum n-o interesa, în general evita relațiile, lăsându-le în seama soră-sii.

După ce Ben l-a făcut praf pe Jeremy, care era atât de înalt, că trebuia să se lase pe vine ca să lovească bilele, au jucat la dublu. Când i-a venit rândul, Emily s-a aplecat să țintească o bilă de la celălalt capăt al mesei, numai că a lovit strâmb și bila albă a alunecat alene într-o parte, ratând la mustață bila galbenă pe care trebuia s-o atingă.

— Scuze, Dave, a zis ea, însă el i-a rânjit doar, și i-a pasat tacul lui Ben.

O clipă s-au trezit amândoi ținând de tac, într-o poziție ciudat de intimă, așa că și-a luat repede mâna, iar el a mormăit un mersi evitându-i ochii. A țintit cea mai convenabilă bilă roșie, însă cu toate că nu mai ratase nicio lovitură, de data asta a calculat greșit și bila a ricoșat aiurea din gaură.

— La naiba, a zis el înroșindu-se un pic la față și s-a dus să-i dea tacul lui Dave.

— Două lovituri, i-a amintit Dave, așa că Ben a mai încercat o dată și, cu toate că era o lovitură și mai simplă, a ratat din nou.

Dave a luat tacul și s-a apucat să bage la bile în stânga și-n dreapta, dându-se mare, și cum Jeremy era varză și Ben își ieșise cu totul din mână, când a venit rândul lui Emily nu-i rămăsese decât să trimită bila neagră în gaură ca să câștige partida. Se simțea tot ciudat, nici nu știa de ce – de teamă la gândul săriturii în gol, de jenă că Ben părea așa de afectat de prezența ei –, însă a țintit ca lumea și cu toate că era o lovitură dificilă și n-a nimerit bine unghiul, masa era în pantă, așa că bila a alunecat inexorabil spre colțul îndepărtat.

— Hopa, pardon, s-a scuzat ea.

— Da! a exclamat Dave și a dat s-o îmbrățișeze, numai că în ultima clipă s-a răzgândit și a bătut palma cu ea, Jeremy a felicitat-o și Ben a zâmbit rușinat luând-o

alene spre cantină.

•

Timpul trecea, norii nu se lăsau deloc duși și se făcu frig, de parcă stătea să plouă. Emily s-a retras iar în colț, cu cartea ei și încă o cană de ceai, Ben și Jeremy au jucat șah o groază, iar Dave a încasat o înfrângere usturătoare la tenis de masă în fața Jemimei, o fată mică și îndesată care se părea că sărise cu parașuta de mai bine de trei sute de ori. Uitându-se a mia oară la ceas, Emily a văzut că era trecut de ora patru, așa că a lăsat cartea și și-a îngăduit pentru prima dată să simtă un strop de speranță – doar se făcuse deja prea târziu ca să mai sară, nu mai era mult și se lăsa întunericul. Unde era Dave – o să se ducă să-l întrebe dacă nu puteau să plece, și-așa nu mai avea niciun sens să aștepte. Tocmai când se ridica, simțindu-se în sfârșit mai bine, instructorul-șef s-a ivit în ușa hangarului cu un aer voios, de parcă erau soldați în bătălia de pe Somme și îi trimitea să escaladeze malul.

— S-au ridicat norii, a strigat el. Puneți-vă echipamentul acuma, repede!

În vreme ce toți dădeau zor ca niște copii agitați, Emily a luat-o fără chef în urma mulțimii, fără să-și simtă picioarele, de parcă i se desprinseseră de corp. Ben ieșise, deja părea mai sigur pe sine, își mai pierduse din timiditate și din aerul de adolescent stângaci, părea aproape chipeș în costumul de sărituri. A ajutat-o să-și fixeze curelele, apoi a întors-o cu spatele și i-a săltat parașuta pe umeri.

— Apleacă-te, i-a zis.

S-a apucat să-i fixeze mai strâns curelele de pe coapse și, când Emily s-a îndreptat de spate din unghiul de nouăzeci de grade, deja se îndrăgostise.

•

Nu l-a mai văzut pe Ben trei luni după aceea. Când s-a aruncat din avion încă o bântuia amintirea degetelor lui pe coapse și apoi s-a simțit prea timidă și jenată. Nu prea era genul de băiat care-i plăcea ei, bine, nu că s-ar fi dat în vânt după un anumit gen – era un contabil amator de șah și parașutism, o lua cu fiori când se gândea cum l-ar fi desființat sora ei Caroline. În mașină, pe drumul de întoarcere, s-a uitat de-acum cu drag la furunculul lui, gata să se aplece și să-l sărute, convinsă că el deja îi simțea buzele fierbinți pe gât. Însă când au ajuns în Chester, el nici nu s-a uitat la ea, doar i-a aruncat un la revedere peste umăr, iar ea s-a dat jos și a rămas locului pe trotuar, șovăind, până când Dave a ambalat nerăbdător motorul și atunci ea a trântit fără chef portiera. În timp ce mașina se îndepărta împroșcând cu gaze negre de eșapament în urmă, ea a rămas multă vreme cu ochii la norii ce se risipeau și la șoseaua pustie, după care a clătinat nemulțumită din cap și a luat-o din loc.

•

Deși Emily și-a închipuit c-o să se întâlnească la un moment dat cu Ben la serviciu, încă nu se întâmplase – însă descoperise că în clădire lucrau aproape trei mii de oameni. Chiar și-a propus să mai meargă o dată în weekend să sară cu parașuta, însă s-a abținut (te rog, Doamne, nu), punându-și speranța c-o să-l vadă sigur în următoarea zi de luni. Evidenta lui dispariție n-a făcut-o decât să se-ndrăgostească și mai tare – ceea ce nu-i stătea deloc în fire, însă nu i se mai aprinseseră niciodată călcâiele după cineva. Chiar și-a dat seama că-i plăcea să aștepte – în fiecare zi se trezea plină de speranțe, savura

fiorii pe care-i simțea în corp când trecea în revistă cantina de la subsol, în căutarea clăii lui de păr creț și brunet, cerceta holul de la recepție de câte ori intra sau ieșea, cu nervii întinși la maximum, căci zilnic se iveau nenumărate șanse să-l întâlnească și zilnic niciuna nu se îndeplinea.

Într-o dimineață târzie de februarie, Emily s-a trezit cu o ploaie atât de deasă bătându-i în geam, că în lumina felinarelor de stradă luceau bălțoace adânci, portocalii. Fie nu se declanșase alarma, fie n-o auzise ea, nu prea știa, avea o mahmureală cumplită. O durea capul de nu mai putea, însă trebuia să meargă la serviciu – în după-amiaza aia era o ședință importantă și, oricum, era vineri, încă o zi și venea weekendul. Și-a făcut un ceai tare, a mâncat o banană, a luat ceva de cap, după care a stat un sfert de oră sub duș și, cu toate că se simțea o idee mai bine, de-acum întârziase îngrozitor de mult. A tras pe ea ce i-a venit mai la îndemână, o rochie roșie simplă, cu cordon, și cizmele, și-a dat pe spate părul ud și nu s-a mai sinchisit să se machieze, putea să se ocupe de asta la birou. Și-a pus pe ea geaca de ploaie cu glugă pe care o purta de obicei când ieșea la plimbare și care arăta oribil în combinație cu rochia, era prea scurtă și nu se asortau de nicio culoare, dar puțin îi păsa, ce Dumnezeu, doar ploua.

O oră mai târziu, când parcă mașina, nu-i trecuse deloc senzația de rău. Nu se simțea pregătită nici să meargă la lucru, cu atât mai puțin să dea ochii cu Ben, care tocmai venea înspre ea, plecând de la serviciu cu un pahar de cafea în mână și cu o fată după el. Nu-și închipuise deloc c-or să se întâlnească așa, deși își derulase o groază de scenarii în minte. Pe loc a intrat în panică, s-a înroșit la față, l-a salutat și s-a grăbit să-și vadă de drum. Arăta mai bine decât și-l amintea – îi crescuse părul, purta un costum elegant, pantofi bine lustruiți, o cravată de lână maro-închis care nu prea se potrivea cu postul lui de contabil fără experiență. Nu păruse să se bucure că o vede – se arătase politicos, însă indiferent. Fata nu era prietena lui, își dădea și ea seama de atâta lucru – nu era deloc genul lui de tipă! Ajunsese să se convingă singură că, odată ce se reîntâlneau, totul o să meargă ca uns – or să se oprească să discute un pic și să pună la punct o altă întâlnire la cafea și cu asta basta. Și, de fapt, ea arăta cât se poate de oribil, iar el era cu altă fată. Ce mai, dezastru total.

Trei luni încheiate, Emily îndurase totul fără să crâcnească, însă acum se terminase, nu mai putea să aștepte. S-a dus grăbită la biroul ei, și-a agățat oribilitatea de geacă de spătar, s-a așezat și s-a gândit ce-i rămânea de făcut. Să se ducă până la etajul 17 să-l vadă – să se fâțâie adică de colo-colo până-i repera biroul, să-l întrebe dacă pot să discute ceva între patru ochi și să se tot învârtă pe-acolo căutând o sală de ședințe goală, sub privirile tuturor colegilor? Oribil. Să se prefacă ocupată cu altă treabă pe la etajul 17 și să se abată pe la biroul lui ca să-l salute în trecere? Prea tras de păr – și cum nici măcar nu știa unde era biroul lui, nu prea avea cum să-l salute în trecere. Să-i caute numărul de interior și să-l sune? Așa mai merge, se expunea mai puțin. Sau să-i trimită un e-mail? Era cea mai simplă soluție, însă și cea mai dureroasă – dacă nu răspundea? Dacă nu se prindea? Trebuia neapărat să rezolve problema pe loc, chiar azi.

I-a căutat adresa de e-mail în listă. „Bună, Ben”, i-a scris, „M-am bucurat să te văd mai devreme. Ai dori să bem ceva împreună diseară? E important. Poți să-mi răspunzi tot prin mail sau să mă suni la următorul număr. Mersi, Emily.”

A dat click pe „send” și s-a lăsat pe spate în scaun, ușurată. Gata, în sfârșit reușise. Era absolut convinsă că făcuse bine, doar tipul evident o plăcea. S-a uitat pe agendă – nu avea nimic în program după ședința de după-masă pentru care se prezentase la serviciu, sigur o s-o sune după ce se elibera.

Când s-a făcut ora cinci, pe Emily o apucase disperarea. Fusese atât de convinsă c-o să găsească un e-mail în Inbox când revine la biroul ei, încât atunci când n-a găsit, au năpădit-o dubiile. Ce *dracului* a fost în mintea ei de s-a dat atât de pe față la el? A recitit mailul. „E important.” OK, putea să se înțeleagă că are ceva de discutat cu el. Ce anume? Ceva pe subiectul parașutismului, desigur. „Să bem ceva împreună?” N-avea cum să nu priceapă unde bate. Dumnezeule, o s-o ia drept vreo maniacă, vreo femeie care-l hărțuia la serviciu. Și, oricum, avea prietenă, doar îi văzuse împreună – și chiar dacă era solo, Emily arăta atât de oribil azi-dimineață, că era total exclus să-i placă de ea.

— EMILY?

Maria, colega de la biroul învecinat, s-a aplecat spre ea vânturându-și brațele pe sub nasul ei. Emily a ridicat surprinsă privirea.

— Ești surdă? Îmi împrumuți și mie capsatorul? Mi l-a luat cineva pe-al meu. Hei, ce-ai pățit?

— Nimic, mă doare capul.

— Arăți ca naiba, de ce nu te duci acasă? a întrebat-o Maria.

— Termin raportul ăsta și mă car. Poftim.

I-a întins capsatorul și i-a întors spatele, tocmai când îi dădeau lacrimile, picurându-i pe tastatură. Și-a mai verificat o dată Inboxul – nimic – și apoi a apăsat pe butonul de închidere al monitorului fără să se mai sinchisească să se deconecteze.

I-a zis la revedere Mariei și s-a ridicat luând-o în grabă spre lift.

•

Acasă, Emily nu-și găsea deloc locul. Își tot verifica telefonul, poate sunase și nu fusese ea atentă, cu toate că-l ținea în buzunar și îl dăduse pe vibrații, pe lângă sunetul de apel. Poate i-a scris, s-a gândit ea, păcat că nu putea să-și citească de acasă mailurile de serviciu, însă putea s-o sune de-acum, nu?, doar îi dăduse numărul ei. *De ce nu m-a sunat*? O luase greața, cu toată foamea de după mahmureală, însă n-o trăgea inima nici să-și facă un sendviș. În frigider a dat peste niște brânză cheddar crăpată de veche ce era și, în bufetul din bucătărie, peste niște pâinici râncede, așa că a mâncat doar cât să-și mai potolească foamea. A butonat telecomanda până a găsit un episod vechi din *Familia Simpson* pe care-l văzuse deja, numai că și-a dat seama că nu reușește să se concentreze. A sunat-o mama – s-a bucurat când a auzit sunetul de apel, însă, spre marea ei dezamăgire, a văzut că nu era Ben, așa că nu s-a mai simțit în stare să răspundă. Și-a pregătit o baie caldă, însă în cadă nu simțea decât dogoarea rușinii. Până la urmă s-a băgat în pat și s-a mai liniștit în sfârșit când s-a făcut ora zece și și-a dat seama că n-o s-o sune în seara aia, așa că mai bine nu se mai gândea, prin urmare s-a cufundat ostenită în lumea secretă de secol șaptesprezece din romanul pe care-l citea.

A trezit-o o sonerie puternică, însoțită de bâzâituri. A bâjbâit după telefonul de pe noptieră – 11:28.

— Alo, a răspuns ea.

— Emily? Ăă, sunt Ben, de la cursul de parașutism. Îmi pare foarte rău că te sun așa de târziu, toată ziua am fost la un curs, după care am ieșit la un pub și, nu știu de ce, când am ajuns acasă mi-am verificat Inboxul și am văzut că mi-ai scris.

— Ah, a făcut Emily.

— Ce era așa de important? a insistat Ben – părea cam cherchelit.

— Ei, nu mai contează.

— Mai vrei să bem ceva în seara asta?

— E unșpe jumate, a spus Emily. E prea târziu, s-au închis toate barurile.

— Aș putea să-ți fac o vizită. Tot în Chester stai?

— Da, a răspuns ea. Unde ești?

— Trafford. Ce adresă ai?

— Ești foarte departe. Ți-ar lua câteva ore să ajungi.

— Iau un taxi. Într-o oră aș putea să fiu la tine…

Emily n-a mai zis nimic.

— Asta dacă vrei?

Emily încă șovăia. Telefonul îi depășise orice așteptări, numai că nu reușea să se hotărască. Era așa târziu. Nici nu-l cunoștea pe tip. În ce se băgase?

— Da, te rog, a zis ea până la urmă.

— Pe curând, a răspuns el cu un glas tandru care i-a liniștit temerile.

•

Peste o oră și șapte minute s-a auzit interfonul. Emily trăsese pe ea niște blugi și un pulover lăbărțat și-și legase părul în vârful capului. A deschis ușa desculță, cu un aer prudent. El era tot în costumul închis la culoare de dimineață, cu nodul de la cravată atârnându-i la gât. I-a zâmbit și a intrat pe lângă ea, mergând cât putea de repede pe holișorul îngust – mirosea a bere și a umezeală, afară încă ploua. S-au dus în bucătărie, cu neonul ei oribil, care le dădea un aer palid și le ilumina toate defectele.

— Îmi pare rău, ai bătut atâta drum și n-am nimic de băut în casă, i-a zis ea pe un ton ascuțit, nefiresc. Vrei o cafea? Sau pot să-ți prepar o băutură cu lapte cald?

S-a chinuit să râdă, însă gluma era oricum foarte slabă.

Ben a zis că i-ar plăcea o cafea și, cât timp i-a pregătit-o, a amuțit și nici ea nu știa ce să spună. La un moment dat a clătinat ibricul din greșeală și a înjurat încet când s-a opărit la mână cu apa, turnând și mestecând însă mai departe. A scos laptele din frigider, i-a întins niște zahăr și l-a condus în sufragerie. A pus cafeaua pe măsuță și s-a grăbit să strângă ziarele, cărțile și toate celelalte prostii pe care le ținea de obicei prin cameră și s-a așezat pe canapea. Ben a luat loc pe singurul scaun din încăpere. Între ei se căsca o distanță chinuitoare. Emily s-a ridicat și a pus niște muzică – The Smiths. Melodiile aveau un aer funebru, dilatându-se tot mai tare în încăpere – Morrissey suferea, ca de obicei. Cum se putuse ca ea să-i trimită o scrisoare în care îi declara practic că vrea să fie cu el, iar el i-a răspuns cu atâta entuziasm, c-a sunat-o în toiul nopții și a venit la ea acasă, iar acum habar n-aveau ce era de făcut, cum puteau să continue din punctul ăla? Orice discuție îi depășea – Ben era timid și Emily era tare nesigură, de-abia intrată într-o nouă etapă a vieții ei. N-avea nici cea mai vagă idee ce

putea să facă, cum să depășească momentul ăla.

•

Trupul tot cădea ca un bolovan sub ea. A picat așa cale de vreo cinci metri, după care s-a oprit cu o smucitură zdravănă, a ricoșat și a rămas agățat de glezne. Corpul s-a tot zvârcolit și s-a sucit, chinuindu-se să-și elibereze crăcii lungani din încâlceala de funii. Emily s-a uitat îngrozită în jos. În stare ei de șoc, nici nu mai simțea valul de adrenalină care o inundase, înțepenise de groază. Cu o ultimă smucitură, corpul a reușit să se elibereze și să se întoarcă la 180 de grade în aer, scoțând la iveală materialul colorat în roșu și galben, în vreme ce Jeremy își urma traiectoria descendentă, depărtându-se tot mai mult de avion, ceva mai lent acum – începea să aducă cu ce-și imaginase ea că o să se întâmple. S-a uitat în ochii instructorului, înțelegând în sfârșit pentru ce se antrenase atâta, de ce o puseseră să stea chiar lângă ușă, aplecată pe jumătate în afară.

— Ești bine? i-a urlat Greg ca să acopere zgomotul motorului ținând-o bine de braț, ca să fie în siguranță.

Emily a clătinat din cap. Huruitul care-i răsuna în urechi, mirosul metalic din avion, gaura ce se căsca în bord, în locul ușii, piciorul drept care îi atârna la nimereală în aer, hăt deasupra câmpiilor și hangarelor mici ca niște jucării, băiatul ăla care se zbătea în aer sub ochii ei – toate îi dădeau o senzație de amețeală soră cu leșinul. Mai bine ar fi sărit ea prima, acuma nu se mai simțea în stare nici în ruptul capului. Greg i-a zâmbit blajin, a strâns-o de umăr, după care i-a dat brânci în gol.

— La ce te gândești? a întrebat-o Ben.

Atunci Emily și-a amintit că se află în sufrageria pe care o debarasase rapid, în compania contabilului timid, amator de parașutism – de la lecția de parașutism i se trăgea toată dandanaua asta.

— Mă întrebam cum mai poți să te arunci a doua oară din avion când știi cum e.

— A fost o experiență neplăcută, atâta tot, i-a zis Ben. Jeremy are unu nouăzeci și e total necoordonat în mișcări, așa că n-a fost un model prea grozav. N-are pic de talent pentru parașutism.

— Nu doar el mi-a băgat groaza în oase, a spus ea. Mai rău a fost când m-a azvârlit din avion – nu-mi vine să cred că instructorul ăla a putut să facă așa ceva, e un act de cruzime.

Până și acum, când își amintea totul în sufrageria ei, unde n-o păștea niciun pericol, îi venea în minte un anume incident de mult uitat, dându-i din nou senzația aia de neliniște și chin.

— N-a avut ce face, i-a zis Ben. Altfel ai fi ratat punctul de aterizare. De fapt tot timpul ai fost absolut în siguranță.

— Chiar nu mi s-a părut deloc. Nici acum nu mă simt în siguranță.

— Cum adică? a făcut Ben părând dintr-odată alarmat, de parcă nu făcuse bine să vină la ea așa de târziu.

— Nu asta vreau să zic.

Emily a ezitat mult timp, a luat o gură de cafea și a rămas o clipă nemișcată, după care s-a trezit că se uită drept în ochii lui și îi spune:

— Vreau să zic doar că nici nu mai știu ce era în capul meu pe vremea când încă nu

eram nebună după tine.

— Chiar speram să zici așa ceva, i-a spus Ben zâmbind și s-a ridicat din fotoliul argintiu împletit pe care Emily îl găsise într-o prăvălie de vechituri și-l vopsise cu mâna ei. Atunci s-a ridicat și ea și a dat încet ocol măsuței de cafea din sticlă, luând-o spre el. Când au ajuns la vreun metru unul de altul s-au oprit să se privească în ochi, cu aceeași neliniște chinuitoare în corp, iar apoi – nici n-au știut vreodată cine-a făcut prima mișcare – s-au trezit dintr-odată strâns îmbrățișați și așa au rămas multă vreme.

5.

Sunt în bucătăria din Finsbury Park Palace, cu dulapurile ei de stejar cu uși în stil rustic și hiaturile din plastic laminat din imitație de marmură, și am în față o vodcă cu apă tonică – jur că n-am mai băut așa ceva în viața mea. Deși prin balerini simt mizeria de pe jos, bucătăria e mai curată decât mi-am închipuit-o când stăteam în fața casei, însă duhoarea dulceagă de gunoi îmi întoarce stomacul pe dos. *Cât gunoi poate să se strângă în casa asta*? mă întreb inutil, amintindu-mi de tomberoanele arhipline din grădină. Angel stă de cealaltă parte a mesei, arătând prea frumoasă și strălucitoare aici, în casa asta. Mă simt prost îmbrăcată și bătrână când îi văd vesta cu franjuri pe care o poartă pe deasupra blugilor strâmți. Un băiat smead, cu păr lins, toacă niște legume bizare lângă chiuvetă, îl cheamă Fabio, parcă așa mi l-a prezentat Angel, însă bărbatul nu ridică deloc ochii și nu a intervenit deloc în discuție. Fata cea morocănoasă de dinainte nu se vede nicăieri, și Angel zice că restul locatarilor încă nu s-au întors de la serviciu.

— Ți-ai mai revenit, iubita? mă întreabă Angel, luând o gură zdravănă din paharul ei.

— Da, mulțumesc mult pentru ajutor.

— Lasă, pentru puțin, îmi spune ea cu zâmbetul ei angelic. De unde zici că ești?

— Din Chester, însă de curând am locuit la Manchester, spun. Tocmai m-am despărțit de prietenul meu și am simțit că am nevoie să schimb un pic mediul. Toată viața am stat pe lângă Manchester, așa că m-am gândit să-mi încerc norocul la Londra până nu îmbătrânesc de tot, zic eu cu un chicotit nervos.

Am exersat totul bine, am pus la punct toată povestea – fără să mă abat prea mult de la adevăr, de dragul autenticității. Turui tot dintr-o suflare, înainte să mă ia la întrebări, așa că nu pare deloc credibil, parcă mi-aș cere scuze.

— Să îmbătrânești de tot?! N-ai cum să fii prea bătrână ca să-ți încerci norocul la Londra, râde Angel. Însă se poate să fii prea în vârstă ca să locuiești în casa asta de rahat cu o liotă de lunatici – pari mult prea elegantă pentru locul ăsta.

— Nu, nu, nu mă deranjează, zic. Doar că nu-mi permit să dau cine știe cât pe chirie până-mi pun viața pe picioare și m-am gândit că așa pot să întâlnesc oameni noi.

— Eu n-aș merge așa de departe, iubita. În mod normal, lumea trece strada când dă cu ochii de cineva din casa asta. Nu-ți face griji, continuă ea arătându-mi-l din cap pe Fabio, care stă mai departe cu capul plecat – mă uit jenată la el. Nu înțelege engleza. Vrei o țigară, iubita? se caută Angel prin geantă.

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

— Te deranjează dacă fumez?

Dau din cap că nu, firește, deși m-a luat o greață cruntă de la căldură, gunoi, foame și vodcă. Îmi dau seama că am plecat din Chorlton acum paișpe ore și de-abia dacă am pus ceva în gură de-atunci. Îmi simt blugii lipicioși, mă dor picioarele și nu vreau decât să mă întind, însă nu vreau să par nepoliticoasă. Mai iau o gură din pahar.

— Îmi place mult numele tău, zic eu fără nicio noimă, doar ca să fac conversație.

Se pare că tot politicoasă am rămas, chiar dacă acum mă cheamă Catherine.

— Eu doar am tăiat un „a”, iubita, atâta, râde ea, e uimitor ce imagine bună mi-am făcut.

Atunci îmi trece ceva prin cap. Mi se pare o prostie, însă cumva simt că pot s-o rog.

— Angel, ai fi drăguță să-mi spui Cat de-acum înainte? Știu că-ți fur ideea, însă niciodată nu mi-a plăcut când lumea îmi spune Catherine.

— Cum vrei tu, iubita, îmi zâmbește Angel și mă trezesc că mi-am schimbat numele, a doua oară pe ziua asta.

6.

Când Ben s-a trezit în zori și a văzut că Emily nu e lângă el în pat, și-a închipuit că iar n-a putut să doarmă toată noaptea, o s-o găsească la parter, citind pe canapea. În ultimul timp Ben observase că se apucase să recitească pe rând toate romanele clasice din bibliotecă, le devora unul după altul, și se întreba dacă așa reușea să evadeze din propria ei viață într-o lume arhicunoscută, indiferent că era Sudul Statelor Unite, Wessexul lui Hardy sau mlaștinile din Yorkshire, ca să nu se vadă silită să se gândească la prezent. Există o groază de metode de a menține durerea la distanță, și-a dat el seama, și s-a gândit că mai bine o lasă pe Emily să facă ce vrea și se retrage discret în fundal, dându-i o mână de ajutor cu Charlie, până când o să se simtă pregătită să fie iar cu ei.

Ben s-a întors pe-o parte și a reușit să se lase iar în voia unui somn agitat, chinuit, transpirând tot sub plapuma de iarnă pe care n-apucaseră s-o schimbe cu pilota de primăvară, deși era deja sfârșitul lui iulie. Emily se ocupa de obicei de treburile astea și era foarte vigilentă, lăsând o cuvertură de cașmir la capătul patului s-o aibă la îndemână în zilele intermediare, când pilota mai subțire nu le ținea de cald. Tocmai micile scăpări li se păreau cele mai dureroase, întărindu-le senzația că nimic nu mai e cum trebuie și nici n-o să mai fie vreodată: când nu mai era nicio cămașă curată, nicio cutie de cereale pentru micul dejun, nu mai era unt, înălbitor, pâine, când scrisorile rămâneau nedeschise și buruienile năpădeau jardinierele de la ferestre. De toate se ocupase *înainte* Emily, nu că Ben ar fi fost leneș sau îi plăcea ei să se sacrifice, pur și simplu dintotdeauna îi plăcuse să se îngrijească de cămin, iar Ben gătea și deretica atât de bine prin casă, că amândoi fuseseră mulțumiți de sarcinile lor. Acum Emily nu mai făcea nimic – nici nu putea să-i reproșeze ceva, desigur.

De-abia când a sunat ceasul a izbutit să se smulgă din picoteală. Și-a scos picioarele asudate de sub plapumă și a rămas o clipă lățit pe pat, întrebându-se ce să-i zică soției sale când o să coboare. A hotărât să facă mai întâi un duș, se simțea groaznic, apoi să se ducă să-l ia pe Charlie și să-i dea amândoi bună dimineața. Încă mai simțea fiori de încântare la gândul că avea s-o vadă, cu toate că trecuse atâta timp și trăiseră atâtea împreună. O să-i facă un ceai și o să încerce s-o convingă să mănânce niște pâine prăjită cu mult unt și un strat subțire de marmeladă, cum îi plăcea ei, după care o să-și ia la revedere de la ea și o să pornească pe bicicletă spre serviciul aflat la vreo doi kilometri de casă. Viața merge mai departe, își spunea Ben, deși uneori își făcea griji că Emily n-ar fi de acord cu asta.

Apa era cumplit de fierbinte, Ben a dat-o la maximum cu toată arșița de afară. Când stătea sub șuvoiul opărit cu fața în sus măcar o clipă, două, îi era mai ușor să uite totul, parcă îi cauteriza creierul. Emily nu mai zicea nimic de dușurile lui lungi. Nu mai părea să bage deloc de seamă ce face Ben în ultimul timp, de parcă nici măcar el nu-i mai stârnea interesul. Ben nu știa dacă o să mai regăsească vreodată, în viitorul îndepărtat, ceea ce-i unise pe vremuri.

Ben și-a dat seama că soția lui a dispărut când a deschis ușa de stejar finisat a

livingului și a văzut că nu era în cameră. Nu mai era nevoie s-o caute la bucătărie sau în baia de la parter, simțea cât de pustie era casa. Nu știa ce să facă în continuare – să sune la poliție, să se pună pe plâns, să se arunce pe fereastră? S-a întors în dormitor și a deschis șifonierul. Părea neschimbat. Poate doar a ieșit la plimbare, e o zi superbă, s-a gândit el. A hotărât să pregătească micul dejun, să-și facă un cappuccino ca lumea, sigur putea să anunțe la birou că întârzie puțin, doar până se întorcea Emily.

Când și-a terminat cafeaua și Emily tot nu se întorsese, s-a dus la etaj și a îngenuncheat pe covorul moale, crem, ca să se uite sub pat. Charlie s-a luat după el, plângând de-acum, însă Ben nu l-a luat în seamă. Bun, geamantanul cel mare era la locul lui. L-a scos de sub pat și l-a deschis. Geanta de voiaj de piele pe care o cumpăraseră din Marrakech nu mai era înăuntru, unde o țineau de obicei. Sigur era pe undeva pe sub pat, și-a zis Ben, așa că s-a întins pe jos, s-a vârât sub pat și s-a apucat să scoată chestii la nimereală, pradă agitației: o saltea gonflabilă, o geantă mică pe rotile, un cort pentru copii, un rucsac pentru drumeții, o geantă în care țineau diverse, o șosetă rătăcită de mult. Praful se înălța plutind în razele piezișe de soare. Când i s-a topit și ultima speranță, Ben a rămas nemișcat pe podea, a scos un hohot de plâns resemnat, apoi s-a ridicat în capul oaselor și a început să-l legene pe sărmanul Charlie în brațe.

*

Ofițerul de poliție Bob Garrison se uita cu toată înțelegerea la domnul Ben Coleman, care stătea de cealaltă parte a mesei, în mica sală de interogatoriu fără ferestre. Era un caz tare trist, își dădea seama, iar acum trebuia să-i explice tânărului că nu prea aveau cum să-i găsească soția. Persoanele dispărute aflate în pericol nu mai apucă să-și scoată toți banii din cont, să-și facă bagajele și să-și ia hainele și pașaportul. Amărâtul trebuia să privească adevărul în față: nevastă-sa l-a lăsat cu buza umflată, și-a zis ofițer Garrison, numai că, deși mai avusese de-a face cu mii de asemenea cazuri, îi era greu să stea la masă cu disperatul ăla în costumul lui scump și să-i explice că nu le rămânea decât s-o treacă pe nevastă-sa pe lista cu persoane dispărute și cam atât.

•

Deși știa că Emily chiar a dorit să dispară și a decis de una singură să-l părăsească, n-a putut să n-o caute. A ajuns să se convingă că ea chiar dorea să fie căutată și s-ar bucura dacă ar reuși s-o găsească, era poate un soi de test. A încercat să-și închipuie unde s-a dus, ce nume își luase, însă era ca și cum ar fi căutat un inel pierdut când înota în mare. În primele săptămâni a monitorizat non-stop conturile pe internet, să vadă dacă folosea vreun card de credit, însă nimic. A dat de urma tuturor prietenilor lui Emily, însă nimeni nu știa nimic și-și dădea seama că nu mințeau. A intrat în contact cu toate organizațiile caritabile care se ocupau de persoanele dispărute, însă nu puteau să-l ajute cu nimic, doar să-i arate niște poze cu cadavre. Știa că se uita lumea la el când lipea anunțuri cu poza ei pe copaci, la poștă și, în fața gării principale, dar ce altceva îi mai rămânea de făcut? Chiar și-a făcut un cont de Facebook și cu toate că la început prietenii îi postau mai departe anunțurile și se străduiau să-i amplifice urletele de animal părăsit, pe măsură ce treceau lunile, nu prea mai comenta nimeni, de parcă toate căutările lui inutile pe net îi jenau pe toți oamenii ăia incapabili să-l ajute vreun pic. Într-un final, în seara zilei ei de naștere – 15 noiembrie –, când au venit părinții lui

în vizită și i-au adus o plăcintă cu carne de vită și aluat cu bere Guinness, preferata lui, mama lui i-a zis blând că poate era timpul să renunțe la Emily, iar atunci l-a cuprins unul dintre rarele sale accese de furie și a început să țipe la ea și s-o întrebe cum s-ar simți dacă s-ar trezi în *fiecare* dimineață singură în pat și ar retrăi de fiecare dată nenorocirea? După acel incident, părinții săi nu i-au mai zis niciodată nimic, doar l-au sprijinit cât au putut fără discuții, iar el și-a văzut mai departe de viață, singur și însingurat.

7.

Angel comandă o pizza și, cu toate că are un gust oribil, o dau gata la repezeală și scap de senzația de greață. Știu că-și dă seama că ceva nu e deloc în regulă cu mine, însă, cu tot stilul ei direct, e prea politicoasă ca să mă descoasă, iar eu nu-i mai zic nimic de prietenul de care m-am despărțit, ca nu cumva să mă tragă ața prea aproape de adevăr.

În schimb, Angel se-apucă să-mi înșire povești emoționante și haioase despre viața ei; pe vremuri m-ar fi șocat să aflu câte drame poate trăi un om, însă nu mai e cazul, doar și eu am dramele mele. Nu-mi vine să cred că în ziua în care doamna Emily Coleman și-a lăsat în urmă casa din Chorlton, Manchester, în chiar ziua când i-a părăsit pe Ben și pe Charlie, ea stă aici la masă, numai că acum o cheamă Cat Brown și bea vodcă și mănâncă pizza cu noua ei prietenă, Angel, în noua ei casă din Finsbury Park, undeva în nordul Londrei. Și nimeni nu știe unde e. Nimeni nu știe unde *sunt*. Îmi dau seama că măcar atâta noroc am și eu: deși în acte mă cheamă Catherine Emily Brown, întotdeauna mi s-a zis Emily și de cinci ani, de când sunt măritată, mă cheamă Emily Coleman. Decizia de a nu-mi schimba numele din pașaport, strict ca o concesie feministă, cum îi zice Ben, o să m-ajute sigur să-mi găsesc o slujbă, să-mi deschid un cont la o bancă și să trăiesc în noua mea ipostază. Iar Brown e un nume atât de oarecare, că sigur mai sunt sute de Catherine Brown în tara asta. Nimeni n-o să-mi dea de urmă.

În timp ce stau de vorbă cu Angel, încep să se întoarcă acasă diverși locatari (de la serviciu?) care se perindă pe ușa bucătăriei, fiecare acordându-mi atenție în felul lui. Mai întâi sosește Bev, care mai târziu aflu că transportă echipament audio pentru diverși muzicieni – e din Barnsley și are codițe rasta și dinții de jos ieșiți în față, ceea ce-i dă un aer dur; Bev ne salută veselă când intră, de parcă locuiesc acolo de o veșnicie, aruncă un „În mă-sa, ce cald e”, se duce la frigider și se-apucă să caute prin el o groază, până când într-o clipă i se topește toată buna dispoziție și scoate un răget îndurerat de leoaică care și-a pierdut puiul.

— Unde-i ciocolata mea? urlă Bev. Cine pizda mă-sii mi-a mâncat ciocolata? Angel, tu mi-ai mâncat căcatul ăla de ciocolată?

— Hei, calmează-te, Bev, nu eu am fost de data asta, îți jur. Întreabă-l pe el, o îndeamnă Angel când pe ușă intră un bărbat foarte înalt și mătăhălos, aplecat de spate, în blugi albastru-închis și o bluză de trening de la Abercrombie.

E așa o namilă, că poartă niște adidași cât lopețile, numai că are picioarele prea scurte la statura lui, iar când îi văd fața de copil mi se pare un soi de bebeluș cât toate zilele, de-mi vine să-l iau în brațe.

— Nee, nu eu am fost, Bev, însă ce-ar fi să-ți vezi de-ale tale, îi spune Brad cu accent australian și un zâmbet cald.

Însă Bev nu se lasă, dar termină cu urletele, se așază la masă și începe să se legene când într-o parte, când în cealaltă.

— Așa m-am săturat de casa asta, în mă-sa. Era ciocolata mea, spune ea cu jale. Ciocolata mea, ce pizda mă-sii!

Pronunță înjurăturile cu glas mângâietor, seducător, așa că jelesc alături de Bev ciocolata pierdută fără să știu ce să zic, pare îngrozitor de tristă. Parcă a murit cineva, așa mă simt.

Angel se ridică și se duce să pună niște muzică tare pe iPod. Nu știu cine cântă, dar refrenul e „Where's Your Head At?”[{1}] și se tot repetă, încât parcă ne face-n ciudă, însă Bev nu pare deranjată, i-a trecut supărarea. Pe ușă intră în vervă o tipă pe care o iau drept prietena lui Brad. E mărunțică rău și poartă o rochie scurtă mov, cu model; are un corp mic și perfect și o față urâțică, pare o păpușă asamblată greșit din fabrică. Se oprește lângă Brad și mă privește suspicioasă.

— Erica, ea e Cat, s-a mutat în camera lui Fidel, spune Angel în stilul ei lejer, prietenos, însă Erica mă privește mai departe cu dușmănie nedisimulată.

— Cine i-a închiriat camera? Nici n-am apucat să punem anunț.

Are un glas la fel de oribil ca fața, cu un ton nazal strident, de australiancă, de mă calcă pe nervii deja întinși la maximum.

— Da, bine, vezi tu, Cat era disperată, așa-i, iubita, și ne scutește de un efort, spune Angel fără să cedeze deloc.

O ador pe Angel. E bună la inimă și nespus de frumoasă, așa că i se iartă orice. Mă-ntreb cum de locuiește în casa asta. (*Ar trebui să fie superstar de-acum,* îmi zic înainte să-mi toarne al patrulea pahar de vodcă și să-mi povestească despre copilăria ei incredibilă, cum a crescut-o mama ei neglijentă, cu o serie de „unchi” alături.)

— Păi, și Chanelle știe? face Erica și mă întreb despre cine vorbește, însă atunci îmi amintesc de fata morocănoasă care mi-a deschis acum trei vodci.

Îmi dau seama că n-am mai văzut-o de-atunci.

— Da, iubita, știe. Nu-i problemă.

Erica pare ofticată rău și îl împinge pe Brad afară din bucătărie de parcă-l duce să facă nani după ce l-a lăsat să-și cumpere bomboane. Angel pufnește, eu chicotesc. Nu știu de ce, poate de la vodcă, poate pentru că îmi iau viața de la capăt sau am în jur personajele astea din cale-afară de excentrice, cert e că aproape am ajuns să mă simt bine, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de luni bune. E o nebunie. O clipă simt o rușine arzătoare, însă îmi spun din nou să nu mă mai uit în urmă, am ales să fac ce-i mai bine pentru toată lumea pe termen lung. Și oricum nu prea mai am de ales acum.

Băiatul oacheș de dinainte s-a întors, s-a apucat să-și pregătească legumele la aragaz, reușind să împută bucătăria mai rău decât mirosea înainte de la gunoi – ceea ce e de-a dreptul remarcabil. De afară își mai face apariția un băiat cu o cască de biciclist sub braț, îmbrăcat într-un costum elastic galben-încins și transpirat, și îl sărută pe băiatul oacheș numărul unu. Încep să vorbească – în portugheză, cred –, ignorându-mă total. Angel zâmbește și reumple paharele.

•

Parcă o știu pe Angel de când lumea. Cred că ne-am întâlnit fix la momentul potrivit, ne unește aceeași tristețe și, cu toate că nu pot să-i zic ce-i cu mine, ea tot înțelege cumva.

Angel e crupieră într-un cazinou din West End, ceea ce fie e super-șic, fie e super-penal, n-aș ști să zic, n-am mai cunoscut pe nimeni cu o asemenea slujbă. Locuiește de

trei luni în balamucul ăsta de casă, îmi spune ea tot întrerupându-se, pentru că trebuie să stea o vreme cu capul la cutie, îmi explică ea, însă nu pare dispusă să-mi zică de ce – mă întreb ce-a făcut. A ajuns în casă prin intermediul amicului ei Jerome, care e agent de pază într-un bar și locuiește oficial în ultima cameră, numai că se pare că stă mai tot timpul la prietena lui, în Enfield. Chanelle e verișoara lui Jerome și proprietara casei – a cumpărat-o de la părinții ei – și, din câte zice Angel, s-a dovedit a fi o mică întreprinzătoare de succes, transformând toate camerele din casă – în afară de baie și bucătărie – în dormitoare pentru chiriași; cuvântul ei e lege. Numai Angel se înțelege bine cu ea și ea zice că, deși Chanelle e o scorpie afurisită, nu e deloc om rău, dacă ajungi s-o cunoști, e chiar de treabă. Nu prea știu ce să cred, sper doar că n-o să mai dau ochii cu ea azi. Vodca mi s-a urcat rău la cap și dintr-odată mă simt obosită frântă, așa că-i spun lui Angel că trebuie neapărat să merg la culcare. E nouă jumate, de-abia se întunecă, însă arșița e încă în toi, îți face greață.

— Iubita, nu uita, ți-am zis să nu te-aștepți la cine știe ce, îmi spune Angel când urcăm la etaj.

Covorul de pe trepte se învârte cu mine, capul parcă mi se bălăngăne, iar camera e oribilă. Salteaua e împuțită, pereții sunt din rumeguș, dați cu o vopsea galben-roșcat șters, licărind ici-colo în lumina slabă. Există un singur dulap gol, bej cu maro, din plastic laminat. Toată camera pute a mâncare veche la pachet și încă ceva ce nu pot să numesc, iar covorul e îmbâcsit de praf și Dumnezeu știe mai ce. Pe loc mi se topește toată buna dispoziție și mă simt copleșită și deprimată de situație, totul mi se pare aiurea, am nimerit iar unde nu trebuie. Acum îmi dau seama că nu am cearșafuri de pat. Nu pot să dorm pe salteaua goală, categoric, însă nici pe jos nu mi se pare mai grozav. *Cum oare m-a condus viața exact până în punctul ăsta, aici și acum*? *Unde a luat-o totul razna*?

— Uite ce zic, iubita, îmi spune Angel când vede ce moacă am făcut, sper să nu mă crezi deplasată sau ceva, însă eu tre' să plec la muncă în curând și mă-ntorc de-abia mâine-dimineață. Ce-ar fi să dormi la mine-n pat la noapte și gata? E OK, tocmai ce-am schimbat lenjeria azi.

Și mă conduce afară și apoi pe palier, la ușa unei camere dezordonate, dar relativ curate, cu o cuvertură de pat brodată cu margarete. O îmbrățișez și-i mulțumesc de o mie de ori, nici nu mai aștept să plece, îmi smulg de pe mine blugii și tricoul asudat și mă prăbușesc pe patul ei, vârându-mi geanta cu banii între saltea și perete, să fie la loc sigur.

•

A doua zi mă trezesc devreme și habar n-am unde mă aflu. Trec în revistă evenimentele de aseară și-mi amintesc paharele de vodcă, mirosurile de mâncare, tomberoanele de gunoi… șandramaua unde stau acum. Îmi amintesc că nu sunt în camera aia, slavă Domnului, sunt în camera lui Angel. Așa e, camera mea e de nelocuit. Mă smulg din pat, pun pe mine hainele pe care le-am purtat ieri și mă duc să mai arunc o privire în camera vecină. E și mai respingătoare decât ieri la lumina zilei, n-aș fi crezut că se poate, și, deși nu vreau, o clipă mă gândesc la minunata casă din Chorlton unde am locuit până ieri. Decid că trebuie neapărat să fac ceva, altfel chiar o să-mi

pierd mințile. Cobor la parter ca să-mi fac un ceai – probabil nu e nimeni la bucătărie la ora asta, așa că sper să pot șterpeli un pliculeț și niște lapte de la cineva până una-alta, atât sunt de disperată. Fierbătorul de apă din plastic roșu arată dezgustător – cu fire de păr în el și un strat de jeg așa de gros, că poți să-ți scrii numele cu degetul pe el. Toate cănile sunt pătate și cele mai multe sunt ciobite. Scotocesc prin dulapul de deasupra chiuvetei până dau de o cutie cu pliculețe de ceai. Fix când torn apa fiartă în cea mai bună cană pe care am găsit-o, Chanelle, proprietara, intră în cameră. E într-un halat de baie galben, scurt, care pare uzat și-i lasă la vedere picioarele de maratonistă.

— Ah, face ea. Tu erai.

Ce situație jenantă, n-am mai văzut-o de ieri, de când mi-a închis ușa-n nas. Parc-am venit să-i fur din casă, așa mă simt.

— Bună, o salut pierit. Mersi că mi-ai cedat până la urmă camera.

— Poți să-i mulțumești lui Angel, mormăie Chanelle. S-a luptat pentru tine. Văd că iar se joacă de-a buna samariteancă, cred că-i face bine.

Habar n-am ce replică să dau, așa că îi zâmbesc din politețe și tuflesc rușinată pliculețul de ceai de marginea cănii, după care îl scot și-l pun peste gunoiul care dă pe-afară.

— Camera aia e cam varză, continuă Chanelle pe un ton mai puțin dușmănos. Fidel a lăsat-o în ultimul hal. Aveam de gând s-o aranjez înainte să se mute altcineva.

— Nu mă deranjează să mă ocup eu de ea, zic însuflețită. Chiar mă dau în vânt după așa ceva. Oricum tre' să-mi cumpăr cearșafuri și alte chestii și bineînțeles că o să plătesc pentru tot. E vreun magazin Ikea sau ceva prin zonă?

Lui Chanelle pare să-i surâdă noua turnură a conversației și se arată aproape prietenoasă. Îmi explică în detaliu cum să ajung într-un loc care se cheamă Edmonton și chiar îmi împrumută un pic din laptele ei, adus de sus din cameră, unde are frigider. Mi se pare o adevărată binecuvântare, ce mai.

•

Ajung fix când se deschide Ikea, e marți dimineața, e practic pustiu. Mă simt micămică și singură pe scara rulantă ce mă poartă tot mai sus în imensa clădire albastră; iau o sacoșă mare galbenă și pornesc în aventură la cumpărături, urmând săgețile, ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz,* pe lângă bucătării luminoase, aranjate ergonomie, cu accesorii ingenioase de depozitare. Mă abat prin fața sufrageriilor intime și îmbietoare; mă simt bine, aproape normal, o cumpărătoare ca oricare alta – asta până cotesc pe cărarea vrăjită și dintr-odată mă trezesc în zona cu mobilă pentru copii. Paturi în formă de mașinuță, cufere de jucării cu balauri pe ele, șifoniere în culori pastelate mă privesc batjocoritor din toate unghiurile, cutii doldora de jucării moi de pluș se înalță unele peste altele în jur. O fetiță se plimbă alene cu o maimuțică în mână, zâmbindu-i larg mamei sale, care-i spune s-o pună la loc. În minte îmi apare o imagine nimicitoare – băiatul meu –, iar durerea din piept îmi amintește că n-am murit până la urmă, nu sunt prizoniera unui vis în culori primare; așa că o iau mai departe pe cărare, fug de-acuma cu capul în jos și până n-ajung la capăt nici nu mă mai uit în jur. Lângă lifturi mă sprijin gâfâind de zid, cu fruntea lipită de el. În clipa asta nu vreau decât să mă las bătută, să nu mai fiu aici, să mă topesc până nu mai rămâne nimic din mine.

E prea copleșitor totul.

Se pare că nu sunt în stare să fug de mine însămi decât dacă mă controlez mult mai bine, dacă las în urmă absolut tot ce ține de existența mea trecută și mă imunizez la prezența copiilor. Mă îndrept de spate și de umeri și încerc să respir adânc. Din fericire, nimeni nu a asistat de data asta la atacul meu de panică, însă trebuie să am mai multă grijă pe viitor, nu am voie să mă port la infinit ca o maniacă. Cafeneaua e chiar în față și, cu toate că îmi bate inima tare în piept, mă simt flămândă, așa că îmi pun pe tavă un mic dejun englezesc complet, o banană, un măr, un iaurt, un soi de prăjitură suedeză, o cutie cu suc de portocale, o cană de ceai și mă așez la una dintre mesele pustii de lângă geamul ce dă spre parcare și hăpăiesc tot, tot. Când mă concentrez pe hrană, mă ajută să las în urmă tot ce tine de trecut. Când mă întorc în magazin, e ceva mai aglomerat: acum sunt o groază de copii mici, însă de data asta sunt pregătită. Studiez harta și o iau de-a dreptul spre zona cu paturile, ignorând săgețile de pe jos, trecând prin raionul de canapele și tăind-o prin spatele oglinzilor, fără să mă uit la absolut nimeni. Aleg un pat ieftin alb de o persoană, prea trainic și elegant pentru cât face, și trec codul în fișă. Aleg o saltea și caut raionul cu șifoniere, care se află doar ceva mai în față, de unde îmi iau un suport simplu de metal cu o husă albă de pânză. Am mai fost de o groază de ori la Ikea, așa că știu ce am de făcut, trec rapid prin magazin burdușindu-mi sacoșa cu articole casnice de strictă necesitate, și pe măsură ce iau una-alta, mi-e din ce în ce mai simplu – e comportamentul prădător, hipnotizant și compulsiv de supermarket. O iau spre depozitul cu autoservire, cu fișele pregătite, apoi mă duc la zona de ridicare a articolelor de mari dimensiuni, să-mi iau patul – un tânăr asiatic cu niște ochi blânzi și apoși mă ajută să-mi încarc cumpărăturile în cărucior. Într-un final ajung la casă, unde nu prea e coadă, probabil e încă devreme. Patul, salteaua, suportul de haine, cearșafurile, pernele, covorul, abajurul, perdelele – toate în nuanțe elegante de alb și crem, mă costă aproape 300£. Și n-am stat decât o oră jumate aici, cu tot cu micul dejun. Mă simt ridicol de mulțumită de propria reușită. Las totul, inclusiv articolele mici, la magazin, de unde o să mi le livreze după-amiaza acasă, și iau autobuzul spre Finsbury Park.

Mă opresc la un mic magazin de bricolaj dărăpănat, de unde cumpăr cea mai mare cutie de vopsea albă strălucitoare pe care o găsesc, un trafalet și câteva perii. Când ajung acasă (acasă!) nu dau decât de Băiatul Oacheș 1. Iarăși gătește ceva ce miroase oribil și mă ignoră total, de parcă e surd, când dau pe gât un pahar de apă de la robinet. Deja e 1:30, trebuie să dau zor. Fug la etaj, mă schimb într-un tricou și singura pereche de pantaloni scurți pe care mi-am luat-o în bagaj, trag vechiul pat și șifonierul în mijlocul camerei și mă apuc să văruiesc.

Azi e iarăși arșiță și în cameră e înăbușitor de cald, însă am o energie neobișnuită – se pare că m-a apucat o nevoie nebunească să-mi pun casa la punct, ca pe vremea când… Nu-mi duc gândul la capăt, ci doar muncesc încercând să nu mă gândesc la nimic. E o cameră mică și mă apuc să văruiesc peste tot – nici nu mă mai sinchisesc să curăț pereții, doar dau cu vopsea iar și iar și iar, acoperind mizeria și praful, până când rumegușul galben-roșiatic se preschimbă în mii de bucățele micuțe de culoarea pielii, și iar mai dau cu un strat de vopsea prin toată camera, fără să mă opresc, până când

dispar cu totul – e atât de cald, că vopseaua pare să se usuce rapid, așa că nu trebuie să fac pauză. Mă apuc și de tocul ferestrelor, lucrând cu aceeași vopsea, alta n-am – însă nu contează, nu urmăresc decât să șterg absolut tot ce-a fost înainte.

Aud soneria de la intrare, un clinchet melodios, ca pe vremuri. Au sosit cumpărăturile de la Ikea! Dau fuga jos și deschid larg ușa dinspre verandă. Omul lasă obiectele pe holul de la intrare și par atât de multe, încât mi-e teamă că dacă le las acolo, o să-mi deranjez noii colegi de casă. *Trebuie să mă grăbesc.* Fug iar sus și vopsesc mai departe, de parcă toată viața mea e în joc – poate chiar e. Când totul în cameră e alb, înșfac salteaua scârboasă și o scot din cameră, apoi o târăsc pe hol și o împing pe scări în jos. Tocmai când a prins viteză se deschide ușa de la intrare și namila care sosește acasă se trezește cu o saltea puturoasă și pătată în cap.

— Fir-ar să fie, scuze, îi zic.

— Ce pula mea faci? spune el, însă se calmează când mă vede în capul scărilor, în pantalonii mei scurți, plină toată de vopsea.

— Bună, eu sunt Emi… sunt Cat, zic. Tocmai ce m-am mutat. M-am apucat să-mi aranjez un pic camera.

— Așa se pare, îmi răspunde el – îmi dau seama că e Jerome, vărul lui Chanelle. Stai să te ajut.

Ridică salteaua de jos ca pe o cutie cu fulgi de cereale și o azvârle în fața casei, lângă tomberoane.

— Mai ai ceva de aruncat pe scări? mă întreabă, iar eu mulțumesc în gând cerului și-i zic că da, dacă e drăguț, ar mai fi un cadru de pat și un șifonier.

Jerome aduce un baros din magazia din spatele casei. Acum încep să-mi fac griji, nu pentru că sunt sumar îmbrăcată și singură cu un străin cât China care mai e înarmat și cu un baros, ci mai degrabă pentru că n-am apucat să mă gândesc ce-are de gând să facă Chanelle cu patul și șifonierul vechi, nu i-am cerut permisiunea să duc reamenajarea camerei atât de departe. Decid că dacă nu-i place mobila cea nouă, pot s-o despăgubesc, sper să n-aibă nicio problemă, așa că îl las pe Jerome să urce la etaj, unde se apucă să spargă dulapul maro cu bej cu barosul și să facă bucăți cadrul de pat, după care azvârle totul în grădina din față, chiar după gard. Și nu-i ia mai mult de zece minute.

— Vrei să te-ajut cu mobila nouă? mă întreabă și deja am senzația că profit de el.

— Mă descurc eu și singură, zic, însă am obosit, așa că, fără să vreau, am vorbit cu jumătate de gură și Jerome se prinde.

Se pare că e maestru la asamblat mobilă, în nici jumătate de oră a strâns șuruburile cadrului de pat la locul lor, a scos salteaua din celofan și a azvârlit-o pe el de parc-ar fi de aer, asta cât mi-a luat mie să montez suportul de metal pentru haine din trei piese. Jerome dă din umeri când îi mulțumesc și se face nevăzut în camera lui, iar eu scot lenjeria de pat și pilota din celofanul lor și peste tot în cameră sunt mormane de ambalaje. Fac patul, cu grijă să nu se atingă de pereții încă uzi. Am cumpărat până și umerașe, așa că-mi golesc geanta și-mi atârn garderoba sărăcăcioasă pe suportul de haine. Șurubelnița lui Jerome e încă la mine și, chiar dacă-mi ia de trei ori mai mult timp decât i-ar lua lui, mă urc pe un scaun și reușesc să desprind din șuruburi galeria,

dând jos perdelele uzate de culoarea piersicii și atârnându-le în loc pe acelea albe și lungi de bumbac transparent. Încă nu s-a uscat vopseaua, însă nu contează, de-abia dacă se ating de perete. Sunt absolut hotărâtă să termin azi cu camera, așa că mă duc să caut aspiratorul și mă apuc să aspir cât de bine pot covorul de pe jos. Pun un abajur alb și simplu. Car jos ambalajele rămase și le pun lângă restul gunoiului, în grădină. Acum sunt frântă de oboseală, însă urc înapoi în cameră și desfac covorașul mițos crem – e numai bun, acoperă aproape toată podeaua de lângă pat și covorul pătat de dedesubt, așa că pot să mă prefac că nici nu există. M-am metamorfozat cu totul. În 36 de ore am o nouă locuință, o nouă prietenă, un nou nume, iar acum m-am ales cu o cameră nou-nouță și elegantă. *Numai copil și soț nu mai ai,* îmi spune o voce de nicăieri. O ignor și mă duc să fac duș.

8.

Tatăl gemenelor s-a trezit brusc din somn și, dintr-un salt, s-a dat jos din pat, de lângă trupul nemișcat care sforăia mai departe încet. S-a dus direct în mica baie de lângă dormitor și a făcut un duș, ca să scape de fluidele corporale ale fetei. Îl deranja că nu plecase – de obicei avea grijă ca fata cu care era să plece imediat după –, însă noaptea trecută fusese obosit, așa că de cum terminase se dăduse jos de pe ea și se cufundase într-un somn greu, fără vise. Poate răcise sau ceva de genul ăsta.

Era de-abia șase, prea devreme ca să mănânce, și a doua zi a conferinței începea de-abia la nouă, însă Andrew nu voia să fie de față când se trezea ea, era un act prea intim, stânjenitor. Nu părea să se dezmeticească prea curând, se îmbătase rangă cu o seară în urmă – spre mirarea lui, Andrew și-a dat seama că nici nu mai ținea minte cum o cheamă, oricât se chinuia să-și amintească. Până la urmă a hotărât să facă o plimbare, cu speranța că la întoarcere fata n-o să mai fie în cameră și așa se va rezolva totul.

S-a îmbrăcat rapid, încercând să nu se uite deloc spre pat. A avut grijă să deschidă ușa fără să facă cine știe ce zgomot și, deși fata a mormăit ceva și s-a întors pe partea cealaltă, a reușit să iasă fără s-o trezească. A luat-o încet pe coridorul mohorât, cu uși identice – două aveau în dreptul lor tăvi cu mâncare deja mucegăită din seara precedentă. Andrew s-a liniștit de-abia când a ajuns la lift și s-a vârât la adăpostul ușilor cu oglindă, în care și-a văzut propria imagine aurită. Andrew știa că e un bărbat arătos, însă vedea și că nu mai arăta la fel de bine de la o vreme, poate pentru că îi apăruse un început de burtă și de chelie sau pur și simplu pentru că pe chip i se citea de-acum nefericirea din suflet.

Când a trecut prin holul de la intrare, Andrew a avut grijă să se uite drept în față, nebăgându-l în seamă pe portarul de noapte – nu voia deloc să se arate nepoliticos, însă în același timp pur și simplu nu dorea să-i citească rușinea din ochi.

Când a ajuns afară, Andrew nici n-a știut încotro s-o apuce, nici n-avea unde să se plimbe prin zonă, așa că a luat-o la întâmplare la stânga, pe șoseaua principală deja aglomerată. După ce a mers cale de vreo cinci sute de metri, nu credea să mai dea peste vreo altă stradă. Până la urmă pe stânga s-a ivit o străduță care peste încă alte câteva sute de metri s-a îngustat și mai mult, conducându-l spre o casă îngrijită ce semăna un pic cu casa din Chester în care locuia cu familia lui. În unele case de-abia se aprindeau luminile și Andrew s-a întrebat ce se petrecea oare în spatele ușilor bine întreținute, a mașinilor scumpe parcate pe aleile mărginite de șiruri drepte și monotone de crăițe ale căror culori țipătoare se întrezăreau în penumbra dimineții. Oare toată lumea avea o viață de rahat ca a lui?

Lucrurile au luat-o la vale acum câtva timp, când Frances i-a dat vestea că e însărcinată: s-a întâmplat atât de rapid, aproape imediat după nuntă – pur și simplu nu era pregătit. Reacția lui, îngrozitor de banală, a fost să se simtă atras de noua secretară care-l ținea departe de nevasta tot mai corpolentă de acasă, oprindu-l la serviciu, captivat de schimbul de priviri și fiorul apropierii ei când stătea aplecată deasupra

biroului ca să-și noteze ce scrisori avea de trimis, de certitudinea că nu putea să o atingă cu toate că amândoi își doreau asta – era *interzis*. După o vreme a început să iasă la prânz cu ea, apoi să rămână la birou până târziu, prins în discuții de suflet, pe măsură ce tensiunea dintre ei creștea tot mai mult. Andrew a rezistat cât a rezistat, însă în ziua în care ea a avut un acces de plâns la prânz pentru că tatăl ei era grav bolnav, el s-a oferit s-o conducă acasă; era prea afectată ca să se întoarcă la serviciu, i-a zis el, și a jurat că la momentul respectiv intențiile lui erau absolut onorabile. L-a invitat să intre și, cât a pus apă la fiert de ceai, ea a început iar să plângă, așa că a consolat-o, se putea altfel? Iar când în sfârșit s-au sărutat a fost fenomenal, ca o doză de adrenalină pură, de pericol și înșelăciune, o senzație fizică de care pe loc a prins dependență și a început să se întrebe ce șanse de supraviețuire avea noua lui căsnicie.

Când s-a întors la birou cu mare întârziere, în aceeași după-masă în care totul s-a schimbat pentru totdeauna, Frances îi lăsase trei mesaje și mai primise încă două de la spital. I-a venit să vomite. Simțea dezaprobarea colegilor când a ieșit valvârtej pe ușă, cu capul plecat, să-și vadă nevasta. Însă după aceea, cu tot șocul de a se trezi în postura inexplicabilă de tată de gemene, deși nici nu fusese de față când se născuseră, s-a simțit și mai legat sufletește de Victoria. Peste doar câteva săptămâni și-a reluat relația extramaritală în pofida vinovăției și a promisiunilor pe care și le făcuse în sinea lui. Nu era de vină doar atracția pasională pe care o simțea față de secretară, ci și nevoia de a evada din prezența nevestei șleampete și extenuate și a plozilor urlători. A început să muncească „peste program" din ce în ce mai des, să stea din ce în ce mai mult plecat de-acasă și până la urmă Frances a încetat să-l mai întrebe când se întoarce, părând să accepte pur și simplu situația. Asta înseamnă că de fapt nici n-o deranjează, s-a justificat el, și deja a început să se simtă mai împăcat.

În timp ce mergea mai departe pe străduțele și aleile din Telford, Andrew și-a înțeles în sfârșit propria trădare și ce însemna ea. Își lăsase baltă familia. Cum a fost posibil să-și înșele nevasta la niciun an de la nuntă, când mai aveau și gemene? Nu s-a simțit în stare s-o părăsească pe Frances la modul fizic, așa ceva pur și simplu nu se făcea. Prin urmare a părăsit-o sufletește, transformându-se într-un soț plicticos și confuz, un tată apatic pentru cei doi bebeluși care au tot crescut de la an la an, preschimbându-se în două fete care nu prea mai semănau deloc: una era liniștită și blândă ca mama ei și cealaltă schimbătoare și nevrotică.

Abia când Victoria a pus piciorul în prag și a terminat relația cu el, după ce ani în șir el îi promisese „Când or să împlinească fetele cinci ani, șase ani, șapte" fără să se țină niciodată de cuvânt, Andrew a început să se cupleze cu cine se nimerea pe la diversele evenimente deprimante prilejuite de slujba lui de agent de vânzări. Iar dacă nu se ivea nicio ocazie prea mult timp, apela la partide de sex cu prostituate de vârstă mijlocie pe la vreun hotel ieftin din Manchester, lucru pentru care se detesta profund.

Andrew s-a uitat la ceas – era șapte și un sfert, putea s-o ia înapoi. Era musai s-o sune pe Frances înainte de conferință, să vadă cum îi mergea lui Caroline la clinică – greutatea i se stabilizase iar la 38 de kilograme, îi părea îngrozitor de rău de fiica lui de 15 ani pe care mama nu o iubea, iar tatăl o abandonase. În timp ce mergea spre răsărit, cu pași hotărâți, pe șoseaua principală aglomerată, apropiindu-se de hotel, Andrew

simțea că acum înțelege totul cu o claritate și forță ce-i pătrundeau până în oase, precum lumina proaspătă a soarelui.

•

Emily stătea la masa de lucru, în camera ei luminoasă, perfect pătrată, și încerca să se concentreze pe recapitularea la mate pentru examenul de liceu. În lipsa lui Caroline, atmosfera din casă i se părea ciudată, fără niciun haz – geamăna ei electrizase întotdeauna aerul din orice încăpere cu prezența ei –, însă cu toate că îi era dor de ea, Emily era ușurată că sora ei primea în sfârșit ajutorul de care avea nevoie. Se bucura și că mama ei reacționase bine – Frances păruse să se preschimbe peste noapte într-o mamă adevărată, mai bună în ce-o privea pe Caroline. Emily chiar simțise că mama ei și-a mutat în sfârșit atenția de la ea, ca și cum a apăsat pe un buton și gata. Așa poate chiar erau șanse să-și îmbunătățească propria relație cu Caroline – Emily se străduise întotdeauna să se înțeleagă bine cu sora ei și să-i scuze purtarea. În definitiv părea clar de ce era Caroline atât de geloasă pe ea. Emily era fiica preferată. Ciudat că vedea totul cât se poate de clar de-abia acum, în lipsa surorii sale gemene.

Emily era fată bună. Moștenise firea capricioasă a tatălui ei, însă nu și slăbiciunile de caracter, odată cu tăria și stoicismul mamei sale. Era o combinație de bun augur. Era drăguță, și la înfățișare, și la suflet, învăța bine, era simpatizată de colegi fără să facă nimic deosebit, avea un umor lipsit de maliție – și toate astea i se păreau gemenei sale mai tinere de-a dreptul grețoase. Caroline era o copie mai sclipitoare, cu tușe mai apăsate, a lui Emily – era mai frumoasă, mai deșteaptă, chiar mai spirituală, însă lumea nu o agrea totuși ca pe ea, iar ironia era că Emily se arăta jenată de simpatia celor din jur, pe când Caroline își dorea cu disperare să fie iubită. Și totuși nimeni nu o iubea.

Emily bănuia că de-asta începuse Caroline să se înfometeze – pentru a deține în sfârșit un pic de control în viața ei însingurată. Nu prea știa nimic despre boala de care suferea sora ei și i se părea incredibil că nimeni din familie nu observase, însă Caroline se dovedise a fi foarte ingenioasă. Când refuza să vină la masă, toți și-au închipuit că e o altă toană de-a ei, când Caroline a început să se îmbrace în negru din cap până-n picioare, și-au zis că trece printr-o fază *goth,* când au început să-i lucească pomeții delicați prin pielea palidă au zis că începuse să se machieze altfel. Emily se simțea rușinată. La urma urmei, era sora ei geamănă, nu-i venea să creadă cât de oarbă fusese. A dat pagina manualului de mate – sisteme de ecuații liniare. Lui Emily îi plăcea să rezolve așa ceva, îi plăcea cât de solide și de statornice erau – cu toată complexitatea lor inițială, la final nu exista decât un singur rezultat corect. Cam așa privea și ea viața în general. Din câte își dădea seama, căuta de fiecare dată rezultatul corect și-l găsea mai de fiecare dată. Până și în situația de față Emily se simțea optimistă, convinsă că familia a auzit strigătul de ajutor al lui Caroline și sora ei o să se facă bine. Și chiar spera că se vor înțelege mai bine de-acum înainte, hotărâse ferm să facă mai multe eforturi. S-a apucat să rezolve o problemă:

Un bărbat cumpără 3 bucăți de pește și două porții de cartofi prăjiți la prețul de 2,80 £.

O femeie cumpără o bucată de pește și patru porții de cartofi prăjiți la prețul de 2,60 £.

Cât costă peștele și cât costă cartofii?

Emily s-a ridicat de la biroul ei, așezat la fereastră, și s-a uitat în jos pe stradă – tatăl ei trebuia să ajungă acasă. Apoi s-a întors spre ușă, aruncând o privire prin camera ei, cu patul perfect făcut și pernele imense, pe care Frances le îmbrăcase într-un material cu modele aztece, aranjate frumos lângă perete, ca să poată sta sprijinită de ele cu prietenele, ca pe canapea. Îi plăceau mult noile postere, unul cu Madonna într-un sutien conic și celălalt cu Michael Bolton, cu fața lui ovală și ascuțită și pletele lungi. I se păreau mai drăguțe decât cele pe care le lipise Caroline pe tot peretele camerei vecine, cu trupe grunge de care Emily nici nu auzise măcar – Stone Temple Pilots și Alice în Chains – și punkiști ca Sex Pistols, care urlau de-ți venea să fugi. De un singur lucru se bucurase în ultimele săptămâni – că nu mai auzea prin perete muzica pe care o punea Caroline în camera ei, întotdeauna la maximum – mai ales când se apuca Emily să-și facă temele. S-a așezat iar la birou și a început să studieze problema. Tocmai când s-a prins cât costă cartofii – 50 de penny – și de-acum era floare la ureche să calculeze cât costă peștele, a auzit cum se apropie mașina tatălui ei pe alee.

— Bună, tată! Cum a fost la conferință? a strigat veselă de la etaj ieșind din camera ei.

S-a oprit locului pe palier, cu ochii la livingul deschis de la parter, cu colțarul nou de piele și lâna mițoasă de oaie de pe jos, unde l-a văzut pe tatăl ei stând fără vlagă în picioare, cu servieta lucioasă sub braț și cu ochii pustii. Atunci a coborât încet cele două rânduri scurte de scări și și-a îmbrățișat tatăl, care și-a îngropat fața în umărul ei, ca și cum ea ar fi fost părintele și el, copilul alinat.

— Vai, Emily, ce tată înfiorător am fost. Când am văzut-o pe Caroline în clinica aia…

Andrew n-a mai fost în stare să zică nimic. După atâta amar de timp, se simțea în sfârșit eliberat.

•

Caroline se uita cu dușmănie la mama ei, care se așezase la capătul patului de spital, în salonul viu colorat, cu pereți galbeni, imagini șterse și perdele oribile, în carouri verzi. O unică vază cu un buchet de narcise în ambalajul lor trona pe masa din imitație de lemn situată în colț, lângă fereastră și lângă scaunul pe care ar fi trebuit să stea Frances, după părerea lui Caroline, în loc să se lăfăie pe patul ei. Și pe ea o mira propria furie. În ultimele luni, pe măsură ce se împuțina la trup, parcă îi slăbiseră și simțurile, iar preocuparea de a calcula caloriile pe care le consuma îi luase gândul de la subiectele mai periculoase, de unde o pândeau sentimentele dureroase – cum era nemulțumirea pe care o simțea față de mama ei, disprețul pentru tatăl ei, ura față de sora ei. Era mai ușor să decidă cât să mănânce la micul dejun, un sfert sau jumătate de portocală, decât să aleagă cine i-ar plăcea să moară mai întâi – maică-sa sau soră-sa? Iar acum Frances se apucase să se smiorcăie la picioarele ei și să-i spună cât de rău îi pare, că știa în ce hal o dezamăgise, cât de mult o iubea – când Caroline știa foarte bine că MINTE.

Caroline simțea oboseala sub piele. Nu voia decât să se care toată lumea în pizda mă-sii odată și s-o lase să-și vadă de calorii pe insulița ei, unde o dată în viață se simțea în siguranță și stăpână pe situație. N-avea niciun chef să aibă de-a face cu maică-sa în

camera asta oribilă. Atâția ani se chinuise, încercase atâtea metode, dorindu-și fierbinte ca Frances să-i dea atenție ei, nu lui Emily, să o accepte și să o iubească. Iar acum că ea, Caroline, se resemnase în sfârșit, Frances începuse să-i dea târcoale chinuindu-se să facă pe nu știu ce mamă eroină ridicolă, care sare s-o salveze.

— Îmi pare tare rău, scumpa mea, chiar n-am știut.

— Oricum habar n-ai ce se întâmplă cu mine, a răspuns Caroline.

— O să mă străduiesc mai mult, o să vezi, o să te scoatem de-aici și o să te ajutăm să te faci bine.

— N-ai vrea mai bine să mă lași să mor de foame? Așa poți să te concentrezi doar pe Emily. Nu asta vrei de fapt?

Atunci Frances și-a amintit cât de îngrozitoare fusese nașterea lui Caroline – ființa străină, sosită pe neașteptate – și că îi dorise moartea fiicei sale mai mici chiar în clipa când trebuia să-și înceapă viața. Frances își îngropase atât de adânc în creier amintirea aceea, încât întrebarea lui Caroline a învăluit-o pe dinăuntru într-o lumină orbitoare și fierbinte, ca o bombă nucleară, aducând la suprafață străvechea poveste de groază. Văzându-i expresia, Caroline a înțeles cât se poate de clar că răspunsul la întrebarea ei era da.

La început Frances s-a împotrivit, însă apoi a cuprins-o rușinea și, până la urmă, o ușurare profundă, copleșitoare, acum că în sfârșit își destăinuise marea taină. Nici nu conta că i-o destăinuise tocmai lui Caroline. Lira care îi otrăvise și-i sufocase atâta timp inima parcă s-a rostogolit ca o minge afară, în încăpere, a simțit-o la modul fizic, iar dragostea a putut în sfârșit să izvorască. S-au privit una pe alta, Frances în cele din urmă iubitoare, Caroline deznădăjduită. Apoi, pentru prima dată în viață, Frances s-a cufundat în brațele osoase ale fiicei sale și a cuprins-o cu duioșie – era cu 15 ani prea târziu și gestul nu mai putea s-o salveze pe niciuna dintre ele.

9.

Mă trezesc în noua mea cameră, în miros de vopsea, în somn am avut în fața ochilor numai pânze uleioase, împroșcate sălbatic cu vopsea, precum tablourile lui Pollock, de care văd că nu mai scap decât ținându-mi ochii deschiși. Patul e destul de comod, însă nu sunt deloc obișnuită să dorm într-un pat de o singură persoană și mi se pare ciudat că nu stau cu spatele la soțul meu, nu chiar lipită de el, însă simțindu-i prezența în patul matrimonial – locul în care am ajuns până la urmă să mă simt mai singură pe lume ca oricând. Mă străduiesc să nu mă gândesc nici la el, nici la fiul nostru, ci în schimb mă concentrez pe obiectele în mijlocul cărora m-am trezit și observ că așternutul este încă țeapăn de nou ce e, o senzație aproape plăcută. Soarele se prelinge prin perdelele albe transparente și, când mă uit pe mobilul cel nou, văd că e de-abia șase dimineața – arată ele minunat, dar n-au cum să păstreze penumbra în cameră. Mă întreb în treacăt ce-o să fac azi. În primele două zile de când am plecat am avut obiective clare: să-mi găsesc o locuință, să mă instalez în camera mea. Ziua de azi mi se întinde lungă și pustie în față, fără băiatul meu. Știu că trebuie să-mi găsesc repede o slujbă și să-mi deschid un cont la o bancă, însă cumva totul e prea copleșitor. Corpul îmi spune că am obosit, că am nevoie de timp să-mi revin după atâta tulburare și stres, după ultima traumă prin care am trecut. Cred că, în adâncul inimii, sunt o supraviețuitoare. E prea devreme să mă scol din pat, însă sunt perfect trează, așa că bâjbâi sub pat și dau de ziarul de luni, pe care mi l-am luat din Crewe. Îmi reazem pernele noi de peretele alb și denivelat și deschid ziarul. Citesc despre o nouă maladie căreia îi cad pradă cintezoii galbeni – li se umflă gâtlejul și nu mai pot să se hrănească – scrie că jumătate de milion au murit de foame numai anul trecut. Încerc să nu-mi bat capul cu asta, să nu-mi imaginez cum arată așa ceva, însă tot îmi dau lacrimile, așa că trec la următorul articol. Un bărbat și-a violat și și-a ucis nepoata de doisprezece ani care venise să se uite la un meci de fotbal odată, când se întâmplase ca mătușa ei să nu fie acasă, altfel cu siguranță că fetița ar mai trăi încă. Dau pagina. Un bancher comercial a fost găsit vinovat de uciderea amantului soției sale în timpul unei excursii în Bretania. O femeie a fost bătută crunt cu bastoane de niște hoți într-un magazin, camera de supraveghere a înregistrat întregul incident – probabil au încărcat deja filmulețul pe YouTube.

Mă opresc din citit. Știrile îmi readuc senzația de deprimare și rătăcire de dinainte. Încerc să adorm la loc, însă mintea îmi lucrează prea intens, prea agitat, mă tot gândesc fără să vreau la băiețelul meu frumos, încât îmi fac griji că o să-mi scape printre degete aici, în camera asta albă și goală, tot ce-am câștigat în ultimele două zile. N-am luat cu mine nicio carte din Chorlton și romanul pe care l-am cumpărat din Crewe e o porcărie. Nu mă simt în stare să mă duc în baia aia, mai bine sar peste toată chestia în dimineața asta, deși am transpirat azi-noapte în somn. O să-mi iau neapărat niște șlapi pentru duș și poate o trusă din aia de baie pe care poți s-o atârni în cui, cu buzunare care se desfac, ca să nu trebuiască s-o așez nicăieri – așa baia o să devină suportabilă și o să am și ceva de făcut. Tot nu-mi găsesc astâmpărul, așa că mă uit de data asta pe pagina cu recenzii. Mintea mea refuză să se concentreze pe vreun articol, însă când dau să las ziarul, observ

careul de Sudoku de pe ultima pagină, lângă rebus. N-am mai rezolvat nicio grilă de Sudoku în viața mea, mi s-a părut întotdeauna o imensă pierdere de timp, însă fix asta vreau acum, să-mi pierd timpul ca să treacă mai repede minutele nesfârșite. Nivelul de dificultate e mediu, așa scrie, însă nu reușesc să completez nici măcar o pătrățică, oricât mă chinui. Trebuie să găsești un anumit tipar, așa mi-a zis soră-mea parcă (*uit-o*), mă zgâiesc și casc gura până când cifrele arbitrare încep să-mi plutească prin fața ochilor. Până când, dintr-odată, mă prind și scriu primul număr și de-acum e simplu. Sunt bună la matematică, însă jocul ăsta nu ține deloc de matematică. Mă prinde ciudat de tare, așa că nu mă mai opresc multă vreme, odată ce m-am pornit. Apoi îmi dau seama că în ultimul careu am doi de 6 și niciun 3. Probabil am greșit undeva pe parcurs, însă deși mă tot chinui să înțeleg unde, e prea greu să descâlcești lucrurile. Așa și cu viața mea – totul mergea de minune și dintr-odată m-am trezit că am doi de 6 și niciun 3, iar acum totul s-a dus dracului și nu se mai poate face nimic. Iar îmi dau lacrimile, îmi lunecă periculos pe obraji în liniștea totală și deodată văd camera așa cum e de fapt – o cămăruță prăpădită și oribilă într-o casă prăpădită și oribilă dintr-o zonă prăpădită și oribilă a Londrei. Și pe mine mă văd așa cum sunt de fapt: o lașă împuțită și egoistă, care i-a lăsat baltă pe Ben și pe Charlie, în loc să dea piept cu realitatea. Îmi e dor mai ales de Charlie și de mirosul lui de biscuiți, să-l simt strâns la pieptul meu, chiar dacă se zbate să-mi scape din brațe și plăcerea pe care o simțim amândoi atunci – eu pentru că am încercat, el știind că măcar am încercat și că îl iubesc.

Cineva bate încet la ușă. Tresar, mă șterg la ochi și o văd pe Angel vârând capul pe ușă.

— Ah, aici erai, iubita, voiam doar să văd dacă ești bine.

Apoi se uită prin cameră.

— Dumnezeule, ai fost cumva la o emisiune din aia de *decorațiuni interioare*? Arată incredibil aici. N-ai putea să te ocupi și de camera mea?

— Da, ăsta a fost scopul meu pe ziua de ieri, zic cât pot de vesel. Pe Chanelle nu pare s-o deranjeze – arată mai bine, nu?

Apoi mă uit la bluza țipătoare de pe ea.

— Ieși în oraș?

— Nu, iubita, abia ce m-am întors. Lucrez la tot felul de ore ciudate. Numai că mor de foame. Ai chef să luăm micul dejun undeva – e o cafenea destul de OK după colț.

— Cu mare plăcere, zic simțindu-mă dintr-odată mai bine.

— Atunci mă duc să mă schimb, numai o clipă.

Și dispare.

Sar jos din pat și trec în revistă hainele din noul suport ce-mi ține de șifonier: două perechi de jeanși, un compleu pentru interviuri de angajare, două rochii cu mânecă scurtă, o pereche de pantaloni lungi de vară, o geacă gri scumpă cu cataramă (distrusă), câteva bluze, o fustă de jeans, un pulover gros, împletit. Nimic nu mai pare să mi se potrivească. Aleg o pereche de jeans și un jerseu cu guler răsfrânt albastru, simțindu-mă anostă, deloc în stilul lui Cat, deși încă habar n-am cine e Cat. Angel își face iar apariția în vreo zece minute. În locul minijupei negre și bluzei din satin roșu (*oare o fi uniforma de serviciu*?) și-a pus o rochie vaporoasă din bumbac indian alb și și-a legat la ceafă

părul blond-deschis lunguț, din care atârnă câte o șuviță moale. Are un aer relaxat, elegant și inocent, fără să pară că a făcut vreun efort. Are un chip micuț, în formă de inimă, pe care nu se citește niciun strop de perfidie, nu pare deloc genul de fată care lucrează în cazinouri. Îmi dau seama că habar n-am cum arată de obicei o crupieră – doar în *Ocean's Eleven* am văzut așa ceva și nu se pune.

— Haide, iubita, îmi spune Angel și o urmez în tăcere, recunoscătoare, în jos pe scările cu covorul lor ros, prin vestibulul doldora de adidași și jachete, apoi prin grădina plină de gunoaie, și afară, în strada scăldată în lumina gălbejită a dimineții.

10.

Angela și-a croit loc printre picioarele oamenilor, pe lângă scaunele cât ea de înalte, încercând să ajungă de la bar la scenă. În trecere se mai trezea cu câte o mână ciufulind-o afectuos pe cap, cum ai mângâia un câine. Jucătorii se obișnuiseră s-o vadă pe micuța blondă prin cazinou și Angela se obișnuise și ea cu cei mai mulți dintre ei. Încă ura fumul înecăcios și aerul foarte *adult* al locului, simțind cumva nelămurit că niciun copil n-avea ce căuta acolo, iar unii bărbați îi aruncau priviri pe care nu prea știa cum să le interpreteze, deși sigur nu-i conveneau absolut deloc – uneori o mai pipăiau pe fund în trecere, însă de-acum știa cum să-și consume timpul când era acolo – ștergând pahare de bere așezată la bar când intra în tură Lorraine, barmanița ei preferată, care părea întotdeauna recunoscătoare pentru ajutor, sau jucându-se cu trusa de machiaj a lui mami, în micul vestiar din culise. Avea însă grijă să nu se prindă cumva Ruth că a încercat rujurile și pudra și să se supere rău pe ea. Alteori juca domino cu unchiul Ted dacă reușea să-l convingă. Însă nu se mai distra deloc când venea aici, se plictisise și după aia, la școală, se simțea obosită. Însă acum că crescuse, maică-sa începuse s-o aducă din ce în ce mai des cu ea la lucru, n-avea chef să dea bani pe bonă și era mai bine aici decât să stea acasă singură, așa se gândea.

Când Angela a ajuns în fața scenei, Ruth deja dispăruse, iar pianistul își strângea partiturile. Era mai ușor dacă o tăia de-a dreptul pe scenă spre cabina de schimb din culise, în loc să ocolească prin spatele barului.

— Ai nevoie de o mână de ajutor, dulceață? a întrebat-o un client când și-a ridicat brațele ca să se cațăre pe scena prea înaltă și a săltat-o deasupra capului, de unde s-a grăbit să se cațăre în patru labe pe podeaua scenei.

S-a ridicat, și-a netezit rochița roșie cu buline ca să nu i se vadă chiloții și a luat-o la fugă la stânga, de-a latul scenei, cât de rapid putea.

— Bună, mami, a salutat-o Angela timid, vârându-și capul între perdele cabinei.

Cu toate că-și adora mama, nu prea știa niciodată în ce ape se scaldă și cum o s-o întâmpine.

— Bună, îngeraș! a răspuns Ruth și s-a aplecat s-o strângă la piept. L-ai ascultat pe unchiul Ted?

Purta o rochie strâmtă cu paiete albastru-închis, avea o coafură voluminoasă și ochii dați cu rimei și Angelei i se părea că e cea mai frumoasă mămică de pe lumea asta, cu cea mai minunată voce, ți se rupea inima când o ascultai. Până și Angela îi recunoștea tremurul de tristețe din glas, după viața pe care o trăise.

— Da, mami. Putem să mergem repede acasă, mami? Sunt obosită.

— Știu, dulceață, numai să-mi schimb rochia și după aia mai stăm la un pahar cu unchiul Ted, apoi, mergem acasă.

— Bine, dar eu vreau să mergem acum acasă, mami, a zis Angel.

— Ți-am zis, scumpa mea, doar un pahar, atât, și mergem. Lui mami îi e sete după cât a cântat.

— Te rog, mami, vreau acasă. Vreau la culcare.

— Am zis nu, Angela, i-a tăiat-o Ruth. Să-ți aduc o limonadă?

— NU! a țipat Angela pierzându-și răbdarea dintr-odată de la oboseală. Vreau acasă ACUM.

— Mie să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, domnișoară, a zis Ruth. Mergem acasă când spun eu.

Angela s-a oprit din urlat și s-a suit pe singurul scaun din încăpere, în ton cu măsuța de toaletă, cu picioarele lui aurite și cotiere căptușite, îmbrăcat în catifea roz uzată, cu o pată în mijloc, în formă de rinichi. S-a apucat să bălăngăne ursuză din picioare fără să mai scoată un cuvânt – știa că n-are niciun rost să se ia la harță cu maică-sa când schimbă foaia, n-avea chef să se aleagă cu vreo palmă.

Ruth și-a dat jos rochia de seară și a rămas în fața oglinzii în sutienul și chiloții asortați, din dantelă albastru-indigo, încă în pantofii cu toc, încă sexy. S-a șters la subsuori cu o cârpă umedă și s-a dat cu spray la subraț, pe abdomenul încă plat și pe coapse. Apoi și-a tras pe ea o pereche de pantaloni negri, simpli, trei sferturi și un tricou negru, mulat. Nu s-a atins de coafură și nici de machiaj – dacă te luai după mersul ei și după lumina din vestiar, părea să semene leit cu Marilyn Monroe, cu excepția părului negru ca pana corbului. A luat-o pe Angela de mână cu un gest ferm, însă fără asprime – era clar că nu se supărase așa de rău pe ea de data asta –, și au pornit-o împreună pe coridor, ieșind în barul plin de fum, unde le aștepta Ted la bar. Ted i-a luat Angelei o limonadă și o pungă de chipsuri de creveți, iar Ruth a băut până la urmă trei, patru pahare, până când Angela a adormit într-un târziu, îngrămădită pe un scaun de bar, cu capul sprijinit pe tejgheaua udă de bere, îngropat între brațele subțiri.

11.

Mă așez cu Angel la o masă din colț și, spre mirarea mea, mi-e iarăși îngrozitor de foame – parcă recuperez caloriile pierdute în Manchester. Proprietarii cafenelei sunt un cuplu de greci în vârstă și au cafea bună și mâncare și mai bună, așa că hăpăi ouăle ochiuri cu slănină, ciupercile, fasolea, roșiile la tigaie și pâinea prăjită – parcă stomacul îmi spune că mai am mult de trăit, chiar dacă inima nu-l crede. Dacă te uiți mai atent, Angel pare obosită, însă nu-și pierde deloc din farmecul ăla al ei pe care nu prea știu să-l aibă multă lume, cu toate că a făcut pungi sub ochi.

— Ce planuri ai azi, iubita? mă întreabă Angel.

— Nu știu, trebuie să-mi iau câte ceva de mâncare, poate reușesc să ajung la bancă, iar de mâine trebuie neapărat să-mi caut ceva de lucru.

Dintr-odată mi se pare că mi-am propus niște sarcini absolut irealizabile.

— Și mai trebuie să fac încă ceva azi, continui după o mică pauză, încercând să mai destind atmosfera. Trebuie să-mi cumpăr niște șlapi. Cum naiba reziști în baia aia?

— Încerc să fac duș cât mai des la muncă, râde Angel. Oricum, să sperăm că n-o să stau așa mult în casa asta, iubita, a trebuit să mă ascund o vreme undeva, atâta tot. De obicei nu locuiesc într-o asemenea magherniță, însă dacă trebuie, trebuie și asta e.

— Ah, fac eu coborând privirea.

— Tu ce scuză ai, iubita? mă întreabă Angel și când îi aud vocea blândă, încep să mă usture ochii.

— Păi, cam așa sunt și eu. Și sper să nu mă crezi vreo ciudată, știu că de-abia ne-am cunoscut, însă casa aia oribilă mi s-a părut suportabilă pentru că măcar locuim împreună.

— Nu-ți face griji, iubita, spune Angel. Încă nu plec nicăieri.

Mi se pare ridicol că m-am atașat așa de tare de Angel, însă nu pare s-o deranjeze – am impresia că e obișnuită să ia oamenii sub aripa ei și că-i place, îi place să simtă că oamenii au nevoie de ea. Cumva pare mult mai matură decât mine, deși probabil sunt cu zece ani mai mare ca ea și de curând eram soție și mamă.

— Păi, o să păstrăm sigur legătura după ce pleci, zic fără entuziasm.

— Sigur, iubita. Oricum, până una-alta sunt aici și tu ești singura cu care vreau să am de-a face din toată casa aia.

Îmi aruncă un zâmbet parșiv și-mi spune cu un accent american foarte prost:

— N-ai tu grijă, do'nșoară Brown, o să ne distrăm tare bine împreună.

Pe loc mă înveselesc, ca un copil care uită să mai plângă când primește o înghețată și, deși Angel a terminat de mâncat, n-are nimic împotrivă să mai rămână, așa că tragem de timp, mai comandăm o cafea, sporovăind despre te miri ce, iar eu dau gata toate feliile de pâine prăjită cu unt din farfuria pusă la mijloc, între noi.

•

Când ne întoarcem acasă Angel se duce direct la culcare, doar a muncit toată noaptea, iar eu, neștiind ce altceva să fac, mă duc să văd dacă e cineva la bucătărie. Încă nu m-am prins cine ce slujbă are, când merge la lucru, dacă lucrează și când e

acasă. Cum nu există un living comun în casă, m-am gândit că o să fie mereu lume la bucătărie, numai că până acum nu prea am dat peste nimeni pe-acolo. Pe Bev, fata din Barnsley care a rămas fără ciocolată, n-am mai văzut-o, însă se întâmplă să o găsesc chiar acum, spală ceva la chiuvetă. E prea târziu s-o evit, m-a auzit deja. Se uită la mine peste umăr zâmbindu-mi larg.

— 'Neața! mă salută ea. Mama lor de câini, am călcat într-un rahat de câine, în pizda mă-sii. Nu știu de ce-și iau oamenii potăi din astea mici și de tot căcatul, dar ar face bine măcar să strângă după ei, numai că oamenii din zonă sunt niște IGNORANȚI, în pizda mă-sii.

Din câte văd, Bev ține în mână un sabot de lemn pe care-l curăță cu un cuțit de bucătărie peste vraful de vase nespălate din chiuvetă.

— Ei, nu-ți face griji, îmi zice când îmi vede fața, ce mă-sa, doar detergentul de vase îndepărtează aproape toți microbii, pe bune, face minuni. Am citit un articol pe tema asta, nu-i nicio chestie.

Habar n-am ce aș putea să răspund la așa ceva. Cât mă gândesc eu, intră Erica, australianca. E într-un compleu mov care-i pune-n valoare talia incredibil de delicată și pe fața urâtă are un strat gros de machiaj, iar părul și l-a prins cu o agrafă mare. Îi zâmbesc, însă îmi răspunde cu o grimasă și, când se apropie de chiuvetă, vede ce face Bev acolo.

— Ce Dumnezeu faci acolo, Bev?! se miră Erica.

— Of, mai slăbește-mă, Erica, o să curăț.

— E DEZGUSTĂTOR, face Erica și, cu toată antipatia pe care i-o port, nu pot să nu-i dau dreptate.

Bev râde și-și curăță mai departe sabotul. Erica se întoarce pe pantofii cu toc și iese valvârtej din bucătărie, trântind ușa după ea.

— Baftă la interviu! îi strigă Bev vesel, apoi mormăie încet: Curvă acră ce ești.

De obicei cuvântul mă deranjează, însă de data asta mi se pare că se potrivește perfect, aproape că-mi vine să râd.

Șovăi un pic înainte să deschid discuția, însă pare o țipă prietenoasă.

— Bev, zic, știi unde pot să găsesc o pereche de șlapi prin zonă, știi tu, din ăia de plastic?

— Ce? Da' unde pizda mă-tii te crezi, dragă, la stațiune? Acuma vrei să-ți tragi și un inel din ăla de plastic sau ce?

Bev râde de parcă a făcut cine știe ce glumă bună, însă nu mă supăr, îmi place de Bev, chiar dacă vorbește urât și nu-i pasă de convenții. Mi se pare tonică.

— Încearcă la Nag's Head, acolo sunt o groază de prăvălii cu chestii ieftine și magazine de încălțăminte, s-ar putea să găsești. Dacă tot te duci, n-ai vrea să iei niște saci de gunoi din ăia mari și trainici? Tot timpul rămânem fără.

E prima dată de când o știu când nu înjură deloc. Mă învoiesc și părăsesc bucătăria, cu duhoarea ei de rahat de câine.

•

După cum m-a atenționat Bev, în Holloway greu se găsesc șlapi. Întreb și de o trusă de baie care se atârnă, numai că nimeni nu pare să știe despre ce vorbesc. După ce mă

satur să tot caut, nu mai știu ce să fac – ce se face *de regulă* în caz că fugi de familia ta? Decid să plec în explorare ca să învăț să mă orientez în noul meu cartier și să-mi mai iau mintea de la diverse. Ies de pe strada principală și o iau în direcția casei, și merg kilometri întregi – sau așa mi se pare –, pe străzi desfundate, împânzite de antene de satelit, tencuială căzută și tomberoane de gunoi. Din când în când văd case cu gratii la ferestre și mi se pare îngrozitor să trăiești așa, ca la închisoare, la tine acasă. Cum merg așa, la întâmplare, fac stânga pe o altă stradă tristă și mă trezesc dintr-odată într-o piațetă înconjurată numai de case maiestuoase, bine întreținute, iar în mijlocul piațetei e o grădină frumoasă; mă așez pe iarbă lăsându-mi capul pe spate, ca să simt lumina soarelui pe față – e plăcut, chiar suportabil, azi nu mai e așa de cald. O mamă îmbrăcată elegant stă pe o bancă cu un iaurt în mână și hrănește cu lingurița un copilaș ascuns în străfundurile unui cărucior foarte roșu; are pe față un zâmbet larg de încântare și îmi dau seama că toată scena mi se pare aproape OK – cu condiția să nu mă uit decât o clipă la ea. Doi tineri transpirați în pantaloni de costum și cămăși descheiate mănâncă sendvișuri ambalate în hârtie groasă și dau din când în când pe gât Cola dietetică. Mă întind rezemându-mi capul pe geantă și mă simt atât de extenuată, că nu știu cum o să mă mai ridic vreodată de acolo, parcă mă trage ceva în jos, spre miezul pământului, prin iarba pe care m-am culcat, spre tărâmul uitării, afundându-mă într-un somn din care n-o să mă mai trezesc niciodată…

Mă trezesc tresărind, habar n-am cât e ceasul și mă apucă iar panica. De ce naiba am adormit acolo, mai ales când am atâția bani la mine, cum pot să fiu așa de proastă? Mă hotărăsc să-mi deschid până la urmă un cont la o bancă, nu pot să merg peste tot cu atâția bani la mine, mai ales în zona asta, așa că o iau înapoi cam pe unde am venit, pe aceleași străzi lipsite de farmec, pe lângă și mai multe mașini fără asigurare și intrări jerpelite, de data asta temându-mă să nu mă jefuiască cineva. Nu văd nicio bancă și nici n-am încredere să-ntreb vreun trecător, deja m-a apucat paranoia, așa că o iau și mai iute la pas și nu mă mai opresc până nu dau de o bancă pe Holloway Road. Mă gândesc să deschid până una, alta un cont reîncărcabil, n-ar trebui să fie prea greu – doar Catherine Emily Brown, numele din pașaport, e numele meu adevărat. Mă simt ciudat de recunoscătoare că maică-mea a insistat să-mi fie neapărat trecute amândouă numele în certificatul de naștere cu toate că de când mă știu mi s-a zis Emily – de parcă n-avea destule griji pe cap după ce născuse gemene. Măcar acum îmi ușurează un pic situația.

E un sediu mic și sărăcăcios și aștept o grămadă, uitându-mă cum intră și iese lumea, până când o femeie energică, într-un costum negru, sintetic, iese dintr-un birou din spate și mă conduce într-o cămăruță mohorâtă, cu un suport de fluturași pe jumătate gol poziționat ca un soi de graniță între noi două. E destul de prietenoasă, însă îmi dau seama că i se pare suspect că nu am niciun act cu domiciliul curent, în schimb am venit cu aproape 2000 de lire în geantă, în bancnote de cincizeci. Îi torn o poveste cusută cu ață albă, deși nu mă întreabă nimic – că m-am întors de curând din străinătate, unde am locuit o vreme, și nu cred că mă crede deloc, însă îmi deschide oricum un cont, probabil a avut de-a face cu tot felul de cazuri de când lucrează în sucursala asta.

De-acum m-am mai liniștit și-mi văd de cumpărături, haotic, intrând la întâmplare în magazine, aproape fără să observ ce e pe rafturi, fără să iau în seamă alți cumpărători.

Într-una dintre numeroasele prăvălii ieftine de pe stradă dau însă de o reproducere prăfuită cu constructorii ăia din New York cocoțați pe o macara, sus deasupra orașului, cu picioarele atârnate cu nonșalanță în gol, ca niște zei. Nici nu știu dacă-mi place fotografia asta cine știe ce, mă cam ia amețeala când mă uit la ea, dar nu costă decât șapte lire și mă gândesc că s-ar potrivi în porțiunea aia de perete gol și denivelat din dreptul patului. Așa că până la urmă o cumpăr. Intru în supermarketul din apropiere, unde e plin de lume mohorâtă, care cumpără pungi mari de chipsuri la ofertă și ditamai peturile de suc acidulat ca să-și îngrașe și mai tare copiii. *Aveți grijă de ei,* îmi vine să strig la ei. *Ce noroc pe voi că-i aveți.* Ce mai, am luat-o razna de-acum.

Reușesc să mă abțin destul timp cât să cumpăr o cutie de fulgi de cereale, niște fructe, o pungă cu salată, o ciocolată (oare o să reziste în casa aia? Să îndrăznesc sau nu?) și niște mâncare la țiplă, n-am chef să m-apuc încă să gătesc. La magazin au farfurii de hârtie și mă tentează să-mi iau, însă mă gândesc că dă prost să nu mănânc din farfuriile casei, așa că mă străduiesc să dau uitării obiceiurile insalubre ale lui Bev și să mă descurc cum pot – probabil oricum e adevărată chestia cu detergentul de rufe. Car cu greu sacoșele cu mâncare și posterul, am cumpărat prea multe lucruri. Mânerele îmi intră în încheieturile mâinilor și îmi amintesc de Caroline. O clipă mă întreb ce-o să spună când o să afle că am dispărut, dacă o să se întristeze sau nu, însă se pare că nu-mi mai pasă câtuși de puțin ce crede. Mă așez pe un scaun din față, rezervat pentru persoanele cu dizabilități, în autobuzul pe jumătate gol, cu spatele la direcția de mers. Ceilalți pasageri par triști și asudați, de parcă sunt gata să se topească de căldură, ceea ce-mi amintește că nu numai eu am avut parte de necazuri în viață. Femeia din față are gleznele umflate și, când se mișcă în scaun, eliberează un damf de transpirație proaspătă. Poartă un tricou cu Barry Manilow, nici nu știam că se mai fabrică așa ceva, apoi mă întreb cum de l-am observat. O fi tot un semn, după ce am râs atâta cu Angel și mi-am amenajat camera ca în transă, poate că încet-încet mă trezesc, îmi regăsesc simțurile, am început să-mi remodelez personalitatea ca să intru în pielea lui Cat Brown și să uit de Emily Coleman. Cat deja nu mai seamănă cu Emily, din câte-mi dau seama, e mai fragilă, poate că aduce mai degrabă cu Caroline? Mă înfiorez. E prea straniu totul. Eu, Catherine Brown, mă aflu aici, într-un autobuz din Holloway, și locuiesc în mod oficial la Londra – conform declarației de la bancă. Iată-mă aici, departe, vie și de negăsit.

12.

Emily îi spusese lui Ben din timp cum erau ai ei, așa că până la un punct era pregătit sufletește.

— Maică-mea e o scumpă și îl ador pe taică-meu, i-a zis ea. Deși uneori pare cam desprins de realitate, o să vezi tu. Caroline mă tem că e un pic dificilă dacă o prinzi în toane rele. Însă, dacă apuci s-o cunoști mai bine, e o fată minunată și sigur o să te îndrăgească.

Lui Ben i se părea bizar că Emily avea o soră geamănă, îi tot treceau chestii absurde prin cap – dacă le confunda cumva, dacă se simțea atras de Caroline, dacă *ea* se simțea atrasă de el? Când mașina s-a oprit în fața casei, îl cuprinsese un soi de neliniște cu care nu era deloc obișnuit. Știa că era îndrăgostit de Emily, deja voia să-și petreacă restul vieții alături de ea – deși nu spusese nimic în sensul ăsta, era mult prea devreme –, așa că i se părea important să-i cunoască familia. Ținea mult să-l placă.

Era o casă modernă din anii 1970, cu un acoperiș ascuțit, îmbrăcată în stinghii de lemn văruite în alb, cu patru dormitoare, o grădină bine îngrijită în față și un BMW lucios pe alee. Era un pic prea *banală* pentru o fată așa de deosebită ca Emily, i se părea lui. Apoi s-a gândit la casa alor lui – singuratică, cu aleea ei cu pietriș și grădina mare din față. Și a hotărât că așa ceva or să aibă și ei într-o bună zi – doar el era contabil și Emily, avocată, până la urmă tot or să-și permită. I se părea ciudat că ajunsese să gândească așa după doar o lună de când dăduse o avere pe taxiul care îl dusese noaptea târziu din Manchester în apartamentul din Chester al lui Emily. Însă, dacă stătea să se gândească, trecuseră încă trei luni de când merseseră să se arunce cu parașuta, interval în care se gândise mai tot timpul la ea. Nu-i venea să creadă că nu se întâlniseră deloc la lucru, doar se uitase în fiecare zi după ea. Iar când au dat, în sfârșit, nas în nas, erau pe stradă și îl luase total pe nepregătite și, mai grav de-atât, mergea la un curs cu Yasmin, colega care-l călca pe nervi de obicei. Așa că, în starea de șoc în care se afla, nu reușise decât s-o salute – nici măcar nu se oprise s-o întrebe ce mai face, dacă depășise trauma primei sărituri din avion, să-i arate cumva că o place, măcar ca amică pentru început. Ben a zâmbit amintindu-și cât de supărat a fost toată ziua aia, cât a durat cursul, nici n-a reușit să se concentreze, mai bine nu s-ar fi dus. Nu putea să-și ierte faptul că o dăduse în bară în asemenea hal.

Pur și simplu era culmea ciudățeniei că se afla acum în mașina ei și mergea să-i cunoască pe părinții ei când, înainte să primească mailul ei, își închipuise că n-are *absolut nicio șansă,* era mult prea superbă ca să se lase cucerită de el. Când ajunsese să citească mailul de la ea, amețit de la cât băuse la cârciumă, se apucase să țopăie de colo-colo și să-și vânture pumnii prin aer de parcă era pe stadionul Old Trafford, nu doar într-un bar din apropiere. Nici nu-și dăduse seama cât e ceasul când o sunase, însă, și dac-ar fi știut, tot ar fi făcut-o.

Emily a parcat în spatele BMW-ului tatălui ei, cu portbagajul pe trotuar. Nici n-a apucat să se dea jos din mașină, că s-a și deschis ușa albă de plastic a casei și mama lui Emily le-a făcut cu mâna. Era o femeie blondă, agreabilă, iar pe chip nu i se mai citea

amărăciunea discretă care i se întipărise acolo atâția ani la rând. În schimb avea un aer obosit și resemnat – ajunsese să-și accepte casa fără personalitate, soțul nevolnic (oho, știa totul) și fiica mai mică de coșmar.

— Bună, ești Ben, nu? l-a întrebat strângându-i mâna. De când voiam să te cunosc. Emily nu ne prezintă deloc prietenilor ei, așa că ne-am bucurat mult când ne-a zis de tine.

— Maamă, a făcut Emily jenată, deși era adevărat.

Pe Emily nu prea o interesau băieții, mai ales pentru că nu suporta să se certe cu Caroline din cauza lor. Parcă de când Caroline se împăcase în sfârșit cu mama lor, nu mai simțea atât de acut nevoia să se ia la întrecere cu ea pentru a-i câștiga afecțiunea, așa că și-a ales următorul câmp de luptă: băieții. Lui Emily i-a trecut tot cheful de ei și i-a lăsat în seama lui Caroline, preferând să stea cu prietenele sau cu o carte în mână. Iar când Emily s-a mai maturizat n-a mai abordat-o oricum niciun băiat – nu știa să le arate că e interesată de ei –, așa că de la un moment dat încolo și-a închipuit că nu e deloc atrăgătoare. Rarii iubiți cu care era îi ținea departe de ai ei, ca să fie sigură.

Cu Ben era altfel, i s-a părut firesc să-l invite la prânzul de duminică cu ai ei. La început s-a temut să-i zică, de parcă era deplasat, prea serios, însă Ben a acceptat imediat invitația și a spus că i-ar plăcea mult. De-asta îl adora pe Ben, nu avea niciun gând ascuns, era mereu direct și entuziasmat când venea vorba de ea. Totuși i se părea ciudat că se temeau atâta să-și dea în vileag sentimentele și planurile de viitor, de parcă ar fi stricat totul de cum ar fi deschis gura, așa că până una-alta evitau cuvintele mari, exprimându-le doar din ochi sau gesturi.

— Alo, Emily? a strigat-o Frances. Te-am întrebat ce vrei, ceai sau cafea?

— Ah, mă scuzi, mamă, mi-ar plăcea o cafea, te rog.

— Vino să iei loc, Ben, coboară și Andrew imediat, tocmai termină lucrul în seră. De-abia așteaptă să te cunoască.

— Unde-i Caroline? a întrebat Emily schimbând subiectul.

— Ah, a trebuit să plece, scumpo, se întoarce repede.

— Cum e cu ea în casă din nou? a întrebat Emily făcându-i cu ochiul lui Ben.

— Ei, știi tu, așteptăm după ea la baie, dă prea tare muzica aia oribilă pe care o ascultă, practic, parcă nici n-a fost plecată.

După o clipă, Frances a continuat:

— Însă cred că-și dă seama și ea că e mai bine așa, cel puțin deocamdată. Cred că Emily ți-a zis deja de căderea nervoasă a lui Caroline, nu? s-a întors ea spre Ben.

— Mamă! a exclamat Emily.

Chiar dacă ea îi povestise totul lui Ben, nu înțelegea de ce se arăta mama ei atât de indiscretă, nu-i stătea deloc în fire. Jenat, Ben s-a uitat în jos la materialul gri dintre plăcile albe de gresie ale bucătăriei – i se păreau prea curate, prea lustruite, parcă erau la spital.

— Scuză-mă, scumpa mea, mi-am zis că mai bine știm clar cum stăm, ca să ne simțim bine împreună la masă, atâta tot.

— Cum îi mai merge? a întrebat Emily.

— Cât de bine se poate în situația de față, cred eu, a răspuns Frances întorcându-se

spre Ben. Noi am zis că-i merge grozav – o slujbă foarte bună în domeniul modei, la Londra, numai că de fapt cu unii oameni nu se știe niciodată, așa-i?

Ben a încuviințat stânjenit din cap, neștiind ce să zică.

Oare chiar s-a țăcănit în ultimul hal? s-a întrebat Emily. N-o mai văzuse pe maică-sa purtându-se așa, deja se îngrijora.

— Cred că Ben ar trebui să știe cum stă situația, atâta tot, a zis Frances. Ca să ne simțim bine împreună la masă.

Atunci Emily a înțeles în sfârșit. Frances bătea apropouri ca să-l pună pe Ben în gardă – clar o credea pe Caroline în stare să-l cucerească pe iubitul gemenei sale.

S-a auzit cheia în ușă și Caroline a intrat de-abia târându-se, dar arătând de milioane. Își făcuse șuvițe de culoarea ambrei în părul tuns mai scurt decât al lui Emily, drept și asimetric. Avea un stil al ei, puternic contrastant și original, arăta mereu elegantă și periculoasă. Ochii îi străluceau – Ben a ghicit unde fusese, însă n-a zis nimic.

— Bună, Ems, și-a salutat sora, trimițându-i bezele. Ce mai faci? El cine e, iubitul tău?

Parc-ar fi avut tot 16 ani, nu 26, s-a gândit Emily crispată.

— Bună, a salutat-o Ben. Mă bucur mult să te cunosc.

Era ușurat să observe cât de puțin semăna cu Emily, erau clar doi oameni total diferiți și, căutând privirea lui Emily, i-a dat de înțeles din ochi că totul o să fie bine.

Caroline și-a dat jos demonstrativ sacoul, scoțând la iveală un tricou mulat portocaliu, pe care scria „Trebuie să vorbim” cu litere contrastante, acvamarin, ce-i acopereau impertinent pieptul firav, a agățat sacoul pe spătarul scaunului de bucătărie și s-a așezat.

— Am auzit că sunteți *îndrăgostiți* nevoie mare, a zis Caroline. Mișto.

Înainte să găsească Emily replica, a venit Andrew din grădină. Purta o pereche de blugi croiți prost, cu talie înaltă, avea mâinile în ultimul hal de murdare și părul îi stătea ciufulit. Aproape ajunsese să-și pieptene părul într-o parte ca să-și ascundă chelia, a observat Emily pentru prima oară, simțind că i se strânge inima pentru el. Andrew fusese întotdeauna un bărbat frumos, îi părea cam rău să vadă în ce hal ajunsese.

— Bună, tată, ți-l prezint pe Ben, a zis ea.

Ben a întins automat mâna și Andrew i-a strâns-o, împrăștiind o ploaie de pământ pe gresia albă și strălucitoare. Toată lumea a râs nervos în afară de Caroline.

— Ai venit să-i ceri mâna, nu? a întrebat ea pe un ton batjocoritor și, pentru a mia oară, Emily s-a întrebat de ce se străduiește Caroline în halul ăsta să fie urâcioasă.

— Nu chiar acum, i-a răspuns Ben, și lui Emily i s-a părut o replică atât de nimerită, că s-a simțit și mai îndrăgostită de el.

•

În timpul mesei, Ben a observat de câte ori își umplea Caroline paharul cu vin. O lua cu mult înaintea celorlalți, Andrew nici n-apuca să-i toarne el. Se mira că i se permitea, însă nu mai era copil, ce puteau să-i facă, doar s-o interneze iar și gata. Caroline era un continuu șoc pentru el. Îl descumpănise să afle, în acea primă noapte petrecută în Chester, că Emily avea o soră geamănă identică. Nu-i venea să creadă că pe lume mai exista o femeie care arăta ca Emily, avea vocea ei, însă pe care el nici n-o cunoștea și

nici nu era topit după ea. Era de-a dreptul bizar.

Îi turnase toată povestea chiar atunci, când stăteau întinși în pat unul lângă celălalt, strâns îmbrățișați – că nu se înțelesese niciodată prea bine cu Caroline, că aceasta fusese internată pentru anorexie la 15 ani, însă păruse să-și revină rapid și se împăcase ca prin minune cu mama ei, își luase toate examenele fără probleme și intrase la Central St Martin, unde studiase moda. I-a povestit cât s-a mândrit toată familia când Caroline a organizat o paradă de modă la absolvire, cu modele îmbrăcate în ditamai păianjenii exotici – chiar scrisese în ziare despre ea. Avea o droaie de iubiți superstilați, locuia cu chirie într-un apartament foarte modern de lângă Spitalfields și toată lumea credea c-o duce *grozav*. Într-o bună zi, prietena ei Danielle dăduse peste numărul lui Frances în mobilul lui Caroline și o implorase să vină imediat – Caroline era convinsă că în pereți se ascund teroriști și în țevile de scurgere sunt păianjeni cât pumnul. Frances, care nu-și mai văzuse fiica de vreo două luni, se îngrozise găsind-o într-o asemenea stare și pusese totul pe seama unui incident îngrozitor la care asistase Caroline în urmă cu câțiva ani (sigur că nici nu suporta să conceapă vreo altă cauză): un dispozitiv exploziv cu cuie fusese detonat în Soho – Caroline și prietenul ei se întâmplase să fie în zonă și era atât de tânără la vremea aia. Îi luase ceva să fie afectată de acest dezastru, însă se strânseseră mai mulți factori – viața solicitantă pe care o ducea de ani buni, relațiile tensionate cu cei din jur și gustul pentru melodramă – care până la urmă au copleșit-o cu totul, așa că Frances n-a știut ce să facă și a sunat la salvare.

Șoferii de pe ambulanță s-au arătat nepăsători și ostili, i-au recomandat doar să-și ducă fiica la un control psihiatric („E cel mai bine așa, dragă”) și oricum, mai aveau un pic și ieșeau din tură, deci toată lumea trebuia să se miște mai cu viață. Caroline a stat doar opt săptămâni la spital și, când au externat-o, părea să se simtă iar bine, era poate doar un pic prea docilă, însă oricum pe calea cea bună. Frances n-a mai lăsat-o să stea la Londra însă, a pus piciorul în prag de data asta și a convins-o să se mute înapoi acasă – până una-alta, i-a zis, până când te mai întremezi.

Ben a rămas atunci cu gura căscată. Nimeni din familia lui nu se purtase vreodată atât de scandalos – bine, maică-sa a intrat odată în gardul grădinii cu Rover-ul la care ținea taică-său ca la ochii din cap și, ah, da, un văr de-al lui a făcut senzație când și-a părăsit nevasta după niciun an de la nuntă. Și asta era tot – ai lui nu prea se dădeau în vânt după drame.

— La ce lucrezi în grădină? l-a întrebat Ben la masa de duminică pe Andrew când tocmai termina de mâncat.

— Păi, știi tu, mai plivesc niște buruieni, mut roșiile din răsadnic, ud năstureii, mai fac un pic de curățenie de primăvară, acuma că vremea pare să se încălzească în sfârșit.

Ben habar n-avea ce e un răsadnic sau ce fel de plante erau năstureii, așa că a dat politicos din cap, neștiind ce să zică.

— Mai vrei niște cartofi, Ben? l-a întrebat Frances.

— Da, mulțumesc, sunt foarte buni, bine făcuți.

— Mai ia și niște sos, Ben, l-a îmbiat și Caroline mustăcind și a împins spre el sosiera cu buline maronii asortată cu farfuriile.

— Mersi, a mormăit el și, când a dat s-o ia de mica toartă rotundă, a simțit atingerea

degetelor ei și sosiera s-a înclinat periculos.

— Cu ce te ocupi, Ben? l-a întrebat Andrew, deși știa deja, îi spusese Frances azi-dimineață.

— Mă tem că sunt contabil.

— Ua, sună palpitant, a spus Caroline. Cred că aveți ce discuta pe tema asta.

— Carnea de vită a fost gustoasă, mamă, a zis Emily strâmbându-se la sora ei, de unde ai cumpărat-o?

— Ei, de la măcelăria din oraș, scumpa mea, mi se pare mult mai bună decât ce se găsește la supermarket.

— Ah, într-adevăr, a spus Caroline. Carnea de animal mort mi se pare mult mai savuroasă dac-o cumperi de la un fermier din zonă, vouă nu?

— Caroline, a avertizat-o Andrew blajin.

Nimeni n-a mai zis nimic. Ben și-a scrijelit farfuria cu furculița din greșeală, scoțând un sunet ascuțit, iar Emily a luat o gură de vin roșu.

— Ne-am gândit să ieșim un pic la plimbare cu câinele după prânz, a zis ea ca să rupă tăcerea. E o zi așa de frumoasă, am putea să-l scoatem pe malul râului.

— Bună idee, pot să vin și eu? a întrebat Caroline.

— Desigur, s-a grăbit Ben să răspundă. De fapt, am putea să ieșim cu toții.

— Ei, eu sunt cam prinsă, a zis Frances, iar Andrew are încă de lucru în grădină.

A șovăit o clipă, apoi a urmat:

— Mergeți voi, tinerii.

— Așa deci, am rămas doar noi trei, a spus Caroline, super.

— De fapt, acum că-mi amintesc, am putea totuși s-o lăsăm pe altă dată? a zis Ben. Am ceva de lucru, așa că oricum nu mai putem să stăm așa de mult. Te deranjează, Emily?

— Sigur că nu, nu contează, a răspuns Emily.

— Păcat, a făcut Caroline jucându-se cu legumele din farfurie – le împingea de colo-colo de parcă le tortura, îmi place mult să ies la plimbare duminică după-amiază când e frumos afară.

Ben s-a uitat la ea, cum stătea de partea cealaltă a mesei, și s-a întrebat iar cum de putea să se poarte atât de normal – bine, sigur, era o scorpie și aproape că i se urcase vinul la cap –, însă nu părea nici nebună, nici anorectică. Când i-a surprins privirea, a ridicat paharul cu un zâmbet batjocoritor.

— Noroc, a închinat ea în cinstea lui și a luat o gură zdravănă.

13.

Când intru pe poarta casei observ că au trecut gunoierii și au degajat grădina. N-au mai rămas decât tomberoanele și mobila făcută bucăți – când le văd îmi aduc aminte că am uitat să cumpăr saci de gunoi. Fir-ar să fie, n-am niciun chef să mă facă Bev cu ou și cu oțet, însă nici nu mă simt în stare să merg la magazin încărcată cum sunt de sacoșe și cu posterul nou și imens după mine, așa că mă pregătesc sufletește și intru. Din bucătărie se aud râsete – niște hohote ca o rafală de mitralieră pe care nu le-am mai auzit. Las baltă sacoșele jos pe hol și dau fuga pe scări cu posterul. Când îl sprijin de pat desfăcut pot să zic că-mi place destul de mult, oamenii par atât de relaxați, mâncând împreună hăt sus, în văzduh, n-au nicio problemă, parc-ar fi pe o bancă în parc – îmi doresc să fiu și eu ca ei, cum eram pe vremuri, când viața nu mă speria așa de tare. Când cobor să pun cumpărăturile în frigider, dau de Jerome, constructorul, în bucătărie, cu o fată exotică – pare latino –, e clar că pe ea am auzit-o adineauri. E toată numai sâni, extensii de păr și bijuterii de aur imense și se arată caldă și prietenoasă cu mine, adresându-mi un „Sal't, scuumpa", cu un accent apăsat, pe care nu reușesc să-l identific. Râde de ceva ce-a zis Angel, care stă pe un scaun în colț, rozalie și delicată în capotul ei alb și moale. Are părul încă ud, probabil a făcut duș, și pare mult prea curată pentru baia și pentru casa asta.

— Ah, Dolores, ea e fata de care ți-am zis, a încercat să mă omoare aruncându-mi o saltea în cap, spune Jerome făcându-mi cu ochiul, iar Angel chicotește și Dolores scoate încă o rafală de hohote.

Oacheșul 1 sau 2 e în dreptul aragazului, supraveghind de data asta o tocăniță cu miros acru, probabil, sau își fierbe cumva costumul de ciclist? „Let's Dance" se aude de undeva, ce mult îmi plăcea cântecul ăsta, îmi dau seama că nici n-am prea observat când cântă muzica în ultimele luni. E o groază de lume, nu reușesc să-mi stăpânesc timiditatea. Când mă uit la ceas, văd că e aproape șase, cum de-a trecut ziua așa de ușor?

Deschid frigiderul doldora de borcane, sticle și Dumnezeu mai știe ce și se pare că n-am unde să pun toată mâncarea pe care am cumpărat-o. Nici nu mi-a trecut prin cap o asemenea posibilitate, însă e prea cald să las mâncarea afară. Mă apuc să mut una-alta, ca să fac puțin loc. Atunci dau de un dovlecel înmuiat de tot și învelit în celofan, o cutie de conserve cu fasole goală pe trei sferturi care a făcut un strat de mucegai verde, un cârnat prăjit singuratic – nu se știe de când stă acolo golaș printre legumele pleoștite din ladă – și o felie încrețită de șuncă. Peste tot e un strat gros de unsoare, iar pe peretele din spate, odinioară alb, e o pată mare, violet. Chiar dacă m-a apucat greața, mi se pare nepoliticos să mă apuc să arunc din lucruri, mai ales după ce mi-am curățat camera, așa că-mi pun mâncarea pe unde pot, claie peste grămadă, și închid bine ușa.

— Ce-ai mai făcut azi, iubita? mă întreabă Angel și mă străduiesc să-i povestesc totul cât mai interesant, însă mă simt reținută, intimidată de oamenii de-aici.

— Așa că azi m-am odihnit, dar de mâine tre' să-mi caut o slujbă, sfârșesc eu stânjenită că sunt în centrul atenției.

— Și ce slujbă te interesează, pisi? mă întreabă Dolores cu un zâmbet de milioane.

Mi-am pregătit povestea din timp, chiar mi-am pus la punct un CV în secret în Chorlton, înainte de plecare, numai că nu l-am printat – pe atunci sigur că nu știam încă unde o să stau și ce număr de telefon o să am.

— Recepționistă, zic. Pe vremuri am lucrat la o firmă de avocatură, însă am chef de o schimbare, ceva un pic mai interesant, sper.

— Și Dolores e recepționistă, așa-i, iubita? face Angel.

Mă uit la Dolores, în hainele ei mulate și sexy, și văd cât de veselă și optimistă pare. Nici nu mai știu cum de m-am hotărât asupra slujbei de recepționistă. M-am gândit că așa ceva se învață ușor (așa mi-am închipuit), nu trebuie să te întrebuințezi prea mult și nu prea sari în ochi. Așa n-au cum să te găsească.

— Sigur, adooooor slujba asta, ee cia mai ușuuară slujbă din lume, HA, HA, HA.

Mă-ntreb dacă Dolores chiar e o recepționistă bună, cu accentul ei greu de descifrat și stilul ăsta al ei de a se exprima în engleză. Oricum, e o tipă caldă, plăcută și atrăgătoare, îmi dau seama că nu prea arăt a recepționistă, nu posed stilul și eleganța necesare. Mi-am luat cu mine o vestimentație tare scorțoasă, de avocată, nu prea mă machiez și nici nu mai am vreo bijuterie la mine, după ce mi-am lăsat verigheta în toaleta gării din Crewe.

Oacheșul se duce la chiuvetă și ia două castroane din suportul de vase. Chiar sper că Bev a curățat ca lumea cum a promis, după toată povestea cu sabotul de mai devreme. Se-apucă să toarne cu polonicul tocăniță verde-maronie puturoasă din oală în castroane. Ia două furculițe din sertar și două pahare dintr-un dulap și le umple cu apă de la robinet, după care își vâră furculițele în buzunarul de la spate al jeanșilor, cu dinții în sus. Așază un castron pe brațul drept, cum fac ospătarii, apucă paharele între arătător și degetul mare de la mâna stângă, afundându-și în apă unghiile lungi și murdare, iar cu mâna dreaptă rămasă liberă ia cel de-al doilea castron cu tocăniță. Apoi traversează cu prudență bucătăria și deschide ușa cu piciorul drept, moment în care se prelinge niște tocăniță pe jos – o șterge cu adidasul. În punctul ăsta, deja îmi zic că ar fi fost mai rapid să ia cele două castroane și să le ducă din bucătărie, întorcându-se mai încolo după apă și furculițe. Sigur se poate învăța ceva din toată povestea asta, numai că habar n-am ce. Tocmai se termină ultima melodie, un cântec zgomotos, ritmat pe care nu l-am mai auzit (probabil că iPodul conține e o listă aleatorie sau pur și simplu foarte variată de cântece), după care începe „You Are The Sunshine Of My Life”, iar când Stevie Wonder cântă al doilea vers îmi dau lacrimile și Angel mă vede, așa că îmi las ochii în jos, privindu-mi mâinile, cu verigheta care acum lipsește.

— Cum faci rost de slujbă, scuumpa? mă întreabă Dolores și atunci mă adun repede și îi răspund că pe termen scurt plănuiesc să mă adresez unei agenții de forță de muncă, să văd ce găsesc.

Dolores îmi recomandă o agenție a unei prietene, pe lângă Shaftesbury Avenue, specializată în posturi din companii media. Îmi zice să întreb de Raquel și să-i zic că m-a trimis ea, Dolores, și cu toate că-i sunt recunoscătoare, nu prea știu dacă e o idee bună. Se ridică din scaun, se apleacă s-o pupe pe Angel de două ori pe amândoi obrajii, îl trage pe Jerome sus din scaun înșfăcându-l de cămașă, îmi aruncă un „Pa-pa, zi la

Raquel că te-a trimis Dolores barosana, HA, HA, HA” și o ia din loc țăcănind pe tocuri și dând din fundul ei mare și sexy. Jerome o urmează umil, ca un cățeluș cât toate zilele în lesă, și un pic mai târziu îi aud ieșind din casă – bănuiesc că s-au dus la Dolores acasă, prin Enfield – habar n-am unde vine asta.

Acum am rămas singură în bucătărie cu Angel. Când îmi vede fața, are grijă să nu deschidă niciun subiect potențial dureros.

— Of, tre’ să-mi iau liber măcar o noapte, spune căscând. Sunt terminată de oboseală.

Își toarnă o vodcă cu apă tonică și îmi toarnă și mie – mai bine-aș fi cumpărat încă o sticlă de la supermarket, nu vreau să-i beau toată băutura. De fapt nici nu prea vreau să beau, însă zic da, oferindu-i și eu niște mâncare de supermarket. Acceptă să mănânce cu mine și bag la cuptor o porție de lasagna și una de cannelloni și scot o pungă de salată verde. Mă duc la chiuvetă și mă uit în masca de sub ea, miroase a mucegai, însă găsesc până la urmă niște clor, așa că golesc chiuveta de veselă și tacâmuri murdare, torn clorul nediluat în ea și m-apuc să frec peste tot. Apoi clătesc chiuveta și mai frec odată, după care o umplu cu apă cu detergent și mă apuc să spăl restul vaselor deja spălate și puse la uscat pe unde s-a nimerit. Angel se uită la mine, crezându-mă probabil vreo maniacă cu fobie de microbi, așa că îi povestesc de Bev și cum a curățat rahat de câine la chiuvetă și ne punem amândouă pe râs de ne sufocăm în aerul încins și umed din bucătărie. Îmi simt mâinile aspre și uscate de la clor, așa că mă apuc să-mi ling vârful degetelor ca să mi le umezesc – un obicei foarte urât de care credeam că am scăpat. După ce mai beau un pahar de vodcă, îi mărturisesc că nu știu ce haine o să port mâine, iar Angel mă ia cu ea sus și, chiar dacă toate hainele ei îmi sunt mult prea mici, îmi împrumută o curea, o poșetă argintie și o eșarfă neagră cu argintiu cu schelete pe ea, în combinație cu care rochia mea neagră, lejeră, pare total schimbată. Angel se duce să se pregătească de lucru și nu știu ce să fac, așa că stau întinsă în pat. În asemenea clipe mi-e cel mai greu, când rămân singură în camera mea și îmi fac griji pentru Ben și Charlie și mă întreb dacă nu cumva am greșit. Însă acum e oricum prea târziu, nu pot să mă mai întorc. Așa că încerc să mă pregătesc sufletește pentru ziua de mâine; stau nemișcată pe pat în penumbra serii și mă străduiesc să mă concentrez asupra viitorului și să las în urmă trecutul, imaginându-mi fire încâlcite de telefon, faxuri piuitoare și liste lungi de adrese și numere. Și tot așa îmi manevrez cu nonșalanță gândurile, lăsând în așteptare amintiri vechi care mă invadează, până când, într-un târziu, mă fură somnul.

14.

După cum a aflat Emily mai târziu, casa fusese construită în 1877 special pentru amanta unui domn bogat – marea lui dragoste, se pare. Se spune că femeii îi plăcea mult priveliștea de acolo, așa că i-a zis să arunce cu o piatră spre mare și a construit casa exact pe locul unde a nimerit piatra, cu toate că s-a dovedit a fi un chin. Casa era în mijlocul unui pâlc de copaci care o ascundeau cu totul, doar dinspre țărm o vedeai. Dacă te uitai la valuri de acolo, casa părea să se agațe aproape cu disperare de coastă, gata să se prăbușească. Parcă nici nu era în Anglia, peisajul era liniștit și întins, se vedeau doar copacii verzi-gălbui și marea albastră, fără valuri – aducea mai degrabă cu o priveliște mediteraneeană. Ben și Emily o descoperiseră în acel ajun de An Nou când, pentru a scăpa de ciondănelile de la casa părinților ei (în definitiv Caroline încă locuia acolo), s-au urcat în mașina lui și au pornit-o spre sud, în Devon, pe coastă, sperând că destinul o să-i conducă unde trebuia. În timp ce străbăteau coasta, prin orășele moarte și pe lângă hoteluri triste, iernatice, Emily se descuraja tot mai tare – poate că până la urmă era o nebunie că nu-și găsiseră ceva din timp, mai ales că era primul An Nou pe care-l petreceau împreună și nu voia să-l strice de tot. Tocmai voia să-i propună să se îndepărteze de coastă și să găsească o cârciumă de țară – de obicei erau superaglomerate de Revelion și s-ar putea simți bine într-un asemenea loc la început de an, zisese ea – când Ben a luat-o pe un deal abrupt, împădurit, tot virând încolo și-ncoace, îndepărtându-se de țărm. Când au cotit încă o dată au dat cu ochii de o plăcuță demodată pe care scria „Shutters Lodge, cazare și cină”.

— Ce facem, încercăm? a întrebat Ben.

Emily a încuviințat nesigură și Ben a intrat pe poartă, apoi pe un drum la deal, printre copaci, și a tot mers o groază, până când s-a ivit în sfârșit un luminiș unde se înălța un conac vechi de țară – desăvârșit și eteric, de parcă apăruse ca prin farmec. Ben a parcat și s-au dat jos. Nu era nimeni afară. Nici nu-ți dădeai seama pe unde se intră în casă, nu arăta a hotel, poate că plăcuța aia era veche sau cine știe. Afară era un frig usturător, Emily s-a înfofolit mai bine în flanel. Era ora patru și văzduhul devora flămând ultimele raze iernatice de soare ale zilei. Au luat-o la pas până în celălalt capăt al casei și au urcat printr-un portic de piatră, simțindu-se ca niște musafiri nepoftiți. Nu era nicio sonerie la ușă, așa că, după ce au bătut de câteva ori fără răspuns, Emily a încercat să izbească în ușa masivă de stejar cu inelul de bronz, iar atunci ușa s-a crăpat și au simțit un val de aer cald întâmpinându-i dinăuntru.

— Alo? a strigat Emily.

Când erau gata să se dea bătuți au auzit în sfârșit pași și de nicăieri și-a făcut apariția un bătrân majordom în toată regula, care i-a poftit să intre la căldură de parcă erau așteptați, și i-a servit cu ceai și tartă de fructe în sala mare, lângă cămin. Și uite-așa au descoperit casa unde aveau să-și facă într-o bună zi nunta.

•

A fost cel mai frumos Revelion din viața lui Emily – din toate punctele de vedere, cu o singură excepție. De obicei nu suporta veselia forțată a sărbătorii și renunțase de mult

să mai meargă cu vechii amici de școală în cârciuma din cartier, unde lumea crede că, dacă e Anul Nou poate să-ți vâre limba-n gură fără nicio problemă. Ultimul Revelion și-l petrecuse acasă, în compania Mariei, colega ei de birou, și a câtorva altor fete – au pregătit o groază de mâncare și s-au uitat la emisiunea lui Jools Holland și la filmul *Departe de Africa*, difuzat din întâmplare în noaptea aia, ceea ce lui Emily i se păruse o seară cât se poate de reușită – nu trebuise să se chinuie să ajungă acasă, nu se dăduse nimeni în petic, nu fusese în preajmă Caroline, beată, spunându-i răutăți de-ale ei. Nici măcar nu se simțise obligată să-și invite sora, lui Caroline nici nu i-ar fi trecut prin cap oricum să ia parte la o seară așa de plictisitoare și oricum se dusese să bată cluburile din Londra.

Emily și Ben au cinat la hotel, mâncarea era scumpă, pregătită cu prea mult dichis, încât lăsa mult de dorit – morcovi tăiați în forme bizare, miel ținut prea mult la cuptor și stropit cu oțet balsamic. Însă ce mai conta, restaurantul era absolut fermecător, cu lambriurile lui de lemn, iar vinul era chiar bun. Iar ei au stat de vorbă o grămadă, nu mai terminau – au povestit despre copilăria lor, au râs amintindu-și cum s-au întâlnit, parcă nu se mai săturau să rememoreze ziua aia. Emily era încântată că numai cu el se simțea în stare să discute despre familia ei, știind că el n-o s-o judece deloc – nici pe ea, nici pe altcineva –, și că, înainte să-l întâlnească, se simțise dintotdeauna tare singură, deși nici nu-și dăduse seama. Dacă stătea să se gândească, era o nebunie, doar gemenii n-aveau cum să fie niște singuratici.

— Ei, și când am intrat, povestea Emily, Caroline a trântit ușa de sticlă și am trecut cu totul prin ea de parcă era din hârtie, ca într-un concurs televizat absurd sau mai știu eu ce. După care taică-meu a început s-o fugărească pe Caroline în jurul mesei din sufragerie și nici măcar n-a reușit s-o prindă, în timp ce maică-mea urla ca nebuna, iar eu sângeram în tăcere, gata să-mi dau duhul acolo.

Și s-a pus pe chicotit, iar Ben a râs și el; când o întrebase la un moment dat de cicatricea de la genunchi nu-i spusese adevărul, însă nu prea știuse nici ea de ce. Doar Caroline nu avusese intenția s-o omoare.

— Acum cred că mă bucur că sunt singur la părinți, a zis Ben. La vârsta aia cel mai aiurea mi-a fost când mi-a căzut ciocul în timp ce cântam „Sunt un ceainic mic” la un spectacol de la școală. A fost atât de umilitor, că nici acum nu mi-am revenit.

Uitându-se la el, Emily își închipuia, ca de atâtea ori, că Ben avusese o copilărie cu totul altfel decât a ei, pentru că părinții lui erau mai în vârstă și blajini, care-l crescuseră plini de iubire și nu-l chinuise niciodată nimeni.

— A fost ciudat să crești fără niciun frățior sau surioară în casă? l-a întrebat. Cred că dac-aș fi fost singură la părinți, aș fi simțit nevoia să mă uit la seriale siropoase ca EastEnders. Ar fi fost mare plictiseală fără Caroline.

— Nu, nu chiar. Verișorii mei locuiau pe strada mea, așa că stăteam o groază cu ei, și mai era și câinele familiei, desigur.

Ben s-a oprit o clipă, apoi a continuat:

— Numai că, ciudat, niciodată nu m-am mai simțit așa de *împlinit* cum mă simt de când te-am cunoscut. Bine, n-o lua ca pe o ciudățenie în sensul că mă gândesc la tine ca la o soră sau așa ceva, a urmat el și s-au strâmbat în glumă amândoi. Însă chiar din

clipa când te-am văzut am avut impresia că te cunosc, chiar dacă la început n-ai fost prea prietenoasă…

— Îmi pare rău, a zis ea. Când mă gândeam c-o să sar din avion mă apuca groaza… Nu știu ce-o fi fost în capul meu când am zis da, doar, ce dracului, urăsc să merg cu avionul și mai am și frică de înălțime – Dave m-o fi prins într-un moment de slăbiciune. N-ar fi trebuit să mă bag în așa ceva.

— Ba da, a contrazis-o Ben, și Emily i-a zâmbit. Nu știu cum se face, însă în prezența ta m-am simțit mai complexat decât mi s-a mai întâmplat vreodată cu oricine, a continuat el și și-a îngustat ochii. Mai ales când mă gândeam la furunculul ăla de la ceafă.

— Îmi pare rău, a râs Emily, însă n-aveam cum să nu-l văd de unde stăteam. Am crezut c-o să mă-mproaște dintr-o clipă în alta.

— Păcat că nu s-a întâmplat, vacă fără maniere ce ești, i-a zis el luând-o de mână deasupra mesei.

— Ați terminat de mâncat, doamnă? a întrebat-o ospătarul, care arăta foarte elegant în vesta lui, însă emana un aer atât de fragil și de arhaic, încât te minunai că mai trăia, darămite să și lucreze.

Nu păreau să aibă niciun angajat tânăr la hotel, tot conacul părea o relicvă din alte vremuri. Când ospătarul a ridicat farfuriile, mâinile îi tremurau în ultimul hal, iar Emily și Ben și-au surâs discret, iar ea a simțit că-i dau lacrimile, nici ea nu știa de ce.

— Hai să facem o plimbare mai încolo, i-a propus Ben pe un ton rugător. E o noapte atât de frumoasă.

— E beznă, o să murim acolo, afară, i-a zis Emily.

— Ba nu, e o lună plină imensă. Hai să mergem la miezul nopții pe stânci. O să fie frumos.

Emily s-a uitat la iubitul ei, în lumina instalațiilor de Crăciun, și s-a mirat că-l crezuse vreodată doar un tip stângaci și neatrăgător, când de fapt era de-a dreptul *superb*. Îi plăceau la nebunie pasiunea lui, entuziasmul, ochii adânci de câine credincios – și pe loc a știut, a știut pur și simplu, cum stătea acolo, într-un hotel din Devon, că n-o să renunțe în veci la el, câte zile o avea.

•

Se înfofoliseră serios: Emily pusese pe ea tot ce avea pe sub palton, afară era un frig care te înghețа pe loc. Au trebuit să se roage de majordom să le dea o cheie, la ora aia încuiau deja, și, cu toate că, evident, îi credea nebuni de legat, le-a dat-o – o cheie mare, de pe vremuri, ca de închisoare. Iar când au dat fuga pe drum, deja cherchelițі – Ben avea dosită sub palton o sticlă de vin roșu plină pe trei sferturi – se simțeau ca doi adolescenți rebeli care fugeau de la internat. Ben avusese dreptate, luna era ceva nemaivăzut, de parcă Dumnezeu o tăiase cu foarfecă și le-o arăta doar lor doi: un cerc luminos desăvârșit. Au urcat pe stâncile de pe coastă, unde vântul încetase și marea era liniștită sub ei, încât mai degrabă pământul părea să se miște, să respire încet, ca printr-un somn odihnitor.

— Hai să mergem mai aproape, a îndemnat-o Ben.

— Sigur nu-i niciun pericol?

Emily era agitată și cu toate că nu-i plăcea deloc să se afle la înălțime, nu era numai asta, ci și un alt sentiment, ceva ce uitase de mult.

— Sigur că nu, dacă luăm un pic de distanță față de marginea coastei. Nu te teme, o să am grijă de tine.

Emily s-a oprit la loc sigur, la mică distanță de locul unde se sfârșea iarba și începea aerul, și în timp ce privea întinderea argintată de lună a mării, în minte au început să i se perinde scene nelămurite, intercalate la întâmplare. *Emily plângând; Andrew țipând; Caroline țopăind lângă ea, ținând-o de mână; meterezele unui castel; Frances palidă, tăcută și rece; înghețată, niște înghețată de undeva; o luptă, Emily încleștată într-o luptă pe viață și pe moarte cu geamăna ei, o baie caldă.*

— Emily, ce s-a întâmplat? a întrebat-o Ben când a observat că respira altfel, deși nu spusese nimic și nici nu se mișcase.

Cuvintele lui au smuls-o din trecut și atunci a luat-o la fugă, îndepărtându-se la cel puțin șase metri față de hău, s-a azvârlit pe iarba aspră și a rămas așa gâfâind, până când lumea a încetat să se mai învârtă cu ea.

— Nu mă mir deloc că m-am pierdut cu totul când m-a aruncat instructorul din avion, a zis într-un târziu încercând să râdă, numai că a izbucnit în plâns și Ben a ținut-o în brațe și, printre hohote de plâns, i-a povestit ce-și amintise. Ben s-a întrebat atunci dacă e posibil s-o iubească mai mult decât o iubea deja și s-o deteste pe Caroline mai mult decât o detesta deja. Și cum putuse Emily să ajungă o femeie atât de blândă și de normală cu o geamănă atât de rea în viața ei.

15.

Mă trezesc plângând, se pare că n-am scăpat de visele din viața mea anterioară. Rămân întinsă în pat, e prea devreme să mă scol. Găsesc sub pat ziarul vechi cumpărat din Crewe și mă cufund în Sudoku, atacând de data asta careul mai dificil, reușesc să-l rezolv și mă simt oarecum mulțumită de mine, de parcă ar fi cine știe ce realizare. Mă silesc să merg la bucătărie să mănânc, după care fac un duș și mă îmbrac în vestimentația reaccesorizată, simțindu-mă tot complexată. Nu arată tocmai cum trebuie, poate nu-i încă în stilul lui Cat, oricare ar fi el. Am o senzație apăsătoare când ies din casă, însă, ca întotdeauna, mă simt ceva mai bine după ce părăsesc locul ăla. E așa o ușurare că nu mă știe nimeni aici, că nu trebuie să-mi fac griji că mă arată cineva cu degetul și mă bârfește. Angel mi-a zis să iau metroul până la Covent Garden și de acolo se ajunge repede pe jos până la Shaftesbury Avenue și nu mai trebuie să schimb. Mi-a împrumutat un ghid de buzunar al orașului, așa că azi mă simt mai sigură pe mine, o să știu pe unde s-o iau.

Metroul e de-a dreptul scârbos. În vagon miroase a transpirație – transpirație proaspătă de la băieții care se duc la birou, transpirație veche de la oamenii care probabil că au de-a face cu băi ca a mea, așa că nu s-au mai spălat de mult, și transpirație permanentă, pătrunsă adânc în scaune de-a lungul zilelor, lunilor și anilor și care se evaporă acum prin acțiunea valului de arșiță neobișnuit din ultima vreme. Genul ăsta de transpirație îmi face cel mai mult greață, așa că rămân în picioare cu toate că sunt scaune libere și mă țin de bara galbenă, un pic deasupra unei mâini bine îngrijite, de culoare închisă, cu fluturași în vârful degetelor. Posesoarea mâinii pare agitată – poate întârzie la serviciu –, așa că își bâțâie și vântură fluturașii, se tot uită la ceasul de la mâna cealaltă și bate încet din piciorul drept, încălțat în niște pantofi tare frumoși, parcă pentru a comanda trenului să gonească și mai tare prin tunelul negru.

•

Caut un internet café ca să-mi completez CV-ul. Trebuie să-mi trec noua adresă, noul număr de telefon și noul nume mai scurt. Mă frustrează că n-am acces la internet și regret că la magazinul de telefoane am insistat să cumpăr cel mai ieftin model, mai bine îl ascultam pe vânzătorul ăla de treabă în loc să mă port ca o clientă nesuferită. Resimt imposibilitatea de a intra pe Google ca pe o nouă pierdere, o nouă absență, așa că mă decid pe loc că, dacă o să-mi găsesc repede o slujbă, n-am încotro, va trebui să sparg niște bani ca să-mi iau laptop sau un telefon din ăla scump, conectat la internet. *Păcat că nu pot să-l întreb pe Ben, el ar ști sigur ce-mi trebuie*. Îmi iau gândul. Nu am cum să-l întreb.

Nu dau peste niciun internet café, credeam că o să fie ușor, așa că opresc niște trecători ca să-i întreb, însă nimeni nu știe, cei mai mulți n-au nevoie de-așa ceva, doar au internet la ei acasă și la serviciu, sunt conectați la restul lumii. O las baltă și încep să bat străzile la întâmplare, căutând aiurea, fără direcție, cu plânsul iar în gât, până când văd niște fete cu părul nepieptănat, murdar, și cu piercing în nas, purtând fuste scurte, ca de majorete, cu colanți și teniși în picioare. Cu toate că nu mă simt în stare, le întreb

pe ele, și deși ele vorbesc engleza foarte prost, știu unde e un internet café și mă trimit înapoi spre Leicester Square.

•

Mă așez la monitorul din spatele sălii de calculatoare înțesate de oameni ca niște roboți, întrebându-mă ce vieți or duce în spațiul virtual și cât de diferite sunt oare de realitatea în carne și oase. Cum de a avansat atât de rapid lumea în ultimul deceniu, ce s-a ales de interacțiunile dintre oameni, ce impact o să aibă asupra viitorului? Ce sens are să mă întreb toate astea? Niciodată nu mi-au plăcut internet café-urile, e un nume înșelător oricum, nici nu încearcă măcar să creeze o atmosferă plăcută, nici n-are cine să mă servească cu cafea, iar în locul ăsta mă simt ca într-un film SF apocaliptic. Peste bâzâitul computerelor și țăcănitul tastaturilor se aude un bufnet puternic, care mă face să tresar, însă nu-i decât un tip care cumpără o cutie de Coca-Cola Zero de la automatul cu fise din colt.

CV-ul meu e atașat la singurul mail – în afară de spam – primit pe noua adresă de Hotmail pe care i-am făcut-o lui Catherine Brown pe vremea când eram încă Emily. Am rămas într-o noapte până târziu s-o pun la punct, spunându-i lui Ben că vreau să scriu niște scrisori – una dintre multele minciuni pe care i le-am turnat în săptămânile de dinainte de plecare. (Și când mă gândesc cât de deschiși eram mereu *înainte,* ne spuneam absolut orice.) Vechiul meu eu i-a trimis noului eu un e-mail cu CV-ul atașat, după care am șters atât documentul Word, cât și mailul trimis, după care am șters fișierele din Recycle Bin și istoricul acțiunilor din calculator. Am dat click de câteva ori și gata, orice urme au dispărut. M-am urât pentru ce făceam.

Caut o agenție mare care oferă slujbe pe termen scurt și găsesc o sucursală din Holborn, în caz că prietena lui Dolores nu-mi va fi de folos – nu prea-mi fac speranțe cu recomandarea aia, însă mă simt datoare să încerc, doar Dolores a insistat, voia mult să mă ajute. După ce-mi completez CV-ul, îl salvez și-mi trimit documentul, ca să-l am la îndemână. Apoi îmi printez zece copii. Mă costă o avere, însă măcar n-o să fiu silită să mai vin într-un asemenea loc o vreme sau, sper, niciodată. Mă uit cum foaia albă și curată de hârtie e trasă în interiorul copiatorului, apoi iese pe partea cealaltă acoperită cu minciuni frumos tipărite, și-i dau banii băiatului de la casă care pute a iarbă— nici nu se uită la mine când îmi întinde restul.

Ghidul mă direcționează spre Charing Cross Road, apoi la stânga, pe o străduță îngustă, care miroase a aer îmbâcsit, eliberat de aparatele de aer condiționat, și a mâncare chinezească. E aproape prânzul, mi-e foame, tot timpul mi-e foame acum, însă mă hotărăsc să termin cât mai repede ce am de făcut, cât nu mă lasă curajul. Nimeresc la numărul căutat, la o ușă metalică rezistentă, cu butoane de interfon în dreapta. Lângă butonul din mijloc scrie Mendoza, Agenție de Recrutare Media – ăsta trebuie să fie, apăs pe el și aștept.

Îmi dau seama că tremur. Mi-am părăsit familia. Am un CV total inventat. Mi-am schimbat numele, ocupația, locul de muncă. Habar n-am să operez o centrală de recepție.

— Urcă, îmi spune o voce cu accent puternic, urmată de bâzâitul interfonului, și împing ușa grea.

Mă trezesc pe un hol uzat, la stânga e o ușă pe care scrie, cu litere cojite: „Smile, telemarketing” și în față se văd niște scări vopsite în gri pe care urc. Sus mă așteaptă o tipă brunetă.

— Cauți MARM? mă întreabă.

Acronimul mi se pare aiurea și mă deranjează un pic, însă încuviințez din cap.

— Aveți programare?

— Nu, ăă, m-a trimis o prietenă, mi-a zis să întreb de Raquel.

— OK, cine zic că o caută? mă întreabă fata.

E un pic supraponderală, cu o bluză și fustă care plesnesc pe ea, însă la față e frumoasă și mi se pare chiar mai tânără decât arată.

— Cat Brown, zic sigură pe mine. M-a trimis Dolores.

— Dolores și mai cum? mă întreabă ea și habar n-am ce nume de familie are, așa că fata își dă un pic ochii pe spate, discret, însă observ, și are dreptate, sunt o proastă.

Mă conduce într-o sală mică de așteptare, cu o canapea cenușie pe vremuri în vogă și o măsuță joasă de sticlă, cu o ferigă pe moarte în mijloc. Nu prea arată ca o firmă care are de-a face cu produse media, deși de unde să știu eu cum arată așa ceva. Ea mă invită să iau loc, iar eu o ascult cuminte, după care se face nevăzută pe o ușă din spatele meu.

După ce aștept douăzeci de minute, îmi vine să plec. Fata nu s-a mai întors și nici Raquel n-a apărut, iar eu stau și aștept flămândă, neliniștită, simțind că mi-am pierdut timpul aiurea. Fix când dau să mă ridic se aude interfonul, apoi bufnete pe scări, și într-un târziu văd o femeie masivă care se oprește pe palier gâfâind. E îmbrăcată într-o manta orientală și pielea i-a prins o culoare portocalie, probabil de la tratamentele faciale și ședințele de bronzare la salon, iar părul blond platinat nu-i stă deloc bine în combinație cu tenul. Mă invită în birou și deasupra mesei are o ditamai fotografia cu ea în tinerețe, e un portret de studio în care arată slabă și frumoasă, iar eu mă așez în fața ei și-i deplâng frumusețea pierdută, dar și propria mea empatie, la fel de pierdută. Mă străduiesc să nu mă gândesc la păpușile Muppets și îi întind CV-ul.

— Așa deci, o știi pe Dolores, da? îmi spune ea cu un accent abia simțit – cred că e din estul mijlociu, poate israeliană.

— Sunt colegă de casă cu prietenul ei, zic. Tocmai ce m-am mutat la Londra și-mi caut o slujbă de recepționistă.

Mă întreabă de ce-mi place să fiu recepționistă, cum abordez clienții dificili, cum acționez dacă am cinci apeluri în așteptare și din astea. Încerc să uit că mint și că totul pare mult mai greu decât să lucrezi în departamentul juridic al unei corporații și să răspund cât mai bine. Mută niște hârtii pe birou și-mi zice că momentan n-are nicio slujbă din domeniu, însă o să mă treacă pe listă. Dau să mă ridic, pe jumătate dezamăgită și pe jumătate ușurată, însă îi sună telefonul. În timp ce ascultă încruntată, îmi face semn să nu plec, ridicând un deget bine îngrijit, cu unghie roz, apoi spune în receptor că o sună ea imediat.

— Poți să vii mâine?

— Da, zic intrând în panică.

— Tocmai s-a ivit un post pe termen scurt, două săptămâni, într-o agenție de publicitate din Soho.

Se uită la mine, cu eșarfa mea cu schelete, nu prea mulțumită de ce vede.

— Cred că merge. Ai vreo scrisoare de recomandare? Am printat două scrisori de recomandare, amândouă de la firme mari din Manchester la care n-am lucrat niciodată. Îi zâmbesc cât mai larg lui Raquel, bănuind că n-o să se apuce să mă verifice. Raquel sună pe cineva.

— Bună, Miranda, da, am pe cineva pentru mâine… Da, o cheamă Cat Brown… Da, exact, Cat, de la câine[{2}]. 8:45? Super… O să se prezinte. Pa-pa, pa.

Apoi îmi spune că e vorba de Carrington Swift Gordon Hughes, o agenție de publicitate de top de pe Wardour Street, în Soho, și plec de la ea în stare de șoc, uimită cât de simplu a fost, practic, totul.

16.

Emily nu reușea deloc să se concentreze la lucru după ce, în sfârșit, devenise iubita lui Ben. Se trezea gândindu-se la el când nu trebuia și se pomenea zâmbind prostește sau chiar o fura visarea în timpul unor ședințe importante, când trebuia neapărat să se concentreze. Simțea că se trezise brusc, de parcă trecuse prin viață cu un văl pe față și văzuse totul un pic în ceață. Datorită lui Ben, viața era uimitoare și intensă, iar slujba ei de zi cu zi ca avocată i se părea doar un obstacol care îi distrăgea atenția de la ce era cu adevărat important. Până la urmă a trebuit să-i interzică să-i mai dea mesaje în timpul orelor de serviciu, pentru că îi pierea cu totul concentrarea cât butona un răspuns inteligent și aștepta să-i dea el replica, după care iar îi răspundea și trebuia să aștepte uneori și trei minute să-i dea și el mesaj, în timp ce i se strângea stomacul de emoție. Deși rar luau prânzul împreună (lui Emily nu-i plăcea să se expună), de obicei îi dădea mesaj când cobora la cantină, iar el trecea de fiecare dată pe la masa ei să stea de vorbă un pic, zâmbindu-i timid cum îi era felul, ceea ce îi era de-ajuns pe toată după-amiaza. Până la urmă sigur că s-a mai liniștit și a reușit iar să se concentreze, însă n-a mai simțit niciodată aceeași pasiune pentru slujba ei, pentru care muncise atâta.

•

Câteva luni mai târziu, Ben și Emily stăteau la cantină, devreme într-o dimineață de luni, și beau o cafea îngrozitoare – specialitatea casei. Erau amândoi extenuați, tocmai urcaseră în weekend două dintre cele mai înalte vârfuri de munte din Peak District și nu prea apucaseră să doarmă deloc – plouase și în cortul lor intrase apă, și oricum fuseseră prea euforici ca să doarmă. Stăteau comod unul lângă altul la o masă de la intrare, încât oricine putea să-i vadă – de mult renunțaseră să mai pretindă că nu erau împreună. Din fericire, și lumea renunțase și ea de mult să-i mai tachineze sfătuindu-i să nu se arunce așa, orbește, în idila lor, și ce minunat că s-au îndrăgostit unul de altul, ha, ha, ce plictiseală. Acum erau văzuți ca un cuplu ca oricare altul, chiar primiseră numele comun de Bemily și nu prea le păsa, erau prea fericiți ca să mai bage în seama ceva de la o vreme.

Însă în ziua aia Emily era iarăși jenată de ceva și, cu toate că de obicei își ținea cana cu amândouă mâinile, sprijinindu-și bărbia deasupra și coatele în tăblia de melamină, în dimineața aia își dosise cu grijă mâna stângă.

— Haide, arată-l, i-a șoptit Ben, ca să depășim odată momentul.

Când s-a uitat iar în poală, unde licărea ceva, și-a simțit iarăși inima dându-i ture prin piept în jos, pe lângă rinichi și pe deasupra intestinului gros. Însă atunci și-a amintit că nu-i spusese nici măcar surorii sale, poate mai bine așteptau până după aceea ca să facă anunțul pentru toată lumea. A ridicat privirea. Ben încă o privea întrebător și nu voia să creadă că avea dubii – la urma urmei, putea s-o sune pe Caroline și mai încolo.

— De ce trebuie s-o fac eu? a zis ea într-un final. Ce naiba, e așa de sexist. Doar nu-s proprietatea ta, nu m-ai câștigat ca premiu la tombolă.

— Oho, Do'nșoara Sensibilă, a făcut Ben, bine, hai, dă-l încoace.

Atunci ea și-a scos inelul și i l-a aruncat în glumă, iar el l-a prins dibaci chiar deasupra cănii de cafea și și l-a pus la degetul mic de la mâna stângă, unde probabil că avea să rămână înțepenit, după care s-a ridicat și s-a dus cu pași mari spre tejghea, dând larg din mâini ca un pantomim – în ultimul timp devenise ceva mai puțin rezervat.

— Stai jos, idiotule, i-a șoptit ea printre dinți, doar pe jumătate în glumă.

Însă era prea târziu, vreo două colege își luau de mâncare, una dintre ele a țipat: „E ce cred eu că e?” și șeful lui Emily, care era lângă prăjitorul de pâine, i-a auzit și, nu peste mult timp, s-au strâns oamenii în jurul lor, admirând inelul, felicitându-i și îmbrățișându-i, iar Emily, cu toate că ura să fie în centrul atenției, și-a dat seama că de data asta n-o deranjează.

17.

În prima zi la slujbă mă îmbrac tot în rochia neagră – nu am nimic mai potrivit pentru o agenție de publicitate –, iar Angel îmi împrumută iar accesoriile, chiar îmi spune să le păstrez, dar îi zic să nu se prostească. Mă trezesc devreme, însă tot am de așteptat la ușa băii, Erica mi-a luat-o înainte. Când iese în sfârșit, în baie e abur și miros greu de sulf și apă de gură, încât mă întreb dacă și pe dinăuntru e la fel de veninoasă cum pare din afară. Deși mă chinui să-i zâmbesc, ea se strâmbă la mine când trece în grabă, învelită într-un prosop îngust și decolorat care-i lasă descoperite piciorușele perfecte.

Tot n-am apucat să-mi cumpăr șlapi, însă am început să-mi creez o rutină de câte ori merg la baie – fac tot ce pot ca să nu ating nimic, evit să mă lipesc de perdeaua de duș mucegăită când o trag. După ce mă spăl, rămân într-un picior și-mi clătesc cu furtunul de duș talpa celuilalt picior și apoi o șterg cu prosopul pe care l-am agățat pe țeava dușului, ca să nu intre în contact cu nimic altceva, și încalț papucul, și tot așa îmi clătesc celălalt picior, pe jumătate aplecată în afara căzii dușului, mi-l șterg cu prosopul și încalț papucul celălalt. O să mă obișnuiesc eu la un moment dat, o să-mi cobor standardele, însă până una-alta numai așa reușesc să fac față.

La bucătărie dau de Brad și Erica – el e prietenos cu mine, ea nu. De ce e un tip așa de simpatic cu cineva ca ea? Încerc să nu mă las afectată, ar trebui să fiu deja obișnuită, doar am crescut alături de Caroline, așa că stau la masă în tăcere, cu un castron de müsli și un ceai tare, îndulcit, cum îmi pregătea maică-mea pe vremuri.

Plec mai devreme decât trebuie, să nu întârzii cumva. Până în Oxford Circus nu trebuie să schimb linia, așa că nu-mi ia decât jumătate de oră. Merg pe Oxford Street și apoi la dreapta, pe Wardour Street, și la o sută de metri mai încolo dau de biroul agenției, pe dreapta. E 8:25, am ajuns prea devreme. Mă uit la ferestrele lucioase din sticlă groasă prin care se vede mobila dinăuntru, în formă de organe interne, apoi la firma elegantă de deasupra ușilor duble, după care îmi privesc rochia anostă și balerinii banali și îmi dau seama că nu arăt suficient de bine. E vineri, Ziua Cinci din prima mea săptămână la Londra, și, stând în fața acestui monument strălucitor ridicat în cinstea a patru oameni mândri de numele lor, îmi vine dintr-odată să-i întorc spatele și să fug – însă încotro? Poate ar fi trebuit să mă mut pe malul mării, pe vremuri îmi plăcea acolo. *Controlează-te. Deja ai fugit, nu poți să fugi din nou. Asta e acuma și gata.* Îmi iau gândul de la vremurile fericite, îmi netezesc rochia, îmi aranjez eșarfa și mai dau o vreme târcoale locului, până când e timpul să intru.

18.

Caroline i-a aranjat ultima oară vălul lui Emily și s-au uitat amândouă în oglindă, de unde le priveau două fete care nu semănau absolut deloc. Mireasa avea un chip expresiv și un aer dezinvolt, iar părul blond-închis îi era prins în coc în creștet, dezvelindu-i gâtul lung. Purta o jachetă albă de satin cu mâneci strâmte și năsturei mărunți pe piept. Fusta asortată era cambrată, lungă până la genunchi, și în picioare purta pantofi stil anii 1940 cu toc. Vălul scurt era ultima piesă de vestimentație, și Caroline s-a gândit că niciodată nu-și mai văzuse sora atât de elegantă și de șic. Emily își făcuse griji când sora ei îi propusese să-i croiască rochia de nuntă, chiar nu știa dacă poate avea încredere în ea, însă Caroline atâta insistase, că ar fi fost nepoliticos să refuze. La urma urmei, era creatoare de modă – și, mai mult, putea să facă urât și să se supere rău. Însă își făcuse griji din nimic, era absolut încântată de rezultat.

Caroline era în roz bombon, cu o fustă îndrăzneață, scurtă, iar părul îi era vopsit într-o nuanță vie, șaten-roșcat și tuns drept, castron, cu breton lung, ca la trei ani. Era machiată strident. Nici nu prea se observa că erau surori.

Când a intrat Frances și și-a văzut fiicele stând una lângă alta și cât de fericite păreau amândouă și cât de, da, apropiate, a sperat că puteau în sfârșit să intre și ei în rândul lumii, ca o familie adevărată. Până și Andrew părea un pic mai deschis de la o vreme, mai puțin pierdut în visarea lui. Era ciudat să gândească așa ceva, însă șederea în spital a lui Caroline poate că le făcuse cumva bine tuturor. Personalul spitalului reușise de minune s-o îndrume pe Caroline pe calea cea bună a sănătății mintale și Frances obținuse un succes neașteptat când insistase ca fiica ei să se mute o vreme înapoi cu ei. După șocul inițial, când Caroline dădea muzica ei furioasă la maximum, se închidea o groază în baie și se purta urât cu toată lumea, până la urmă a fost o experiență eliberatoare. Pentru prima oară s-au trezit doar ei trei în casă: Frances, Andrew și Caroline. Emily se mutase deja în micul ei apartament din Chester, și Caroline nu mai simțea nevoia să se ia la întrecere cu geamăna ei, cel puțin nu chiar zi de zi, ceea ce-i făcuse bine. Stătea la părinții ei de mai bine de un an – niciunul nu se așteptase să rămână atât de mult –, și în timpul ăsta era mai îmbunată, sau așa i se părea lui Frances, învățase în sfârșit să se poarte mai frumos cu lumea. Lucra ca secretară la o casă de modă din Manchester și părea să-i meargă bine – Frances se bucura mult pentru ea. Și chiar părea să-și urască sora ceva mai puțin decât pe vremuri – era atât de *frumoasă* îmbrăcată în hainele pe care i le croise ea. Frances s-a trezit că lăcrimează și s-a controlat repede, ca să nu-și strice machiajul.

•

Cu o oră înainte de ceremonie, Ben se îmbrăca în dormitorul cavalerului de onoare, situată în partea din spate a hotelului – era una dintre puținele camere de unde nu se vedea întinderea mării. Era plăcut surprins să vadă cât de bine mergea totul – cina din ajun fusese impecabilă, nimeni nu se purtase urât, însă tot nu-i venea să creadă. Doar știa că niciun eveniment la care lua parte familia Brown nu era scutit de incidente neplăcute. Caroline i se părea în continuare dificilă, avea talentul să țină lumea în

tensiune, iar când de teamă c-o să spună ceva greșit, chiar ziceau vreo prostie, ea îi ironiza cu mare plăcere; însă chiar se purta mai frumos și, practic, nu supărase pe nimeni de când începuse nunta. Chiar îi croise rochia de mireasă lui Emily, ceea ce îl îngrijorase în secret, însă Emily părea mulțumită, așa că n-avea de ce să se neliniștească. Doar era cea mai fericită zi din viața lui, făceau nunta în cel mai romantic hotel din lume, cu peisajul lui fermecător și povestea aproape de necrezut care-i lega de el, și știa că Emily era fata potrivită pentru el, dincolo de orice își imaginase vreodată.

Cineva a ciocănit la ușă. Bun, probabil îi aducea Jack vesta, s-a gândit el. Își pusese cravata și tocmai își vâra cămașa în pantaloni când a deschis ușa.

— Ah, bună, a zis el.

Întotdeauna se simțise stânjenit în prezența lui Caroline, așa că, dând cu ochii de ea sprijinită provocator de tocul ușii, și-a mutat imediat privirea de la ochii ei albaștri, intenși, spre buzele foarte roz, apoi în josul rochiei de mătase și al picioarelor netede dezgolite, până în podea.

— Poftim, Benny băiatule, i-a zis Caroline întinzându-i vesta magenta pe care i-o croise. Scuze de întârziere, am mai făcut niște mici modificări.

Lui Ben nu-i plăcea deloc vesta, însă n-avea nimic împotrivă s-o poarte de dragul lui Emily, dacă ei i se părea că-i stă bine. A lăsat-o pe Caroline să-l îmbrace, deși n-avea niciun chef, iar apoi ea a insistat să-i încheie nästureii cu mâna ei, protestând că el avea mâinile prea mari și strica mătasea. I-a luat o groază, iar la sfârșit și-a plimbat încet privirea pe trupul lui, măsurându-l din cap până-n picioare, de parcă era în pielea goală.

— Ua, arăți bine la patru ace, i-a zis. Ce să zic, a dat lovitura scumpa mea soră geamănă.

El a dat atunci să se îndepărteze jenat, însă atunci ea s-a aplecat spre el și i-a șoptit:

— Mult noroc, Ben, sper să fiți foarte fericiți împreună.

Și, înainte să se dezmeticească el, l-a sărutat chiar pe gură, foarte blând, și preț de o frântură de secundă, Ben a simțit că răspunde fără să vrea, după care s-a tras în spate, a mormăit un mulțumesc și a închis ușa.

Și-a pus pantofii cei noi, care-l cam strângeau un pic. Obrajii îi ardeau, însă era gata. Jack, cavalerul de onoare, a vârât capul pe ușă.

— Mai ai mult, amice? Hei, arăți groaznic, ești bine?

— N-am nimic, cred că-i doar tracul.

— Păi, totul e în regulă, oficiantul a ajuns, am văzut că Frances și Andrew s-au pregătit și au început să sosească invitații. Le-am dat muzica celor de la hotel, totul merge ca uns, o să iasă bine.

— Așa sper, a zis Ben.

— Of, Doamne, doar să nu te răzgândești în ultima clipă. Tre' să te-mbăt.

— Nu, nu, nu-i asta. Nu-mi fac griji în privința lui Emily, de ai ei nu știu ce să zic însă.

— Păi, poți să fii mulțumit că ei nu-și fac griji în privința ta, i-a zis Jack râzând. Haide, berea alină toate grijile.

L-a luat pe Ben de braț și au pornit împreună spre bar.

Andrew o observase pe Danielle de cum sosise, cu o seară în urmă. Caroline se tot plânsese că n-are iubit și că urăște să fie singură la asemenea evenimente, așa că până la urmă Emily și Ben au întrebat-o dacă nu i-ar plăcea să invite o prietenă. Când locuia la Londra se împrietenise cu Danielle – ea o sunase pe Frances în noaptea când Caroline avusese „episodul" ăla – așa îi spuneau, asta dacă era neapărată nevoie să aducă vorba de el. Danielle locuia tot la Londra, însă venise în Devon pentru nuntă, iar acum se bucura că bătuse tot drumul ăla. Hotelul i se părea o splendoare, o capodoperă gotică cu o terasă plină de flori și o priveliște mortală. Mai era o sală imensă în care era cumplit de frig până și-n toiul verii, încât în toate căminele masive din ambele părți ale camerei se făcea focul. În dreptul fiecărui cămin erau aranjate pe trei laturi câte trei canapele din piele încrețită, scârțâitoare, de-o parte și de alta a ferestrelor atârnau draperii groase, maronii, ce confereau încăperii un plăcut aer melancolic. O scară lungă ducea spre galeria care dădea ocol sălii – acolo se aflau toate cele douăsprezece camere ale hotelului. Camerele contrastau total cu sala mare: erau vesele, însorite, transfigurate de priveliștea mării, cu pereți cenușii-deschis și cearșafuri albe de bumbac egiptean și multe perne, iar în băi se găseau săpunuri scumpe și căzi de baie sprijinite pe labe argintii. Danielle se simțea minunat acolo, toată lumea era prietenoasă, chiar prea prietenoasă, în cazul lui Andrew, însă Danielle era obișnuită cu așa ceva, iar Andrew arăta destul de bine pentru vârsta lui. Era genul de fată de care se simțeau atrași o mulțime de bărbați, deși femeile nici nu prea observau, crezând că nu e cazul, și mai era și o fire veselă și deschisă, ceea ce știa că lăsa uneori impresia greșită, însă asta era, nu vedea niciun motiv să se schimbe.

•

„There Is A Light Which Never Goes Out" de The Smiths răsuna trist în aer în timp ce Emily se apropia între rândurile de scaune îmbrăcate în pânză crem aranjate în grădina ce dădea spre mare. Lui Frances melodia i se păruse bizară dată fiind ocazia, însă doar Emily și Ben îi știau tâlcul – se auzea pe fundal când s-au îmbrățișat pentru prima dată timid – și erau fericiți. Au decis să țină o nuntă în cadru restrâns, cu doar vreo 40 de invitați care îi iubeau și se bucurau pentru ei și nimeni n-avea să bârfească despre rochia miresei și lipsa de viitor a căsniciei lor. La început, Emily chiar a întrebat dacă nu era mai bine să se căsătorească în secret, undeva la malul mării, nu voia s-o supere pe Caroline, a zis ea, însă Ben a pus de data asta piciorul în prag. I-a amintit de minunatul hotel de pe coasta din Devon, discutaseră deja că era numai bun să-ți faci nunta acolo și amândoi știuseră, chiar dacă nu îndrăzniseră să recunoască cu voce tare, că vorbeau despre propria lor nuntă. Caroline n-o să aibă nicio problemă, i-a zis, nu e vina lor că n-a întâlnit pe nimeni și oricum în ultima vreme se purta mult mai bine când venea vorba de așa ceva. Și la momentul respectiv, lui Emily i se părea că sora ei nu doar că n-avea nicio problemă, ci chiar se bucura pentru ei, ceea ce era minunat.

Andrew și Frances stăteau unul lângă altul și se uitau la fiica lor cea mare, care își rostea legămintele matrimoniale și-și aminteau de propria lor nuntă și cât amar de timp trecuse de atunci. Oare Andrew fusese sincer când își rostise legămintele, se întrebau amândoi, însă niciunul nu știa și bănuiau că nici nu mai conta. Uitându-se la marea lină și liniștită ca un lac, Frances își tot amintea fără să vrea de vremurile trecute, de luna

lor de miere, de nașterile îngrozitoare, de primii ani istovitori de viață ai fiicelor sale. Cât s-a mirat că Andrew nu a părăsit-o după ce au crescut gemenele, doar știuse de la început că mai are pe cineva. Andrew se gândea că ar fi dus cu totul altă viață dacă s-ar fi însurat cu Victoria, dacă ar fi întâlnit-o pe ea mai întâi, și se întreba a mia oară de ce nu fusese în stare să-și părăsească familia, doar conta mai mult pe cine iubea, nu? însă acum era prea târziu. Și-a amintit că a încercat să nu renunțe la nimic, nici la Victoria, nici la familia lui, însă știa că în loc să fie toată lumea mulțumită, toți au avut de fapt de suferit. Victoria probabil se simțise folosită, manipulată cu promisiuni atâta timp, știa prea bine. După ce ea pusese în sfârșit punct relației lor, se simțise atât de neconsolat, încât nu-i rămăsese decât să se lase târât de aventurile sale de-o noapte și deprimantele legături cu alte femei, ce altceva putea să facă? Atunci își dăduse seama că de fapt avea nevoie de Frances, de calmul și stabilitatea ei, avea nevoie să-l aștepte cineva acasă.

Dar oare Frances de ce nu-l părăsise? Stătea acum aproape lipită de Andrew, dorindu-și s-o ia de mână, căci știa că, deși Andrew o mințise și nu se putuse baza deloc pe el, ea tot își iubea soțul – doar avea destule calități și era încă un bărbat arătos – și, în afară de asta, cum era să se descurce de una singură?

— Vă declar, așadar, soț și soție, a spus oficiantul, un galez cu glas blând, care reușise să dea farmec ceremoniei scurte, însă frumoase, iar cuvintele au plutit în briza mării. Poți să-ți săruți mireasa.

Când Ben s-a aplecat și a sărutat-o cu infinită tandrețe pe Emily, Caroline s-a foit în scaun scoțând un căscat.

•

Masa de nuntă a fost servită pe farfurii de porțelan din seturi amestecate și a constat într-un simplu bufet suedez cu biftec în sânge, un somon întreg enorm, plus opt feluri de salată și cartofi noi. Pe post de tort de nuntă au avut pudding – cel mai imens profiterol pe care l-a văzut Emily în viața ei, a fost chiar mai reușit decât se așteptase. Vremea a fost perfectă și, cum erau în iulie, nici măcar nu și-a bătut capul cu vreo soluție de rezervă, așa de sigură a fost că o să fie soare și frumos în cinstea lor și a fericitului eveniment. Nu voia decât ca lumea să mănânce ceva gustos, să bea șampanie și să se bucure de privelițte, nu și-a făcut nicio problemă că putea interveni ceva neplăcut. „Avem oamenii potriviți la locul potrivit, cât de rău poate să iasă?”, zisese ea, iar atunci Ben simțise că o iubește și mai tare, văzând că nu era una dintre femeile alea care tot băteau apa-n piuă cu nunta lor, întrebându-se o mie de ani ce culoare să aleagă pentru panglicile cartonașelor de la mese sau ce flori pentru buchețelele ornamentale. Caroline se plimba de colo-colo cu un pahar în mână, etalându-și picioarele de dansatoare, și se lăuda că ea croise toată vestimentația mirilor, o călca pe nervi pe soția lui Jack flirtând nonstop cu el și le arunca oamenilor complimente care păreau mai degrabă insulte. Pe măsură ce trecea după-amiaza, devenea tot mai zgomotoasă și tot mai irascibilă, iar când a început să zică în gura mare cât își dorește și ea să-și găsească un soț iubitor, însă nu o cârpă de bărbat ca Ben, Frances a tras-o deoparte și i-a zis încet că poate era cazul să înceteze.

— Ce să încetez? a strâmbat Caroline din nas. S-o văd pe mironosița de soră-mea cu

soțul ei grețos?

— Caroline! a exclamat mama ei. E nunta lui Emily. Credeam că te bucuri pentru ea.

— Mamă, a răspuns ea sastisită sorbind din șampanie. Sigur că mă bucur pentru ea, doar e sora mea geamănă, e în limbăăă după el, aș vrea doar să nu-mi bage mie neapărat chestia asta pe gât.

Lui Caroline i se împleticea limba de-acum, Frances știa că trebuia neapărat s-o scoată de-acolo – doar lumea trăgea cu urechea și nu voia să existe probleme. S-a uitat neliniștită după Andrew – vorbea iar cu prietena lui Caroline, fata aia pieptoasă, doar nimeni n-are de la natură niște sâni de asemenea proporții? Frances îi rămăsese recunoscătoare lui Danielle că a avut grijă de Caroline în noaptea când o internaseră și pentru că nu pierduse legătura cu ea după aceea, când toți așa-zișii amici ai fiicei sale se evaporaseră, însă nu-i plăcea deloc s-o vadă chicotind la glumele lui Andrew, stăteau de vorbă de-o veșnicie, îi vorbea lumea de-acum.

— Andrew, l-a strigat ea. *Andrew!*

A ignorat-o de două ori, însă a treia oară n-a mai putut să se prefacă surd, iar când a întors în sfârșit privirea, și-a văzut fiica cea frumoasă, rozaliu-portocalie agățată de mama ei, cu lungile ei picioare îndoite și ochii sticloși și rătăciți. Ce mai e? s-a întrebat el oftând în sinea lui. De ce nu puteau să se simtă și ei bine măcar o dată? Când s-a dus la ele, a înțeles imediat că fiica lui era îngrozitor de beată și făcea scandal. Chiar nu-i luase mult, o fi fost de la soare, oricum, trebuia s-o scoată de-acolo înainte să facă o scenă. Andrew a luat-o de umăr pe Caroline și, împreună cu soția lui, a încercat s-o conducă spre camera ei.

— Bine, da' nu vreau să merg în cameră, mamă, mă distrez așa de bine, e nunta gemenei mele, vreau să prind buchetul, a bălmăjit ea.

— Haide, scumpa mea, a îndemnat-o Frances, să ieșim din soarele ăsta și dacă bei un pic de apă o să-ți revii.

Caroline s-a crăcănat pe picioare când tocurile noilor pantofi magenta s-au înfipt bine în iarbă. A tras de stângul, însă nu s-a clintit, doar piciorul i-a ieșit din el, de era să cadă. Andrew i-a smuls din pământul moale pantoful cu curelușe și a rămas cu el în mână, apoi a apucat-o de braț pe Caroline, ceva mai bine de data asta, iar atunci tocul subțire și ascuțit a împuns-o în coastele ce-i ieșeau prin piele.

— AUUUU! Dă-mi drumul, nătărăule, a urlat Caroline. De ce nu mă lași în pace și du-te să-mi pipăi mai departe prietena, ratatule?

Toată lumea de pe deal a amuțit, încât mai că se auzea marea, departe, la poalele coastei, zbaterea infinită a valurilor, respirația de rău augur a pământului. Toți se simțeau stânjeniți în felul lor. Nimeni n-a zis nimic.

— Oricum se face târziu, a rupt într-un final Ben tăcerea, adresându-se invitaților cât de calm putea. Ce-ar fi să mergem cu toții înăuntru, curând o să-și înceapă orchestra programul și mai e o groază de șampanie.

La îndemnul lui, toată lumea s-a pus în mișcare, ușurată că nu mai trebuie să vadă expresia chinuită de pe chipul miresei.

•

Ceva mai târziu, mult mai târziu de fapt, Caroline dormea dusă în rochia ei de

culoarea fucsiei, pe patul din camera ei cufundată în beznă. În celălalt pat, ce scârțâia din greu, era Andrew, întins pe spate, cu fața sub sânii lui Danielle, care se mișca ritmic deasupra lui, până au terminat amândoi; după care disprețul de sine al lui Andrew s-a retras încet-încet înlăuntrul său, ca marea în reflux departe, la poalele stâncilor.

19.

Cât aștept eu în fața agenției, o fată în haine imaculate vine țanțoș pe stradă și intră în clădire parcă plutind. Are un păr lung și negru ca dintr-o reclamă la șampon și clar se îmbracă de la o casă de modă – are o rochie roșie, scurtă și dreaptă, și sandale de gladiator. Când o văd mă simt și mai prost îmbrăcată și parcă știu deja că o cheamă Polly, e fata de care mi s-a zis să întreb. Nu știu de ce mă simt atât de prost, pe vremuri eram destul de mulțumită de cum arăt, însă azi mă simt de parcă urmează să dau probă pentru un rol nepotrivit. Când intru, îmi dau seama că m-a reperat și ea pe stradă și că nici ea nu mă consideră destul de stilată, însă îmi zâmbește și mă servește cu cafea, luându-mă la recepție, să-mi arate ce am de făcut. Polly e frumoasă și cool, e una dintre fetele alea care te îngrozesc, nu știu deloc ce să-i spun, parc-am uitat total să fac conversație. În timp ce-mi explică cine sunt partenerii firmei, cum preferă să fie contactați, care dintre ei n-are nicio problemă să-i fie dat mai departe numărul de mobil, ce nevroză are fiecare client important în parte, parcă mă văd de-afară în mediul ăsta și mă simt și mai înstrăinată decât în casa aia de rahat din nordul Londrei. Îmi dau seama că înainte primeam toate astea pe tavă – mă sunau să-mi spună că mă așteaptă clienții la recepție, mi se rezervau săli de ședință când trebuia, habar n-aveam că totul e atât de complicat. Recepționistele de la compania mea din Manchester erau fete normale ca mine, nu trofee expuse în vitrină ca un aranjament floral exotic. Cât mă pune Polly la curent cu lucrurile astea, începe să sosească lumea la birou – poartă numai haine de fițe, mă apucă durerea de cap – băieți cu blugi ultimul răcnet, tricouri cu mesaje pe ele și păr ciufulit, or fi creativii; alții poartă ochelari cu rame groase, pantaloni strâmți, pantofi de lac pătrățoși și genți din piele lucioasă cu cureaua trecută de-a curmezișul pieptului. Fetele sunt în pantofi cu toc și haine pe care nu le-aș purta decât la o petrecere, iar pe umăr poartă ditamai gențile de firmă. Chiar dacă nimeni nu se îmbracă la fel, parcă ar purta uniformă. Sosesc când unii, când alții, toți cu pahare de cafea cu lapte în mâini, și nimeni nu pare grăbit, doar e vineri. La 9:25 un tip mai în vârstă într-un costum bine croit și pantofi sport albi vine vioi, aruncă un „'Neața, Polly dragă", apoi se uită fără interes la mine și dă ușor din cap. Îi zâmbesc, bărbatul se urcă în lift și Polly îmi zice:

— Ăla e Simon Gordon, e DUMNEZEU.

Sună telefonul, așa că Polly răspunde, ascultă o vreme în receptor, apoi zice: „OK, numai două secunde", după care se face nevăzută undeva, lăsându-mă singură la recepție. Chiar atunci butoanele centralei încep să clipească și eu am uitat ce trebuie să fac. Apăs pe un buton care pâlpâie zicând:

— Bună dimineața, Carrington Swift Gordon Hughes, cu ce vă pot fi de folos?

Când termin eu fraza asta interminabilă, persoana de pe fir deja și-a pierdut răbdarea.

— Simon a ajuns? îmi spune un glas cu o dicție de milioane.

— Care Simon? întreb, observând că pe lista trasă în țiplă pe care mi-a lăsat-o Polly sunt trecuți doi Simoni.

— Simon Gordon, face ea, cu un ton care îmi sugerează că sunt o vacă proastă.

— Cine îl caută? o întreb mai departe.

— Soția, se enervează ea.

Așa că mă apuc să caut numărul de interior al lui Simon, 224, și apăs pe butonul cu numărul 224 și după ce sună de două ori, Simon răspunde, așa că îl anunț:

— Simon, te caută soția.

— Ah, face el și continuă după o scurtă pauză: Mersi.

Apăs pe butonul de transfer și în cască răsună un țiuit ascuțit.

Futu-i! M-am încins la subraț. Centrala clipește iar, știu cine e, însă habar n-am cu ce-am greșit și mi-e prea teamă să răspund, dacă o să fac aceeași greșeală? Nu mai știu cum să ies din bucluc, mă apucă panica de-acum, poate mai bine nu-i răspund decât să-i închid iar din greșeală. Îmi doresc cu disperare să nu mai clipească becul ăla, are un aer periculos, parcă mă avertizează că o să se-ntâmple ceva rău și știu prea bine că dac-o mai dau încă o dată în bară cel mai probabil o să mă concedieze. Chiar atunci vine Polly cea grațioasă de după colț, așa că-i fac agitată semn cu mâna și traversează holul până la recepție, iar eu ridic receptorul.

— Alo, sunteți soția lui Simon, nu? îmi cer scuze, îi spun cu cea mai bună dicție de care sunt capabilă, încercând să-mi maschez accentul plat din nord.

Apăs din nou pe 224 și mă uit neajutorată la Polly, iar când se aude vocea lui Simon întrebând: „Ce s-a-ntâmplat cu nevastă-mea?”, Polly se lungește peste pupitrul lat de sticlă al recepției ca un leopard și face legătura cu vârful unei unghii lungi și bine îngrijite.

•

În mod surprinzător, Polly se dovedește a fi o fată extraordinar de drăguță. Nu prea avem nimic în comun și e mult mai la curent cu ultimele trenduri ale modei decât mine, însă e bună la inimă și-mi explică perfect cum se manevrează centrala – nu e greu, dar dacă nu stă să-ți explice cineva n-ai cum să te prinzi singură. Azi Simon și-a uitat mobilul acasă, așa că trebuie să intermediez toate apelurile pe care de obicei le primește direct, însă soția lui a reușit cumva să le redirecționeze. O bună parte din dimineață mi-o petrec străduindu-mă să nu le închid oamenilor telefonul în nas și să-i lămuresc ce se-ntâmplă când mă aud pe mine în locul lui Simon, însă după vreo două ore m-am prins care-i faza și Polly mi-a zis că nu trebuie să zic de fiecare dată Carrington Swift Gordon Hughes, pot să zic doar inițialele, e OK așa. Din fericire, Simon a fost amuzat de incidentul cu nevastă-sa („Depinde în ce toane-l prinzi, Cat”, îmi spune Polly) și așa s-a creat o legătură între noi („Ha, ha, mă bucur că a mai călcat-o cineva pe nervi pe nevastă-mea în afară de mine”). Polly mă informează că urmează să ia un prânz prelungit la Ivy, nu cu vreun client sau vreo plictiseală din asta, ci o mult-așteptată petrecere cu cel mai bun amic al lui, directorul unui canal prin satelit.

Nici că se putea să-mi încep lucrul aici într-o zi mai bună, e chiar înainte de weekend și toată lumea e fie binedispusă, fie super-mahmură, așa că toți (cu excepția soției lui Simon, evident) se arată un pic mai toleranți decât s-ar fi arătat în restul săptămânii. Am făcut bine să fug chiar luni, deși la vremea aia nu știam asta, desigur. Așa am întâlnit-o pe Angel din prima zi și am avut la dispoziție întreaga săptămână să mă pun

pe picioare, și cu toate că noaptea încă-mi mai țipă sufletul prin întuneric după băiatul meu, în ce hal l-am lăsat baltă și acum l-am pierdut pentru totdeauna, în rest mă simt ciudat de mândră de realizările mele. Am reușit, m-am descurcat de minune, deja am o locuință, o slujbă, o șansă să uit totul.

20.

Unchiul Max a luat-o pe Angela de mână și au traversat împreună strada aglomerată. Angela îl plăcea mai mult decât pe toți ceilalți unchi, inclusiv unchiul Tom, însă tot voia să meargă acasă, nu-i plăceau deloc toate drumurile astea și ura că o silea să se îmbrace la patru ace. Au luat-o pe New Brook Street și, după ce s-au învârtit o vreme prin zonă, au intrat într-un nou magazin de bijuterii. Unchiul Max a vrut să se uite la niște inele, unul cu un safir cât toate zilele și altul cu un singur rubin măricel înconjurat de diamante micuțe. Dacă se ridica în vârful degetelor, Angela mai că putea să le vadă pe tejgheaua de sticlă, însă nu se sinchisea, se plictisise și nu înțelegea de ce o târa atâta după el. Unchiul Max îi promisese că-i ia un *milkshake* mai încolo dacă se purta bine, așa că stătea ascultătoare și cuminte, cum îi spusese el să facă, și aștepta.

Atunci s-a deschis ușa magazinului și a intrat o femeie. Purta pantaloni negri trei sferturi, un palton mare de blană și un păr negru umflat, gene negre ascuțite și era machiată strident. Se vedea din priviri că voia să fie tot timpul în centrul atenției, ca un star de cinema.

Vânzătorul care se ocupa de unchiul Max a ridicat o clipă ochii și a salutat-o. Celălalt vânzător deja avea în primire un alt client, așa că femeia a rămas nerăbdătoare locului, puțind a parfum și bâțâind din pantoful lucios cu toc. Angela n-a băgat-o în seamă, concentrându-se pe inelele la care se uita unchiul Max. Femeia se enerva tot mai tare, probabil pentru că o puneau să aștepte, așa că a început să se fâțâie de colo-colo prin micul magazin, pufnind și bâțâind din picior. Tocmai când se întorcea spre tejgheaua principală pentru a treia oară, a părut să se împleticească pe picioare. Cu un icnet slab, s-a prăbușit în genunchi, cu un gest elegant, și și-a plecat capul pe podea, ca într-un gest de implorare, cu paltonul desfăcut ca un covoraș din piele de animal. Angajații magazinului s-au uitat îngroziți la ea, însă nu aveau cum să ajungă la ea pe loc. Așa că primul care a intrat în acțiune a fost unchiul Max, repezindu-se să-i vină în ajutor. Vânzătorii stăteau locului ca vrăjiți, doar de mult nu se mai întâmplase ceva atât de palpitant. Max s-a lăsat pe vine în spatele femeii și a luat-o de subsuori, a tras-o de la podea și a ajutat-o să se așeze pe un scaun și i-a împins capul în jos, ca să-i pună sângele în circulație – era sigur că leșinase. Atunci a mai venit un vânzător din spate, i-a adus femeii un pahar cu apă și i-a făcut vânt cu o broșură din magazin până și-a revenit. Angela nu s-a desprins de la tejghea și a făcut întocmai ce i s-a zis. Toată chestia n-a durat decât câteva clipe, după care unchiul Max s-a uitat mai departe la inele, fără să cumpere niciunul până la urmă. După ce au ieșit era atât de binedispus, că a dus-o pe Angela la film – *Singur acasă* – și i-a luat o cutie de pop-corn.

21.

Angel se oferă să meargă cu mine să-mi iau niște haine, însă, cu toată garderoba mea săracă, îi zic că nu-mi permit să-mi cumpăr cine știe ce deocamdată. Jobul meu e valabil doar două săptămâni și nu știu cum o să-mi găsesc altceva de lucru. Angel râde și-mi spune că se pricepe să vâneze chilipiruri și oricum are liber sâmbătă seara, așa că îmi propune să ieșim la cumpărături după-masa și să bem ceva prin oraș după. Nu pot să nu accept, doar până luni, când merg la job, am două zile încheiate în față, în care trebuie să mă străduiesc să nu mă las pradă gândurilor. Nu mi-am făcut niciun plan, însă urăsc gândul că o să ies să mă distrez în oraș, mai ales când îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat. Mă întreb dacă o să vină o zi în care n-o să mă simt la fel de vinovată ca acum.

Angel îmi spune că o să doarmă până pe la două, ieri-noapte a lucrat. E o dimineață tare frumoasă, ce-ar fi să ies la plimbare – așa îmi mai omor timpul și îmi mai limpezesc un pic mintea cu o gură de aer curat. A ajuns să-mi fie dor de grădina casei noastre din Chorlton, în care puteam să mai grădinăresc un pic în zilele prea frumoase ca să stai în casă, să plivesc ghivecele, să tai trandafirii veștejiți sau, cel mai plăcut, să întind o pătură pe iarbă și să mă joc de-a trenulețele cu băiețelul meu.

Termină.

Brad îmi spune că au transformat o cale ferată necirculată într-un traseu de plimbări prin oraș – se întinde de la Finsbury Park până la un loc foarte drăguț, al cărui nume l-am uitat. E o priveliște minunată, îmi spune Brad, și de-acolo poți să ajungi în Hampstead Heath – am auzit de locul ăsta. Erica pare ofticată, de parcă nu-i place deloc că am aflat de locul ăla și că tocmai Brad mi-a zis toate astea – nu cred că vrea să destăinuie nimic nimănui, nici măcar lucruri accesibile oricui, parc-ar fi soră-mea.

Chiar trebuie să fac un pic de mișcare după stresul de vineri – după ce le-am închis oamenilor telefonul în nas, le-am încurcat numele, am zis CSGH de o mie de ori, mereu cu ochii la ceas, urmărind cum săptămâna de lucru se termină și telefoanele se răresc tot mai mult. Cel mai greu mi-a venit să zâmbesc. Însă, din fericire, Simon Gordon pare să mă placă, chiar dacă am dat-o în bară chiar la început, și eu îl plac. Dincolo de toate fleacurile superficiale cu care s-a înconjurat, pare un tip de treabă. Chiar dacă de-abia ne-am cunoscut, are ceva aparte, parcă mă vede cumva așa cum sunt, de parcă ar ști ce-am făcut și și-ar dori să aibă și el tupeul (sau lașitatea, depinde din ce perspectivă te uiți) să-și lase naibii toată viața baltă. Doi dintre ceilalți parteneri – încă n-am cunoscut-o pe Carrington (o mai cheamă și Tiger!) – nu au charisma lui: Simon pare să fie adevăratul motor al agenției, însă mie mi se pare că s-a săturat până peste cap de ea. Ieri, când mergea la prânzul lui de fițe, m-a rugat să-i închiriez o mașină care să-l ducă până-n Gloucestershire, la care eu îl întreb:

— Pleci în weekend, Simon?

— Nu, acolo stau, sunt în oraș doar în timpul săptămânii, mi-a răspuns el părând atât de trist și de stors de energie, că m-am întrebat dacă nu cumva nevastă-sa se purta ca o scorpie și cu el.

— Ah, am zis încercând să fiu politicoasă. Cred că e minunat să ai un cuibușor la Londra și o casă ca lumea la țară – iar Simon s-a uitat ciudat la mine, iar Polly mi-a zis mai târziu că are o ditamai casa în Primrose Hill, e putred de bogat.

Mă întreb cum de-a făcut atâția bani din porcăriile alea de reclame la after-shave și chipsuri și cum de nu mai are niciun chef de viață. Cumva mi-e milă de el.

Parkland Walk mă ia prin surprindere, cu greu îi găsesc capătul, însă odată ce o iau de-a lungul ei nu trebuie decât s-o țin tot înainte ca să ajung la destinație, ceea ce mi se pare perfect. Ce bine-ar fi dacă și viața ar urma aceleași reguli. Linia e ca o panglică subțire și verde care străbate nordul Londrei și, cum e vară, copacii au frunzișul așa de bogat, că de-abia văd până-n spatele caselor care-mi amintesc că n-am părăsit de tot orașul. Din când în când trec printr-un tunel albit de graffiti sau pe lângă un teren de joacă năpădit de plante pe care natura și l-a revendicat și a devenit prea periculos pentru copiii care trebuiau să se joace pe el. Trecând pe sub pasajele feroviare, îmi vine să mă uit în sus și văd o creatură de piatră, un soi de spiriduș, cred, care se cațără pe zid, parcă venind să mă prindă, și mă trec fiori de groază. Presupun că se vrea a fi o operă de artă, însă nu-mi place absolut deloc și mă grăbesc să-mi văd de drum.

E tare ciudat și nici nu-mi vine să cred ce departe am ajuns în nicio săptămână, cât de bizar de simplu a fost să-mi iau viața de la capăt și mă gândesc că poate o să-mi meargă bine, acum că am reușit să mă instalez. Cât timp nu mă gândesc la Ben sau Charlie și ce-or face acum, în primul weekend fără mine, și cum s-or descurca, o să fie bine. Mă străduiesc să nu mă gândesc că am făcut ceva nebunesc și de neiertat – că deși Ben nu mă mai iubește, am dispărut din viața lui, nici nu știe unde sunt și ce fac, dacă sunt vie sau moartă. Charlie n-are cum să înțeleagă deocamdată ce se întâmplă, el o să sufere mai încolo.

În schimb, mă concentrez să rămân în mișcare, să mă gândesc la săptămâna care a trecut – nu la ce-a fost *înainte* de ea – și mă pierd în ritmul pământului moale, în legănarea copacilor, în propriii mei pași regulați și siguri, și mă trezesc că merg de aproape o oră. Mai am un pic și ajung la capătul tunelului de țară și între timp drumul m-a ajutat să mă întorc cu picioarele pe pământ, să simt iarăși natura în jur. Soarele s-a ascuns probabil în nori, căci galbenul viu și verdele crud s-au preschimbat acum în maroniu mohorât și cenușiu plat. Temperatura scade dintr-odată. Fac la stânga, călcând încet în picioare crenguțele putrede, și merg pe o cărare îngustă, printre copaci, luându-mă după zgomotul traficului.

•

Cu spatele la lac, mă uit la casa mare și albă în stil Regency, cu peluză în față – nu știam că Londra e așa de frumoasă. Am venit pe jos până aici, cale de vreo opt kilometri, reușind să ignor mai toate familiile prospere pe care le-am întâlnit, cu copiii, câinii și insuportabila lor inocență. Poate că încep să uit că pe vremuri eram ca ei, poate că deja am intrat cât de cât în pielea lui Cat, noul om care am devenit – pentru prima dată de luni de zile mă simt vie, în piept, în dreptul inimii, simt o furnicătură. E o zi călduroasă, însă plăcută, aerul pare curat, nepoluat de nimic, până la urmă poate nu-i așa de rău să trăiești în lumea asta. Încep să cred că poate, în loc să supraviețuiesc doar aici la Londra, chiar o să îndrăznesc într-o zi să fiu iar fericită. Un alt fel de

fericire, desigur, însă dacă în urmă cu șase zile mă străduiam doar să rămân în viață, azi sunt în stare să văd frumusețea și pacea din jur și cum m-ar putea ajuta să merg mai departe (o clipă am reușit să dau uitării ororile din Finsbury Park Palace și ostentativul CSGH). Minunându-mă de ce văd în jur, de parcă ar fi prima oară în viață, mă trezesc zâmbind prostește și-mi vine să mă învârt pe pajiște, chiar dacă știu că e un gest absurd, vreau să-mi arăt ușurarea și bucuria că am supraviețuit și că sunt aici și că până la urmă nu am greșit deloc, chiar o să ne fie bine tuturor într-o bună zi. Chiar când dau să-mi ridic brațele spre cer, observ că se uită cineva la mine. Bărbatul nu mă privește de parcă s-ar întreba în sinea lui de ce surâde femeia aia în gol, ci cu expresia omului care crede că te cunoaște. O ia spre mine zâmbind, de parcă vine să mă salute, iar atunci pe loc mă apucă frica, *m-a găsit,* așa că îi întorc spatele și o iau la fugă pe lângă gardul de pe malul lacului. Trec apoi podul și o tai printre copacii care tânjesc după soare, și, cu toate că nu mai văd nimic în fața ochilor și mă împleticesc pe picioare, nu mă opresc până nu mă văd silită să-mi trag sufletul.

•

M-am rătăcit. E o mlaștină fără capăt, fără niciun punct de reper, tot merg și merg înainte, fără să-mi dau seama încotro, fără să-mi pese, nu vreau decât să nu mai dau ochii niciodată cu bărbatul ăla. Până la urmă nimeresc pe o stradă cu o stație în care așteaptă un autobuz, habar n-am unde merge, însă mă urc oricum și mă așez țeapăn pe un scaun, cu ochii pe geam, neliniștită și dezorientată, până când se oprește lângă o gură de metrou. Nu știu unde sunt, n-am auzit în viața mea de Archway. Metroul mă poartă chinuitor de încet înapoi spre Finsbury Park, drumul ia o veșnicie, dar măcar nu trebuie să întreb pe nimeni pe unde s-o iau, mă simt prea distrusă. Când ajung acasă mă furișez în camera mea albă și curată și zac cu fața în jos pe pat, plângându-mi soțul, fiul și pe mine însămi, pentru viețile noastre irosite. Mă simt istovită, golită, sătulă de mine însămi. Am greșit amarnic închipuindu-mi că pot să fug pur și simplu de viața mea, că o să fie așa de simplu totul și că e cel mai bun lucru pe care l-aș putea face ca să ne fie bine tuturor. Mă simt ușurată când reușesc să mă opresc din plâns și rămân pur și simplu întinsă în pat, în liniște și singurătate.

•

Mă trezește un ciocănit în ușă după câteva ore, e Angel, în capotul ei alb și moale.

— A, pardon, te-am trezit, iubita? Mai vrei să mergem la cumpărături? Trebuie să ieșim dacă…

Atunci îmi vede fața – parcă în somn mi s-a întipărit pe ea toată suferința din ultimele trei luni, într-o mască a nefericirii. Nu știu ce să fac, nu prea înțeleg de ce m-a dat așa de tare peste cap bărbatul din mlaștină, însă asta a fost. Mă CUNOȘTEA. Chiar nu am unde să mă ascund? Angel se așază la capătul patului, iar eu mă ridic în capul oaselor și mă pun iar pe plâns, cu vaiete animalice care răsună în toată casa, însă măcar de data asta nu-mi pasă că mă aude lumea și ce crede. Mă fac mică, îndoindu-mă de mijloc, și mă strâng bine în mine ca să țin durerea în mine, iar Angel nu poate decât să mă privească. Atunci când durerea mi s-a mai potolit, mă ia de mână fără să zică nimic. Rămânem așa mult timp, după care mă șterg la ochi și zic, luându-mi un ton cât mai vesel:

— Sunt gata în zece minute dacă mai vrei să mergem.

— Cum să nu, dacă ești sigură, hai să mergem, iubita.

Și mă minunez că nu încearcă deloc să mă îndrepte, ci doar mă acceptă așa cum sunt, cu defectele și rănile mele.

•

O luăm „spre vest", cum zice Angel, parc-am fi în *EastEnders,* nu știam că lumea chiar vorbește așa. Mă străduiesc să-mi reintru în normal, să mă simt normală, să mă iau după oamenii aparent normali din jur. Mergem pe Oxford Street, pe lângă prăvălii de solduri, turiști nedumeriți (*așa* e la Londra?), magazinele de firmă și de telefonie mobilă, și ajungem la Selfridges, care e mult mai mare și mai aglomerat decât cel din Manchester. Angel pare să cunoască magazinul, luăm liftul până la primul etaj și îmi alege haine pe care nici nu mi-ar fi trecut prin cap să mi le cumpăr singură. Se pricepe. Fără să vreau, mă trezesc că mă uit la mine în oglindă și-mi zic: da, Cat Brown ar purta așa ceva. Însă sunt tot neliniștită – ciudat, dar mă simt o trădătoare că mă țin de fleacuri și probez țoale, mi-e teamă că sparg aiurea bani absolut necesari. Vânzătoarele nu ne dau nicio atenție, e târziu, sunt toate plictisite, își studiază unghiile perfecte, așteptând să termine programul și să plece acasă, așa că ne lasă mai mult de capul nostru. Angel îmi tot aduce mormane de haine în cabina neîncăpătoare de modă veche, cu o oglindă în mărime naturală – Angel m-a condus direct la ea. E o încăpere mică și tristă, care nu se potrivește deloc cu restul magazinului, părând desprinsă dintr-o epocă mai puțin extravagantă, când nu existau cabine lascive, cu imense oglinzi împodobite și perdele groase de brocart, înțesate de fete slabe în chiloți scumpi. Angel îmi tot aduce alte și alte haine de diferite mărimi, încât nu peste mult timp peste tot sunt mormane de haine și, după ce o vreme nu-mi vine să probez nimic, îmi zic „ce naiba" și mă apuc să trag pe mine tot ce-mi aduce, oricât de extravagant mi s-ar părea. Repriza de plâns de mai devreme pare să fi avut un efect de-a dreptul terapeutic, poate mi-a făcut bine să mă descarc un pic în sfârșit. Apoi îmi amintesc cum a fost ultima oară la cumpărături, chiar *înainte,* cu maică-mea, și înțeleg dintr-odată: Dumnezeule, și pe ea am lăsat-o baltă. Nu-mi vine să cred că nici nu m-am gândit la ea și la tata până acum, nici măcar în Manchester, când plănuiam totul. Nu mi-a trecut prin cap că și ei or să fie terminați. Până acum nu m-am gândit decât la Ben și la Charlie, bine, și la mine, desigur. Ce mama naibii e cu mine?

Nu mai am niciun chef de cumpărături, însă, total aiurea, mă gândesc doar să n-o jignesc cumva pe Angel dacă nu cumpăr nimic, pare atât de pornită să mă ajute. (Dar cum rămâne cu oamenii pe care îi iubesc și pe care i-am făcut să sufere îngrozitor, n-ar trebui să-mi pese mai mult de ei?) Angel mă simte șovăitoare și-mi propune să bem o cafea și să ne întoarcem mai târziu, după ce mă gândesc ce-mi place de fapt, nu vrea să mă zorească. Așa că părăsim cabina, cu mormanele de haine pe care vânzătoarele trebuie să le pună frumos la loc (eu mă apuc s-o fac, însă Angel îmi spune să nu mă prostesc, ce altceva au de făcut?), și coborâm pe scara rulantă, o luăm prin raionul de genți, apoi prin cel de parfumuri și ieșim pe Oxford Street; cu toată aglomerația, mă mai liniștesc, pare să-mi facă bine agitația din jur. Văzând-o pe Angel cum pășește elegant prin mulțime, observ din nou cât de fragilă pare, prea micuță și necoaptă

pentru o crupieră, prea nevinovată ca să se descurce în lumea aia nocturnă, subterană plină de speranțe, nepăsare și pagubă. Mă uimește. Dăm de un bar în zonă – nici nu mi-am dat seama cât e ceasul, e prea târziu pentru cafea, prea târziu să ne mai întoarcem la Selfridges mai încolo azi. Încep să mă îngrijorez că n-am cu ce să mă îmbrac luni, de parcă mai contează acuma. Nici nu mai trebuie s-o întreb pe Angel ce bea, comand două pahare de vodcă cu gin tonic, pe care ni le servesc reci, în pahare lungi, cu gheață și lămâie verde. Probabil e un bar de-abia deschis, are decorațiuni scumpe și un aer profesional – de parcă se străduiesc prea mult să facă impresie, ca mine. Ne așezăm în spate, lângă un perete decorativ îmbrăcat în tapet foiță-de-ceapă, pe scaune identice lucioase, și ascultăm niște muzică neidentificabilă care a primit probabil aprobarea conducerii. Eu mă gândesc cu jale la cafenelele adevărate de pe vremuri, cu firmele lor ruginite, mesele desperecheate și poate chiar cu lumânări vârâte în gâtul sticlelor, chiar dacă arată demodat. De ce a devenit lumea așa de salubră, omogenă și plictisitoare? Nici nu contează dacă ești la Londra, Manchester sau Praga, baruri din astea găsești peste tot. *Ar trebui să fii în Manchester acum,* îmi spune o voce și mă apuc să trag ca lumea din pai ca s-o înec în alcool. Cu un aer încântat de sine, Angel scotocește în geanta ei încăpătoare Mulberry (o fi autentică?) care îi dă un aer și mai firav, de păpușă, decât în realitate și-mi întinde pe sub masă o plasă simplă, de plastic. La atingere pare ciudată, metalică, iar când mă uit în ea văd rochia de mătase portocalie și fusta de blugi cu pliuri după care mi se scurseseră ochii mai devreme, însă nu îndrăznisem să le cumpăr, plus o bluză albastră cu paiete și o rochie cu guler, nasturi și manșete argintii care-mi plăcuseră mult, însă mă gândisem că sunt prea scumpe și prea ostentative. Îmi ia ceva să pricep ce se întâmplă, toate etichetele sunt la locul lor, iar când o privesc în ochi mă îngrozesc.

— Ei, iubita, zâmbește Angel blând, nu te gândi, își permit, sunt pierderi prevăzute în buget.

— Nu contează, șoptesc eu și îndes hainele înapoi în punga din foiță metalică și o ascund sub masă.

Angel pare jignită.

— Am încercat să te ajut, atâta tot, îmi spune ea părând deodată abătută ca un copil.

Nu vreau s-o supăr pe Angel, doar deja m-am atașat ridicol de mult de ea, așa că-i fac cinste cu încă o vodcă și-i mulțumesc, zicându-i că apreciez, numai că în sinea mea fierb. În viața mea n-am furat nimic, nici măcar nu știu pe nimeni care să fi furat – în afară de Caroline, probabil. Angel își dă seama că m-a judecat greșit și pare rușinată, așa că hotărăsc să păstrez hainele – ce altceva pot să fac cu ele, în ce o să mă îmbrac luni la serviciu? Când suntem la al treilea pahar de vodcă, intră un grup de bărbați. Barul e în continuare fără viață și pustiu, iar Angel le zâmbește și se hlizește la ei și, nu după mult timp, mă pomenesc că ne-au trimis o sticlă de șampanie la masă. N-am niciun chef să vorbesc cu ei, sunt mult mai în vârstă decât noi, poartă costume scumpe, au început de chelie și priviri pline de înțeles, de parcă șampania marchează un schimb comercial și trebuie să-i răsplătim pentru ea. Vreau să plec, însă Angel se distrează, ochii îi sticlesc de la alcool și de la adrenalină. Unul dintre bărbați n-arată rău și clar o place, așa că eu stau țeapănă cât flirtează ei și, cum nu știu ce să le zic celorlalți, mă lasă baltă și se duc

la bar. Poate aș face bine să mă duc acasă și s-o las să se distreze fără mine. Angel își dă capul pe spate, expunându-și gâtul lung și alb, care se ondulează când bea, iar preț de o clipă văd reflectată în propriii mei ochi dorința din ochii bărbatului. Angel își golește cupa de șampanie și o trântește zdravăn pe masă – cred că din greșeală, amândouă ne-am făcut rangă –, însă nu se sparge, chiar dacă vibrează la impactul cu masa.

— Hopa, face ea. Mersi, băieți, mi-a părut foarte bine de cunoștință.

Și, dintr-o mișcare, se ridică de pe scaun, mă ia de braț trăgându-mă în picioare și o luăm spre ieșire prin barul pustiu, clătinându-ne ușor. Când mă uit în spate, pretendentul lui Angel pare o clipă enervat, de parcă l-a lăsat cu buza umflată, însă când Angel îi face cu mâna cochetă, el îi zâmbește binevoitor, chiar supus, și se duce la amicii lui, să-și ia ceva de băut.

•

Angel propune să mergem într-un bar din Soho pe care-l știe ea. Sunt obosită și amărâtă și vreau acasă, chiar dacă știu că va fi dezamăgită de mine, spune că n-a mai avut liber sâmbăta de săptămâni întregi.

— Te rog, du-te fără mine, n-am nimic, îi zic, deși Angel insistă să vină cu mine acasă – clar își face griji –, însă îi bipăie mobilul de două ori, cineva tot insistă să rămână în oraș.

Acum mă simt stânjenită. Chiar dacă ne-am apropiat atât de repede – mai mult datorită lui Angel m-am instalat așa de bine în casa aia și în noua viață –, aici, în West End, parcă se schimbă ceva între noi. Încă nu mi-am revenit după incidentul de la cumpărături, după ce am văzut toate hainele alea scumpe de furat pe care și le-a îndesat în geantă. Cu toate că recunosc că mi-a povestit deja cum dădea lovitura cu iubitul mafiot al maică-sii și fura inele cu diamant de pe tejghele de magazin cât crea maică-sa o diversiune, dar am crezut că toate astea au rămas de domeniul trecutului, al copilăriei. Mă simt pe teren necunoscut aici, alături de cineva uns cu toate alifiile, pe când eu, cu toate că s-au întâmplat atâtea, până acum câteva zile eram doar o avocată plicticoasă din Chester. Dintr-odată mă resimt cumplit după tot ce s-a întâmplat săptămâna asta și în lunile trecute, încât îmi vine să zac.

— Haide, iubita, îmi spune Angel. Mai bem doar un pahar, atâta, și vezi cum te simți. O să ne distrăm, îți promit.

Mă ia de mână și-mi zâmbește cu atâta încântare, că mi-e imposibil să-i refuz ceva. Străbatem pe jos Oxford Street (cum de poate să meargă pe tocurile-alea?), după care traversăm luând-o pe strada mea, unde lucrez, unde am slujba! Când îi arăt agenția lui Angel, face:

— Drăcie, da' e cam de fițe așa, este?

Apoi o luăm mai departe pe Wardour Street și traversăm Old Compton Street, moment în care încep să mă doară rău picioarele și mă năpădește o nevoie cumplită să merg acasă (unde acasă?). Angel a ajuns să mă tragă practic după ea, coborâm niște scări înguste pe care nici nu le-aș fi observat singură și totul pare un pic dubios. Când intrăm însă dăm peste un bar gigantic, cu tavan înalt și pereți din cărămidă netencuiți și candelabre imense. Pe ecranul care acoperă un întreg perete din spate tocmai se proiectează un film porno din alea dure. Slavă Domnului, sunetul e tăiat, nu se văd

decât imaginile mult mărite, și se aude la maximum muzică techno – așa i se zice? Barul dă pe dinafară de oameni frumoși și îmbrăcați după ultimul răcnet, eu mă simt jenată în blugii și cămașa mea plicticoasă. Nici nu știu încotro să mă uit – în viața mea n-am mai văzut un penis atât de uriaș și nici ce e-n stare tipul să facă cu el –, așa că stau lângă Angel la bar și aștept să mă bage în seamă unul dintre barmanii care se agită de colo-colo ocupați, dar reușind cumva să-și păstreze aerul cool și inabordabil; atunci îmi dau seama că nimeni nu se uită la ecran, toată lumea din bar îl evită de parcă nici n-ar fi acolo. Atunci de ce-l mai țin, e un act artistic, e cumva o modă? Ce-mi pasă până la urmă? mă întreb. Cât aștept să comand de la bar două pahare de vodcă cu apă tonică, aud o voce melodioasă, afectată, pe fundalul muzicii:

— Angel dragă! țipă cineva. Ai ajuns.

Când mă întorc văd un negru cu statură de-a dreptul colosală, într-un tricou mulat galben-banană ce i se întinde pe pieptul musculos, care o îmbrățișează cu totul, ca pe un copil mic după baie. Angel zâmbește larg și se uită cochetă la el cu toate că până și mie mi-e evident că tipul e gay. Mi-am pierdut locul la coada confuză care se formase și iarăși mă pun pe așteptat, de data asta convinsă că mă ignoră voit. Când mă servește în sfârșit o fată frumoasă cu piercinguri în sprâncene, comand trei pahare duble – prietenul lui Angel e prea departe ca să-l întreb ce vrea să bea și nu mă simt în stare să mă duc până la ei și să mă întorc după aia la bar. Mi se cere o sumă exorbitantă, habar n-aveam că poți să dai atâția bani pe trei pahare de alcool. Când îmi fac loc prin mulțime până la Angel, ea mă prezintă:

— Dane, ea e noua și fantastica mea colegă de casă Cat, am găsit-o lângă un boschet.

Și chicotește înveselită.

— Bună, îl salut cu un zâmbet timid. Mă tem că n-am știut ce vrei să bei, așa că ți-am luat o vodcă.

— Oh, exclamă Dane ascuțit, eu sunt mai mult cu mojito și din astea, lasă, dragă, mie îmi comandă Ricardo ceva.

Iar când mă uit, văd venind spre noi un alt bărbat divin, desăvârșit, delicat și cu pielea închisă, aducând două pahare verzi cu gheață în mâinile bine îngrijite. Angel își ia băutura și mă lasă cu cele două pahare duble de vodcă. Pe primul aproape că-l dau pe gât, mai mult ca să scap de el, și nu trece mult și simt cum mă încălzesc încet pe dinăuntru. Pe al doilea încerc să i-l ofer lui Angel, însă clătină din cap:

— Bea-l tu, iubita.

Așa se face că într-un sfert de oră le-am dat gata pe amândouă. Mă simt amețită, de parcă nu sunt aievea aici, însă mă străduiesc să urmăresc discuția pe fundalul muzicii asurzitoare, să ignor organele genitale de neimaginat și să uit că nu mă simt absolut deloc în elementul meu.

•

Habar n-am cât e ceasul. Sunt cocoțată pe o masă (oare sunt în alt bar?), îmbrăcată în rochia argintie pe care mi-a furat-o Angel mai devreme. Sunt desculță – îmi dau seama pentru că simt tăblia lipicioasă și udă sub tălpi. Angel dansează sexy lângă mine, iar eu mă legăn beată, îndoindu-mi picioarele lungi în ritmul muzicii, bine înfiptă în tăblia mesei. Reușesc să-mi dau seama cât de ridicol arăt, însă mă las purtată de valul

de euforie – sunt liberă și mi-am înecat toate grijile în alcool, așa că îmi dau capul pe spate și scot un țipăt de bucurie, fără să-mi mai pese deloc ce crede lumea, și dansez mai departe, mișcându-mă confuz în ritmul muzicii.

•

— Hai să mai bem ceva! îi strig lui Angel prin larma barului, după care sar de pe masă ca în *Dirty Dancing* și picioarele mi se-nmoaie sub mine.

Cineva (Dane?) mă ajută să mă ridic de pe jos, Angel vine lângă mine și mă iau amândoi pe sus până la baie, se pare că nu mai sunt în stare deloc să mă țin pe picioare. Mă sprijin de Angel și reușim să intrăm într-o cabină, unde mă așez îmbrăcată pe vasul de toaletă și-mi las capul pe genunchi, nici măcar nu mă mai îngrețoșează mirosul sau mizeria, nu simt decât oboseală. Nu vreau decât să mă culc, ziua de azi S-A TERMINAT, gata. Angel îmi trage palme și mă scutură, zicându-mi: „Haide, iubita, trezește-te", și până la urmă mă dezmeticesc, mă ridic în capul oaselor și mă uit în gol la ea, după care iar îmi apare din senin în cap imaginea aia îngrozitoare și mă apuc să plâng isteric, ca mai înainte, de parcă n-o să mă mai opresc niciodată. Angel mă mângâie pe păr și îmi spune:

— Haide, iubita, o să am grijă de tine, o să fie bine.

Apoi vine lângă mine și se apucă să facă nu știu ce pe rezervorul vasului de toaletă.

— Ia un pic din asta, iubita, o să te-ajute, pe bune, îmi zice.

Mă chinui să mă las în genunchi pe vas și mă holbez la linia lungă și dreaptă. Știu ce e, însă nu vreau să știu. Mi s-a mai oferit la colegiu, însă nu m-a tentat absolut deloc. Îmi dau seama vag că rochia argintie de pe mine e descheiată pe piept aproape până la buric, stau cu picioarele goale pe podeaua și mai udă, părul lung îmi atârnă în lațe și nu-mi doresc decât să mă duc acasă, la adevărata mea casă, la Ben și la Charlie și… și mai ce? Pur și simplu am obosit. Îmi dau părul pe spate, iau bancnota făcută sul de la Angel, prietena mea salvatoare, în care pot să am încredere, nu? Ochii mi se închid, sunt gata să-mi pierd cunoștința, așa că Angel mă scutură și mai tare. Nu știu ce să fac. Nu vreau decât să se termine totul. Aș vrea să mă culc aici, însă nu pot. Așa că până la urmă mă aplec învinsă în față, cu hotărârea luată și astfel pătrund în următoarea etapă a bizarei mele vieți, în care, din păcate, nu se poate spune că ajung să văd lumina.

Partea a doua

22.

Ușile se deschid și înăuntru roiesc și mai mulți oameni, năvălesc ca un lichid ce umple ultimul colțișor de vagon, se împing pe lângă mine, se freacă de paltonul meu bej splendid croit. Azi-dimineață am plecat mai devreme din apartament și metroul e mai aglomerat decât de obicei. Stau în picioare în mulțimea de navetiști ca mine, iar metroul și mulțimea mă poartă din vestul orașului spre centru. Nimeni nu mă prea bagă în seamă, sunt doar o fată ca oricare alta, încălțată în pantofi cu toc scumpi, de marcă și cu o gaură în loc de suflet. Ieri am fost „la cumpărături", Angel mi-a zis să mă răsfăț un pic, așa că am la gât o eșarfă nouă de mătase drapată grațios la gât. În metrou e cald și plăcut, cu toate că în jur sunt doar străini cu fețe triste și cu toate că trebuie să stau în picioare – e o plăcere să cobori aici ca să scapi de vântul înghețat al dimineții de mai.

Azi sunt absolut hotărâtă să-mi păstrez buna dispoziție, deși mulțimea se împinge în mine și mă strivește, deși e luni. E prima dată când merg la job după ce m-au promovat, așa că e de datoria mea să fiu veselă. De nouă luni de când lucrez la CSGH, am avansat rapid de la postul de suplinitoare pe perioada vacanței la acela de recepționistă permanentă (cea dinainte nu s-a mai întors din Bodrum, se pare că s-a îndrăgostit de un soldat turc), apoi la cel de șefă de birou (Polly cea blândă și aeriană a plutit spre o agenție rivală), după care a urmat acela de reprezentantă a departamentului de conturi, iar acum sunt directoare de conturi! Parcă nici mie nu-mi vine să cred ce rapid am urcat în ierarhie. În iulie aș fi crezut că un director de conturi se ocupă de contabilitate, nu că supraveghează tot procesul de producție al panourilor publicitare și al reclamelor exorbitante de la televizor. Probabil s-a întâmplat pentru că sunt ceva mai în vârstă și pe vremuri am fost avocată (deși nimeni nu știe asta), așa că sunt ceva mai sobră decât ceilalți directori de departamente – însă evident contează și faptul că sunt preferata lui Simon. Știu că lumea mă bârfește la agenție și crede că probabil m-am culcat cu el, ceea ce m-am și gândit să fac, e adevărat, și în alte condiții aș fi făcut-o – la urma urmei, tipul mă atrage și nu am pic de simpatie pentru javra de nevastă-sa –, însă, cu toate că am făcut atâtea alte lucruri, nu îmi vine absolut deloc să mă culc cu altcineva în afară de Ben. Habar n-am de ce, doar m-am îmbătat sau m-am drogat la greu, aș fi putut să nimeresc în patul vreunui tip sau să mi-o trag prin vreo toaletă de club până acum, însă măcar la capitolul ăsta n-am renunțat la standardele mele și nici nu m-am simțit pregătită să le schimb.

Când metroul sosește în următoarea stație, în loc să coboare lumea, se urcă și mai mulți oameni, nici nu mai ai loc să respiri. Nu mai e deloc plăcut, e deprimant și chinuitor să stau strivită în mulțime, lipită mult prea intim de străinii ăștia nimeriți lângă mine. Din fericire nu trebuie să schimb metroul de la Shepherd Bush până la job, așa că o să cobor la a patra.

Apartamentul unde m-am mutat cu Angel e mult peste nivelul casei din Finsbury

Park. Chiria e mult mai mare, însă locuim într-o locuință recondiționată, proaspăt văruită în alb, într-o vilă victoriană masivă. Acum avem un living, o bucătărie drăguță (fără coșuri de gunoi mizerabile și fără miros de mâncare braziliană), iar baia a fost renovată recent, așa că n-ai cum să vezi vreun strop de igrasie sau vreo perdea de duș slinoasă. De-asta l-am și ales, pentru că e un apartament curat și neutru, în contrast total cu casa unde am locuit înainte, plus că e aproape de metrou. În sfârșit nu-mi mai trebuie șlapi și mi-am aranjat frumos toate articolele de baie în dulăpiorul cu oglinzi de deasupra chiuvetei, nu mai trebuie să le car după mine în trusă. Amândouă suntem fericite în felul nostru. Ea încă lucrează în cazinouri și duce o viață bizară, aiurea, ia cocaină și fură din magazine la greu, numai că nici eu nu pot să spun că duc o viață așa de respectabilă. Nu mai am nimic în comun cu fata care eram pe vremuri, poate că pur și simplu fără droguri nu m-am simțit în stare să fac față situației după ce s-a mai potolit valul de adrenalină care mă ținuse în priză în acea primă săptămână chinuitoare. E ciudat cât de tare am ajuns să semăn cu geamăna mea, poate că i-am moștenit și eu năravurile. Înainte însă nu înțelesesem ce ea a aflat de la bun început: că drogurile și alcoolul pot să te amorțească și să te ajute să uiți.

Mai greu de înțeles mi se pare motivul pentru care am ajuns să fur. Nu doar ca să țin pasul cu Angel, deși, sincer, e parte din motivație, însă mai e ceva – în clipa când fur ceva simt că acel obiect îmi umple un gol. Actul de a fura îmi oferă un mic moment de extaz care, măcar o fracțiune de secundă, reușește să suplinească tot ce am pierdut. Și cu toate că după aia mă simt absolut dezgustată de mine însămi – ce Dumnezeu, doar am fost avocată –, nu mă simt așa de rușinată încât să restitui ceva. Ironia e că tocmai datorită noilor mele vicii a început să-mi meargă mai bine la job – odată ce am început să mă îmbrac ca lumea, să merg la băute după program, să mă strecor la baie în timpul întâlnirilor cu diverși clienți –, am căpătat un soi de strălucire și șarm, am devenit mai spirituală, aproape la nivelul lui Caroline, numai că fără doza ei de răutate. E ciudat, însă lumea mă crede superstilată și chiar haioasă acuma. În viața de dinainte mă bucuram de o încredere în mine rezervată, de un gen de frumusețe banală și lumea mă plăcea pur și simplu, pe când acum sunt superenergică, elegantă și seducătoare. Și, cu toate că în sinea mea știu că iau prea multe droguri și fur prea multe haine, am reușit să mă conving că deocamdată e OK, e o etapă necesară a procesului de uitare. N-o să mă port așa la infinit.

Deși îmi place mult apartamentul nostru, aproape că duc dorul foștilor colegi de casă, ce mai contează că pe vremuri mă înnebuneau – Chanelle cea întreprinzătoare, Jerome constructorul, Bev cu limbajul ei porcos, cei doi oacheși tăcuți, Brad-bebelușul masiv, până și urâcioasa de Erica. Eram ca o mare familie – sincer acum, dacă faci abstracție de aparențe, nu erau cu nimic mai săriți de pe fix decât ai mei. Chiar dacă locuiesc doar cu Angel, tot timpul vine lume pe la noi, așa că nu mă simt niciodată prea singură: diverșii dealeri ai lui Angel, scumpul ei prieten Rafael, pe care l-a cunoscut la cazinou, perechea de adonișI Dane și Ricardo. Uneori mai trece pe la noi și mama lui Angel.

Ruth arată ca nimeni alta. N-are decât 47 de ani și pare cu vreo zece ani mai tânără, încă mai cântă prin cluburi și e combinată cu cel puțin un tip în permanență. Stă într-un bloc de locuințe – sociale, cred – din Bayswater și din când în când mai trage peste

noapte la noi, după vreo ceartă cu ultimul iubit. Angel se poartă cu ea de parcă i-ar fi soră mai mică sau chiar fiică, nu-și judecă niciodată mama, nici nu încearcă să o schimbe, așa cum nici pe mine nu încearcă să mă schimbe, ci o acceptă așa cum e, cu toată bunătatea pe care mi-a arătat-o și mie. O iubesc pe Angel. E aproape ca și cum jumătate din iubirea pe care o simțeam pentru soțul meu s-a preschimbat într-o dragoste platonică pentru acest spiriduș superb de femeie, cu defectele ei genetice și năravurile ei. Cealaltă jumătate am canalizat-o spre Simon cel trist, care gestionează atâtea crize și orgolii rănite din biroul lui fastuos și produce reclame de lux la fulgi de porumb și mașini. Ce noroc pe mine că i-am întâlnit, m-au ajutat atât de mult să evoluez de la epava care și-a părăsit familia într-o dimineață caldă de iulie la supraviețuitoarea de succes de acum.

Cu toate că m-am apropiat atât de mult de Angel și de Simon, spre mirarea mea, nu m-am simțit deloc tentată să-mi destăinui secretul – că pe vremuri eram o soție fericită, cu un băiețel frumos de doi ani cu ochi strălucitori ca soarele și păr de aur, însărcinată cu al doilea copil. Până de curând, am reușit să-mi schimb atât de radical viața, încât toate acestea s-au pierdut în trecut – uneori chiar uitam că s-au întâmplat aievea.

Tot așa, niciodată n-am simțit nevoia să-i zic lui Simon sau lui Angel că sunt geamăna cuiva – geamăna normală, fără probleme, din câte se credea –, ceea ce iarăși m-a eliberat de o povară. Lumea se uită ciudat la tine când ești geamăna cuiva, ești altfel decât ei, ești jumătate dintr-o entitate, nu un individ, între voi există o anume legătură pe care nimeni altcineva n-are cum s-o simtă sau s-o înțeleagă. Dacă ar ști ei adevărul! Mă bucur că am scăpat de Caroline, că am renunțat în sfârșit la ea, chiar o merită după tot ce s-a întâmplat. *Acum o urăsc*.

Cât huruie metroul pe șine, tot spre est, îmi las mintea să rătăcească în voie, să se abată de la cursul ei obișnuit, împotrivindu-mă acestor gânduri mai mult de formă. Mă gândesc la sărmanii mei părinți, care de mai bine de treizeci de ani sunt siliți să aibă de-a face cu toanele și metehnele lui Caroline, cu ultimele ei probleme de sănătate (anorexie, demență, alcoolism – i-a ținut ocupați, nu glumă) și dezastrele pe care le-a provocat. Cu tot timpul care s-a scurs de-atunci, totul mi se pare că seamănă cu un episod de talk-show, nu cu ceva care mi s-a întâmplat mie în realitate. Nu prea am înțeles niciodată care a fost rolul mamei în toată povestea asta, cum de a ajuns Caroline în halul în care a ajuns, însă sunt sigură că e în principal vina ei. Din cea mai fragedă copilărie am simțit că relația dintre ele scârțâia și chiar că mama mă prefera pe mine – de-abia acum, după ce am luat distanță, sunt în stare s-o recunosc pe deplin. Iar când păreau să-și fi rezolvat în sfârșit problemele și să fi făcut pace, pe când soră-mea era internată la secția de boli de nutriție, cred că era deja prea târziu. Caroline era deja distrusă.

Nu știu cum se face, însă rareori am încercat să analizez toată situația asta – deși mereu am încercat să rămân în relații bune cu soră-mea, era o persoană cu care trebuia tot timpul să mă port cu mănuși, cu prudență, până și în copilărie. Dacă stau să mă gândesc, chiar mi-era frică un pic de ea. Până și când era să ne distrugă nunta, tot am iertat-o – doar îl aveam pe Ben pe atunci, se însurase cu mine –, iar pe atunci credeam că nu avusese nicio intenție rea, se purtase ca de obicei, „așa e Caroline și gata”. Însă

după ce mi-a făcut ultima oară, mă bucur că am scăpat de ea. Măcar pentru atâta lucru nu regret că am plecat.

Altfel stau lucrurile cu părinții mei, când mă gândesc la ei de aici, de la depărtare, de la adăpostul noii mele vieți, îmi pare tare rău de amândoi. Amărâtul de taică-meu a crezut că nu știe nimeni că s-a culcat cu amica lui Caroline la nunta noastră, însă expresia de pe fața lui Danielle a doua zi dimineață și ochii buimaci ai lui Caroline – ce Dumnezeu, probabil era în cameră când s-a întâmplat – vorbeau de la sine. După acel ultim incident, mama s-a simțit atât de umilită în ochii întregii lumi, că și-a făcut în sfârșit curaj să-l părăsească pe tata. Atunci a ieșit totul la iveală, toate legăturile lui murdare, pe care mama le-a ignorat ani de-a rândul. Am fost îngrozită să aflu așa ceva, nu mi-a venit să cred, doar îl adorasem. La început, mama s-a mutat la noi, Ben n-a avut nimic împotrivă, chiar dacă eram proaspăt căsătoriți. Și n-ar fi fost nicio problemă, atâta doar că ne tot vizita Caroline și flirta cu Ben, iar tata ne suna zi de zi plângând și implorându-ne să i-o dăm pe mama la telefon, însă ea refuza să vorbească cu el. Ben a fost un sfânt, acum că mă gândesc. Pe atunci probabil că mă iubea foarte mult.

În timp ce metroul mă poartă în viteză tot înainte, gândurile mi se întorc vertiginos în trecut. Din senin, ajung să mă gândesc la aproape toți oamenii pe care i-am lăsat în urmă, întrebându-mă oare ce fac acum: Ben și Charlie, desigur, mama și tata, minunații mei socri, Dave și Maria de la serviciu (oare au reușit să-și pună viața pe picioare?), domnișoarele mele de onoare, prietenele de la cursurile prenatale de care mă apropiasem așa de mult, Rod, vecinul nostru, cu cocker spanielul lui care sper că n-a murit, prietena mea Samantha care locuia pe aceeași stradă cu noi, doamna de la cantină care ne făcea o cafea absolut infectă. Îmi tot zic că fix acum un an încă nu se întâmplase nimic, deși mult nu mai era, și din nou mă apucă disperarea.

Când metroul năvălește în Oxford Circus, scutur din cap ca să-mi alung gândurile și părul tuns drept, cu șuvițe scumpe, îmi intră în ochi. Mi-l netezesc, mă adun și las trecutul în urmă, unde îi e locul. Mă lupt să-mi croiesc loc afară din vagon, înaintez pe peron prin mulțime, alunec în sus pe scara rulantă (exersându-mi în minte salutările vesele, ridicată pe vârfuri ca să-mi menajez tocurile), apoi pășesc afară, în primăvara încă prea răcoroasă.

23.

Caroline s-a uitat la linioara albastră de pe beţişorul alb de plastic şi a răsuflat încet, surprinsă – ce? Ce era, teamă sau nerăbdare? N-avea decât 22 de ani, însă tocmai absolvise St Martin, stătea într-un apartament de pe Brick Lane, avea un iubit arătos, o slujbă de viitor în domeniul modei. Mai fusese însărcinată de două ori, dar nu i se păruse deloc timpul potrivit, dar acum? Nu prea ştia. Propria fertilitate o mira, doar se înfometase atâta în adolescenţă, dar şi-a promis să aibă mai multă grijă pe viitor, nu putea să tot avorteze la nesfârşit. Dominic voia s-o scoată în oraş mai încolo, poate era cazul să-l descoasă ca să afle dacă i-ar plăcea să devină tată. A pus capacul testului de sarcină la loc şi l-a ascuns în dulăpiorul din baie, undeva în spate, după care a făcut duş şi s-a îmbrăcat în hainele ei preferate – voia să arate cât mai bine în ziua aia. Cumva simţea afecţiune pentru copilul ăsta abia conceput, spre deosebire de ceilalţi, poate pentru că avea un tată pe care putea să-l iubească, nu era doar un partener de sex oarecare alături de care pierduse controlul. Caroline şi-a privit pântecele, pe sub tricoul portocaliu *pop art,* şi şi-a închipuit cum avea să se umfle şi să se rotunjească pentru a adăposti copilaşul frumos dinăuntru. Cineva pe care să-l iubească şi care s-o iubească la rândul lui, necondiţionat. Da, îi plăcea ideea.

Caroline s-a îmbrăcat şi s-a apucat să netezească pilota căptuşită cu puf de raţă de pe pat, în loc s-o lase nefăcută ca de obicei. Pereţii erau vopsiţi în roz-fucsia, plini de tablouri pe care le cumpărase de la diverşi prieteni de la arte: desene abstracte reprezentând nuduri de femei cu picioarele desfăcute, poze alb-negru cu bărbaţi musculoşi cu zgărzi şi curele sado-maso, un apus însângerat. Adora să aibă tablouri atât de scandaloase şi, mai ştii, poate într-o zi o să valoreze o avere. Era o cameră destul de drăguţă, însă patul era atât de imens, că nici nu încăpea un leagăn de copil acolo. Probabil o să trebuiască să se mute înainte să se nască copilul, şi-a zis. Poate o să se mute cu Dominic într-o zonă mai de familie, Islington, de pildă, sau chiar Ealing. Caroline s-a încălţat cu o pereche de platforme aurii cu care de-abia putea să meargă şi s-a dus la bucătărie. Locuia la mansardă într-o casă modernizată, aşa că acoperişul era în pantă şi dulapurile erau montate în nişte unghiuri trăsnite, însă era o încăpere luminoasă şi veselă, iar Caroline s-a simţit de-a dreptul binecuvântată, euforică, admirând albastrul cerului, ca din icoanele cu Fecioara Maria. S-a apucat să-şi facă o cafea şi a dat să-şi aprindă o ţigară, apoi şi-a amintit – era *însărcinată* –, aşa că a luat ziarul din ziua precedentă şi până şi ştirile proaste i se păreau în regulă în ziua aia. Apoi s-a gândit să-şi sune mama.

Nu, mai bine îi dădea mai întâi vestea lui Dominic, şi-a zis, ce-ar fi să-l sune chiar atunci? A format numărul lui şi a tot sunat o groază, fără să intre însă căsuţa vocală. S-a uitat la ceas, nu era decât 9:30, o să încerce iar mai târziu. S-a apucat să se uite la televizor, programul ei de lucru începea de-abia la 12 în ziua aia, aşa că a tot schimbat canalul până a dat peste emisiunea ei preferată – oameni vulgari care urlau şi ţipau unul la altul că se certaseră cu sora sau se culcaseră cu iubitul mamei sau că făcuseră un copil cu amantul. Caroline îşi construise o mască de dură, un aer de „nu te pune cu

mine, că te sparg”, însă întotdeauna se trezea plângând la emisiunile astea. Emoțiile alea omenești distilate și condensate în atâtea meciuri umilitoare de urlete o mișcau mai mult decât aproape orice altceva. Glen din Sheffield tocmai urma să afle dacă e sau nu tatăl fiicei sale de doi ani când a sunat telefonul și, văzând cine suna, a răspuns după o ezitare.

— Bună, Dom, l-a salutat ea fără niciun strop din sarcasmul tărăgănat cu care ținea toată lumea la distanță și în defensivă.

— Bună, frumoaso, văd că m-ai sunat adineauri?

— Da…

A dat să vorbească, să-i toarne pur și simplu adevărul, apoi s-a răzgândit.

— Ăă, mă întrebam la cât ajungi aici diseară?

— Pe la 7:30? E bine așa? M-am gândit să mergem să mâncăm ceva în oraș și apoi să bem un pahar de ziua lui Danielle.

— Minunat, a spus Caroline. Pe diseară.

Și a închis gândindu-se că, până la urmă, era mai bine să-i dea vestea față în față. Și-a întors iar atenția la televizor, însă era deja prea târziu. Ratase ce pățise amărâtul ăla de Glen cu moacă de popândău, oare era un tată mândru sau un încornorat de râsul curcilor? Însă când și-a dus cafeaua neagră tare la buzele date cu gloss mov și-a dat seama că nici măcar nu-i pasă cu adevărat.

24.

Luând-o pe străduțele mărginașe, pe lângă Liberty's, apoi pe Great Mariborough Street (m-am învățat de mult să evit turiștii de pe Oxford Street), mă străduiesc iar să ignor motivul pentru care mă tot gândesc azi la vechea mea viață, motivul pentru care, cu toate eforturile mele, acum că suntem în mai, nu mai pot da uitării aniversarea de *vineri*. De-asta m-a ajutat cumva faptul că am fost promovată fix acum – o să mă ocup de trei clienți, cu doi oameni în subordine, plus că va trebui să lucrez direct cu temuta Tiger Carrington. Așa că nici n-o să apuc să mă gândesc la ce s-a petrecut acum aproape un an.

— Pisica și tigroaica, a glumit Simon când luam împreună prânzul în ziua anunțului, iar eu i-o tăiasem îmbufnată.

— Nu-i deloc amuzant, i-am zis. Pun pariu că mă urăște.

— Cat Brown, nimeni n-ar putea să te urască, mi-a răspuns Simon, deși știam că nu-i adevărat, cum rămânea cu toți oamenii de la firmă care erau convinși că înaintasem în funcție prin favoruri sexuale?

Dar cu soțul meu?

Când ajung în fața ușilor înalte de sticlă, cu cele patru nume gravate sus deasupra capului, nu mă mai simt deloc intimidată sau nelalocul meu, ca în acea zi de vineri, când am sosit în rochia mea neagră și anostă, cu eșarfa de împrumut la gât. Acum mă mișc ca un model, ca toate fetele de-aici, sunt aranjată la perfecție, port haine elegante și costisitoare. Nu credeam c-o să mă las sedusă așa ușor de tot fastul de aici. Da, de ceva timp, am intrat și eu cu totul în rândul oamenilor falși.

Traversez holul de la intrare cu pași de șefă, trec de mobilierul cu forme ciudate, de ultima fată frumoasă angajată ca recepționistă, și iau liftul de sticlă până la etajul trei. Am ajuns prima, mă așez la birou, îmi deschid laptopul și îmi verific agenda, deși deja știu ce scrie în ea. După-amiază întâlnire de informare a clientului cu reclama la deodorant, miercuri dimineață prezentare concept campanie auto, vineri ceremonie de premiere.

Vineri.

Nu vreau să mă duc, însă știu că n-am încotro, Tiger vrea să merg și nu-mi vine niciun pretext în cap ca să lipsesc – niciunul care ar funcționa. Ni se decernează un premiu pentru Frank, o marcă de deodorant, pentru o reclamă TV pe care am turnat-o în Spania, pe dealurile de lângă Malaga. Atunci m-am bucurat că rămăsesem în legitimitate, întorcându-mă la numele de fată, așa puteam să călătoresc cu pașaportul. Oricum m-a terminat psihic să trec pe la vamă, nu doar de teamă c-or să mă prindă, ci pentru că mi-am amintit că fix la vremea aia plănuisem să plec cu fiul meu în prima lui vacanță peste hotare – însă desigur că o vodcă dublă servită în avion m-a mai ajutat să nu mă mai gândesc la asta.

Mi-a făcut bine călătoria în Spania. Soarele strălucea pe cer, toată lumea se înțelegea de minune – desigur, cu câteva pahare de sangria la bord, era mai ușor –, iar în ultima zi personajul principal (ăla transpirat) s-a trezit azvârlit în boscheți de poneiul pe care-l

călărea și după ce ne-am asigurat că nu pățise nimic, ne-am cocoșat toți de râs, mai ales că apucaseră să filmeze toată faza.

O simt pe Tiger intrând țanțoșă înainte s-o văd. Are șuvițe argintii și, cu toate că bronzul îi e artificial, reușește să pară stilată și dichisită. De fapt chiar arată fantastic, probabil și-a tras niște Botox. Poartă creații de modă în stil clasic, nu ultimul răcnet, și îi vin foarte bine – de fapt și eu aș vrea să arăt așa de bine la vârsta ei. În ultimul timp chiar am început să mă gândesc în voie la viitor, pornind de la premisa că voi fi încă în viață, și iarăși mă minunez cum de am reușit să îmi construiesc o nouă viață în acea primă săptămână și în ultimele luni, cu toate că nu prea îmi place să mă gândesc cum am reușit și ce fel de viață am acum.

— 'Neața, mormăie Tiger.

— Bună, Tiger, o salut veselă, deși nu mă simt așa.

Încerc să fac un pic de conversație, încă mă intimidează.

— Ai avut un weekend plăcut?

— Minunat, mi-o taie ea.

Știu că nu e adevărat și regret că am întrebat-o. Chiar dacă nu mi-a zis, desigur, Tiger trece prin al doilea divorț și cred că tocmai se mută din casa lor din Barnes într-un bloc de apartamente de lux din spatele magazinului Harrods. Îmi pare rău de ea, însă nu pot să-i spun nimic, nici nu trebuia să aflu de fapt. Mi-a spus Simon, de-asta știu, restul agenției nu e la curent, însă eu pot să-mi țin gura fără probleme, așa că Simon îmi spune cam tot ce se întâmplă. De la o vreme am ajuns un soi de soție a lui Simon de la job, omul cu care discută despre speranțele și temerile lui și despre ultimele bârfe de la birou și care-l consolează și-l sfătuiește ce să facă. Însă soția de acasă nu pare preocupată decât de renovarea uneia dintre case sau de lecțiile de tenis la care merge de două ori pe săptămână, sau de ce mașină să-și ia în locul Porsche-ului cumpărat în urmă cu un an. Nici n-am văzut-o vreodată la față, doar am vorbit la telefon, știu totul de la Simon și, judecând după cum îmi vorbește ea, presupun că e adevărat. Și-au dat fiul de opt ani la o școală cu internat, așa că nu trebuie să-și bată capul cu el, mă întreb cum poate o mamă de secol XXI să-și lase băiețelul singur, de capul lui, în instituția aia demodată – iar apoi mă izbește ironia situației și mă înțeapă ochii de la lacrimi, așa că revin la realitatea de luni dimineață.

— … așa că vor să afle azi ce concept avem pentru proiect, îmi spune Tiger în încheiere, iar eu n-am auzit nimic din ce mi-a spus, nici nu știu despre ce client vorbește.

— Hă? Da, sigur că da, Tiger, zic eu și e limpede că sunt total în ceață.

— Ce Dumnezeu, Cat, rage Tiger la mine, acum tre' s-o iau de la capăt? I-am zis lui Simon că toată chestia o să te depășească, practic, n-ai pic de experiență.

— Scuză-mă, Tiger, zic, nu-i vorba de asta.

Încerc s-o dau pe un ton de glumă, însă mă sperie ca dracu' s-o văd cum se uită la mine, așa că vorbesc pițigăiat.

— Încă n-am apucat să-mi beau cafeaua, mă tem că nu mi-am revenit încă după weekend. Vrei și tu o cafea?

— OK, zice după o scurtă pauză și mă gândesc că de data asta am scăpat.

25.

Emily s-a întors de la spital în stare de șoc. Mersese dimineață pentru o investigație, după un rezultat anormal la testul Papanicolau, Ben se oferise să o însoțească, însă îl refuzase, nu era nimic grav și oricum n-o să-i spună nimic cert azi, așa că n-avea sens să lipsească de la serviciu. Însă se înșelase. Cum stătea ca pe ace pe un scaun din vinilin gri-verzui în sala de așteptare puternic luminată, răsfoind un *Reader's Digest* antic și de demult, a venit o asistentă și a pus-o să completeze un formular – aveau nevoie de mai multe informații înainte să intre la doctor. Emily a luat mapa de plastic negru și pixul ros și legat la capăt cu o sfoară unsuroasă de parcă era pedepsit pentru ceva și s-a apucat să-l completeze rapid. Nume, adresă, data nașterii, e pe tratament pentru ceva (nu), mai are vreo boală (nu), vreo operație în ultimii cinci ani (nu), data ultimei menstruații (?). Emily s-a uitat la întrebare și nu i-a venit niciun răspuns în minte. Oare când avusese ultima menstruație? Nu mai ținea minte. Înaintea concediului de vară sau după? În Creta sigur nu-i venise ciclul. Pur și simplu nu-i venea nimic în cap. Până la urmă a trecut un semn de întrebare și a predat formularul la recepție. Acum aștepta îngrijorată, încercând să treacă în revistă ultimele săptămâni, însă fusese atât de ocupată la serviciu în ultimul timp, că nu ținea minte să-i fi venit ciclul în vreo zi. Și-a consultat agenda. Când se întorseseră din concediu, în urmă cu cinci săptămâni, nu? Și sigur nu-i venise ciclul în intervalul ăsta. Așa că probabil i-a venit acum mai bine de cinci săptămâni. Cu mult înainte. A luat iar revista și s-a apucat să-i frunzărească paginile murdare. Nu reușea să se concentreze. Și-a deschis geanta, și-a scos mobilul, întrebându-se dacă să-l sune pe Ben, poate știa el, însă erau oameni în jur, nu voia s-o audă și nu putea să iasă din sală, puteau s-o cheme oricând. S-a gândit să-i trimită un mesaj, însă ar fi crezut-o nebună. Și ar fi fost și mai în ceață decât ea.

— Doamnă Coleman, a strigat-o doctorița, iar Emily a sărit de la locul ei și a urmat-o în cabinet, încercând să nu se uite la scaunul cu suporți reci de metal și să nu-și aducă aminte că o să se urce acolo foarte curând.

Doctorița s-a așezat la birou și a parcurs în fugă, mai mult de formă, formularul lui Emily și, ajungând la ultima întrebare, a ridicat întrebător privirea.

— Știu, îmi pare rău, însă n-am nici cea mai vagă idee, a zis Emily. Am fost în Creta de curând, a urmat ea după o pauză, de parcă așa se explica totul, mai știi?

Doctorița a zâmbit.

— Ați dori să faceți un test de sarcină?

— Ce, acum? Ați putea să stabiliți dacă sunt?

Imediat s-a simțit nătângă, doar toată lumea știa cum se fac testele de sarcină. Doar că Emily nu trebuise să facă niciunul, avusese mereu grijă, o grijă de-a dreptul paranoică, în ce privește contracepția. Doar n-avea niciun chef să ajungă ca sora ei.

— Sigur, ați putea acum?

Emily a încuviințat din cap.

— Bun. Hai să ne ocupăm mai întâi de asta și după aceea vă examinez.

O asistentă a condus-o într-o anticameră micuță, unde și-a dat jos pantalonii negri și

chiloții foarte albi și și-a pus halatul pe care i l-au dat, s-a dus până la baie și s-a întors în sala de consultații strângând în mână borcănașul care putea să ateste o nouă viață viitoare.

— Hai, urcați, doamnă Coleman.

Emily s-a urcat pe scaun și și-a desfăcut fără chef picioarele, punându-le în suporți.

— Știu că nu e deloc plăcut, însă ați putea să le deschideți un pic mai larg ca să văd mai bine? i-a zis doctorița. Așa mai merge. Bun, s-ar putea să vi se pară un pic rece.

Emily s-a crispat. Ura toată procedura asta mai mult decât orice – nu era neapărat dureroasă, însă îi dădea o senzație de vulnerabilitate. A închis ochii și a respirat adânc, încercând să-și înfrâneze pornirea de a-și strânge la loc picioarele.

Peste două minute asistenta a dat buzna în sală. Doctorița s-a oprit și a ridicat privirea.

— Ei, e sau nu e? a întrebat ea nonșalant, de parcă ar fi fost vorba de mașina lui Emily din parcarea spitalului.

— O, da! a răspuns asistenta, iar Emily a scos atunci un icnet și și-a dus mâinile la față, punându-se pe plâns, cu sughițuri înăbușite.

Atunci doctorița și asistenta s-au grăbit să vină lângă ea, de-o parte și cealaltă, zicându-i:

— E o veste minunată, nu plângeți, doamnă Coleman.

Și au îmbrățișat-o, cum stătea pe scaun, cu picioarele în suporți, și, prin valul de anxietate și panică, lui Emily i-au venit două gânduri în minte: că era foarte frumos din partea lor și ce Dumnezeu o să-i zică soră-sii?

26.

Am făcut două cafele foarte bune, una pentru Tiger și alta pentru mine, chiar am încălzit laptele la microunde, însă ea de-abia ridică privirea când i-o aduc. S-a apucat deja să-și citească e-mailurile. Hotărăsc s-o las în pace o vreme, ca nu cumva să se enerveze iar, așa că mă întorc la biroul meu. Între timp sosește restul echipei, povestindu-și unul altuia ce-au făcut în weekend: cine cu cine și-a tras-o, prin ce cluburi au fost, ce celebritate ar trebui sau nu să-i dea papucii partenerului care a înșelat-o. Mă alătur un pic stânjenită conversației, nu că mi s-ar părea puerilă, a ajuns să-mi placă genul ăsta de sporovăială. Dar vineri eram o simplă colegă, iar azi sunt șefa lor, așa că nu prea știu dacă le convine sau nu.

— Drăguți pantofii, îmi zice Nathalie. Pun pariu că sunt scumpi, nu glumă, nu?

— Mersi, da, un pic, îi răspund amintindu-mi că am dat trei sute de lire pe ei săptămâna trecută, ca să sărbătoresc promovarea. Acum nouă luni, închiriasem o cameră de banii ăia.

Mă cam mustră conștiința.

Încerc să mă apuc de lucru la biroul meu. În timp ce colegii mei fac schimb de replici glumețe, eu mă simt agitată, stânjenită, nu prea știu ce am de făcut. Hotărăsc să-i dau un e-mail lui Tiger ca să mă lămuresc ce m-a pus să fac mai devreme, nu vreau să fac vreo greșeală, dar mă tem prea tare de ea ca s-o întreb direct.

„Bună, Tiger. Doar ca să fiu sigură, ai putea să confirmi dacă azi e prezentarea de concept pentru cei de la Frank?”

Șterg totul, poate nu e vorba de clientul meu cu deodorantul Frank. Încerc iar.

„Bună, Tiger. Mă scuzi, știu că e de rahat, însă ai putea să-mi confirmi ce client vrea prezentare de concept azi?” E prea direct și sincer și prea îmi cer scuze chiar din prima zi în noul post.

„Bună, Tiger. Confirmă-mi te rog cine vrea prezentare de concept azi. Mersi, Cat.” La obiect, succint, deloc spăsit, să sperăm că are mai puține șanse s-o calce pe nervi. Îi trimit mailul.

Restul dimineții mă ocup de tot ce trebuie pentru ședința cu clientul, stau după coada creativilor mult prea relaxați, mă cert cu planificatorii, lucrez la portofoliul foto, mă asigur că Nathalie a comandat mâncare. La prânz sunt tot agitată și stresată, așa că, deși mi-am jurat că în săptămâna asta crucială n-o să fac așa ceva, mă pomenesc în toaleta pentru femei, cu ușile ei elegante de geam mat, suprafețele lucioase albe și săpun lichid scump. Prizez doar o jumătate de linie, mai mult nu-mi trebuie ca să fac față toată după-amiaza, însă în sinea mea mă detest. Mă întorc la birou sclipitoare și energică. În Inbox am un mail de răspuns de la Tiger. „Ești concediată”, atâta scrie, însă mă simt atât de în formă și de invincibilă, că îmi închipui că glumește.

27.

Andrew stătea la biroul lui gol și cenușiu și se uita la raportul lunar de vânzări din fața lui – toate numerele i se păreau fără noimă. Deși știa foarte bine că tot biroul îl credea un libidinos și jumătate – doar nu făcuse niciun efort să-și ascundă aventurile extramaritale –, până de curând se bucurase de prestigiu în ceea ce privește capacitățile sale profesionale. Însă de la o vreme de-abia reușea să se țină de program și știa că șeful lui o să trebuiască să ia măsuri dacă el nu reușea să se adune.

Problemele lui Andrew începuseră cu ani în urmă, când în sfârșit soția lui îl părăsise. Atât de tare se convinsese că Frances îi accepta fără probleme orice escapadă amoroasă, că nici n-a luat-o în seamă când s-a arătat dezgustată de felul în care se purtase la nunta lui Emily. Așa că atunci când Frances l-a anunțat simplu și direct că îl părăsește, în mașină, pe drumul de întoarcere din Devon, n-a crezut-o deloc. Iar când și-a făcut bagajele și a plecat chiar a doua zi după nuntă, seara, a fost convins c-o să se întoarcă. La urma urmei, unde putea să se ducă? Iar când nu s-a întors, și-a dat seama că habar n-are să se descurce singur: nu știe să spele la mașină, să-și gătească, unde sunt capsulele de detergent pentru mașina de spălat vase. Nu știa nici măcar unde plecase Frances, așa că s-a apucat să-și sune toți cunoscuții: pe toți prietenii ei, pe sora ei, Barbara, pe Caroline – însă nu era la niciunul din ei. Până la urmă s-a prins și s-a dus acasă la Ben și Emily, deși erau încă plecați în luna de miere. A implorat și a bătut cu pumnii în ușă, însă Frances n-a vrut să-i deschidă. Andrew și-a dat seama prea târziu că soția lui era genul care îndura ce îndura, însă când nu mai putea să suporte, gata, n-aveai șanse s-o mai înduplecă. Bine, folosise cheia de rezervă, însă oricum ar fi fost, lui Frances nu-i stătea deloc în fire să facă așa cum o taie capul fără să-i pese de ceilalți. Trebuie să fi fost disperată, și-a dat el seama.

Cu cât stătea mai mult singur, cu atât se simțea mai deprimat, mai ales că lui Frances părea să-i meargă minunat și să prospere – din câte povestea Caroline, se tunsese scurt, după ultima modă, și se apucase să escaladeze un munte din Kenya – o acțiune de binefacere. Andrew chiar a abordat-o pe Victoria – la urma urmei, doar pe ea o iubise de fapt, nu? —, însă mesajele tot mai disperate pe care i le lăsa în Inbox n-au primit niciun răspuns, până când, într-un final, i-a scris să-i spună că dacă nu termină cu toată hărțuiala asta, o să sune la poliție.

Până și sexul își pierduse tot farmecul. Ironia era că doar pe vremea când sexul fusese un act clandestin, interzis, merita să riște și chiar să plătească pentru o partidă, însă acum, că putea s-o facă oricând avea chef, nu-i mai ardea deloc de așa ceva și începea să realizeze în ce hal și-a tratat soția atâta amar de timp. Nu prea mai făcea mare lucru, se ducea la muncă, se întorcea în micul său apartament cu chirie, mânca ceva comandat la pachet și se uita la o groază de filme pe Sky Plus. La un moment dat a început să-l tot doară un braț și când s-a dus în sfârșit la doctor, a avut o cădere nervoasă chiar în timpul consultației, când s-a apucat să-și verse tot năduful: căsnicia ratată, noul cămin deprimant, singurătatea, serviciul stresant. Doctorița respectivă i-a prescris un tratament cu antidepresive și l-a trimis la psihoterapie – își făcea griji pentru el; Andrew

a așteptat trei luni, însă s-a dus fără chef la o ședință. Terapeuta lui era o femeie superbă, cu ten măsliniu, așa că Andrew și-a mai revenit un pic și a hotărât că, cine știe, poate i-ar face bine să mai meargă la ea.

După vreun an, Andrew a reușit în sfârșit să se repună pe picioare, mânca mai sănătos, juca badminton regulat, se bucura din nou când vedea un zâmbet drăguț sau o pereche de sâni frumoși. Și așa treceau anii. Amândouă fiicele păreau în sfârșit la casa lor și, spre bucuria lui, chiar a devenit bunic. Însă apoi s-a pomenit cu un telefon de la Ben, care l-a azvârlit într-o stare de rău prin care nu mai trecuse niciodată, nici măcar atunci când a ratat nașterea gemenelor sau și-a dat seama că era un soț și un tată de doi bani, într-o dimineață petrecută în Telford, și nici măcar atunci când l-a părăsit Frances. Pe măsură ce ochii i se umpleau de lacrimi – i se întâmpla zilnic de-acum –, vedea foaia cu tabelul ca prin ceață. Așa că s-a aplecat și mai mult peste coloanele de cifre inutile și indescifrabile, iar în lumina de neon a biroului, scalpul i-a lucit aprins printre rarele șuvițe care-i mai rămăseseră pe cap.

28.

Îmi conduc clienții la plecare și mă așez în holul de la recepție, frunzărind un exemplar din *Campaign,* ușurată că ședința de concept a decurs până la urmă bine. Jessica și Luke, principalii mei clienți cu campania la deodorantul Frank (slogan: „Fii fabulos, fii Frank"), fuseseră anunțați prin e-mail că am fost promovată și se bucuraseră mult pentru mine, o meriți întru totul, ce veste minunată etc., etc., ceea ce era drăguț din partea lor. Noile concepte creative au fost bine primite (întâlnirea chiar fusese cu cei de la Frank, slavă Domnului, Tiger nu se sinchisise deloc să mă lămurească), portofoliul foto a fost perfect, iar planificatorii reușiseră să vină cu o idee revoluționară pentru a poziționa noua formulă multiparticule, care blochează transpirația la temperaturi și mai înalte decât înainte. Cred că, la urma urmei, aș fi reușit să fac față ședinței și fără liniuța de coca și, într-un rar moment de claritate mentală, mă întreb cum de nu mai am pic de încredere în mine. Efectul stimulant a trecut și acum mă simt cam letargică după tot stresul zilei, așa că îmi reazem o clipă capul de cocoașa bizară a spătarului canapelei și mă gândesc ca de atâtea ori cât de ridicol de incomodă e mobila din holul recepției. O să mă ridic imediat, numai că mi-e cam somn, iar soarele de după-amiază strălucește prin geamurile groase ale ferestrelor și îmi încălzește fața. E plăcut. Închid ochii.

Aud cum se deschid ușile, însă nu le iau în seamă, m-am încălzit și m-a cuprins o amorțeală plăcută, am luat o pauză de șaizeci de secunde de la stresul zilei.

— Ce naiba crezi că faci aici? mârâie o voce – e Tiger, nici nu trebuie să-mi deschid ochii ca să înțeleg că de data asta chiar am încurcat-o rău.

Oare cum am reușit s-o pornesc așa cu stângul în relația cu noua mea șefă? *Pentru că nu te-a vrut deloc și pentru că e convinsă că te culci cu Simon,* îmi șoptește vag o voce în minte. Atunci îmi amintesc mailul primit azi-dimineață („Ești concediată") și mă ridic brusc în capul oaselor, cu o privire speriată.

Tiger tronează în fața mea, înfiptă pe tocurile ei înalte, ca o amazoană, și mă privește de la înălțimea ei cum m-am lățit leșinată pe canapeaua în formă de rinichi. Pe chip are ditamai zâmbetul – nu pare deloc de bun augur.

— Măi să fie, îmi zice ea. Tocmai m-am întâlnit cu Jessica și Luke – te-au lăudat până la loc comanda după ședința cu clientul de azi. Cine știe, poate până la urmă nu ești doar o pupincuristă mică.

Apoi se întoarce pe tocuri și o ia vijelios spre lift.

•

Acum mă simt de-a dreptul amețită, așa că mă întorc cu taxiul acasă. Tiger a fost atât de încântată de cât m-au periat clienții cu deodorantul Frank, că nici nu m-a lăsat să mă așez la birou, când m-am întors terminată de oboseală sus. M-a luat pe sus până la barul scump de vizavi, unde am băut câte două cupe înalte și înspumate de șampanie, pe care ni le-au servit pe suporturi de pahar albe imaculate, cu un bol de mazăre picantă cu *wasabi.* N-o înțeleg deloc pe Tiger, când se poartă ca o scorpie infernală, când se ține de glume cam proaste (de ce trimite mailuri cu „Ești concediată", de exemplu: mi-a zis că

aseară s-a uitat la o groază de episoade din nu știu ce serial care o dă pe spate) și când îmi zice că mă iubește, însă numai pentru că mă iubesc clienții firmei. Ultima chestie chiar e tipică pentru Tiger – dacă se poate folosi de mine și dacă face bani de pe urma mea, pot să am și două capete pe umeri, nu-i pasă, pot să mi-o trag cu cine vreau. Pot și să fiu o criminală, cel mai probabil.

Atunci îmi mut atenția pe un teren ceva mai sigur. Cel mai mare secret pe care mi l-a destăinuit Simon vreodată a fost adevăratul nume al lui Tiger – Sandra Balls, nu mă mir că și l-a schimbat. Simon m-a pus să-i promit, să jur pe viața mamei mele, că n-o să mă dau de gol. Însă atâta am gâlgâit la șampanie pișcăcioasă în seara asta, că atunci când mi-a zis că trebuie să fac treabă bună și miercuri, când avem marea prezentare pentru clientul cu reclama la mașini, m-am aplecat cherchelită și mi-a venit să-i arunc un „Las' pe mine, Sandy", dar m-am abținut și i-am zis că trebuie să plec neapărat acasă, trebuie să-mi vină niște musafiri, și mai că am tulit-o pe ușă afară, înainte să mă fac de râs.

Mă pun pe râs în taxi pe seama sărmanei Sandy Balls – Simon mi-a zis că e un parc de distracții din New Forest – și pot să jur că taximetristul își spune: ei, poftim, înc-o știoarfă beată, ce s-a ales de lumea asta, de ce nu se mai poartă doamnele ca niște doamne? Nu încearcă deloc să deschidă vreo discuție cu mine, așa că mă uit pe geam la oameni, surprinși într-un moment de mijloc – e prea târziu după încheierea programului ca să se întoarcă de la slujbele lor și prea devreme ca să se ducă beți acasă. Când trecem pe lângă o ciclistă cu un fund enorm, care toacă din fesele ca niște fălci de veveriță, mă întorc să-i văd fața și pe chip i se citește o concentrare totală asupra efortului fizic, atâta convingere și simț al *direcției,* că într-un fel mă simt nelalocul meu aici, pe banchetă – o pasageră care se bucură doar să se afle în mișcare și care e și răutăcioasă pe deasupra. Mă las pe spate cu ochii în tavanul mașinii, dorindu-mi să-mi treacă odată amețeala asta.

•

Ajung acasă pe la opt, e încă devreme. Angel e lungită pe podeaua din salon, în capotul ei alb și moale, părând curată și neprihănită, și joacă șah cu Rafael, amicul ei spaniol care și-o trage pe bani. E un jucător fenomenal, Angel n-a reușit niciodată să-l bată, deși și ea se pricepe. Are un pahar de vodcă lângă ea, numai că acum îi place s-o combine cu suc de afine, așa că paharul e mânjit tot cu roșu, de parc-ar bea sânge diluat cu apă. Vreau să beau un ceai și Rafael îmi spune să-i fac și lui unul, așa că mă apuc să fac ceai ca la carte și chiar torn laptele în cana lui separată. De la o vreme suntem cât se poate de educate.

Rafael e un băiat tare frumos. N-are decât optspe ani, însă pare mai tânăr, din câte mi-a zis, muncește de mai bine de trei ani și nu se simte exploatat, după ce a devenit tot mai ahtiat să și-o tragă în fund și s-a gândit că așa poate să facă niște bani. Cumva îi admir spiritul antreprenorial. Cei mai mulți clienți sunt OK, nu-i fac deloc probleme, și 90% dintre ei sunt bărbați însurați, așa că trebuie să păstreze discreția. Când mi-a zis asta m-am gândit la taică-meu. Când maică-mea l-a părăsit și a ieșit la iveală tot ce făcuse, nenumăratele aventuri extramaritale, predilecția pentru prostituate, mi s-a făcut silă. Acum mă întreb dacă a fost numai cu femei – de ce mai dădea bani pe sex dacă seducea atât de ușor femeile? Îmi zic că n-o să aflu niciodată, că n-o să-mi mai văd

niciodată tatăl, și dintr-odată mi se face dor de el, așa că până la urmă îmi vine să-mi torn o vodcă.

— Șah, spune Angel triumfător.

Rafael se uită vreo patru secunde la tablă și-și mută vijelios nebunul, eliminând calul lui Angel.

— Șah și mat, îi dă el replica și Angel rămâne o clipă cu gura căscată, apoi se face că urlă îngrozită și răstoarnă tabla de șah.

•

De-acum chiar o să mă străduiesc mai mult, n-am niciun chef să mă fac praf la serviciu special pentru ședințe. A venit vremea să mă maturizez, să mă întorc un pic la morală – prea am ajuns să semăn cu geamăna mea, nu-mi place. Mă bucur că m-am abținut de la vodcă și am făcut ceai pentru mine și Rafael, care, în ciuda ocupației sale, e un tip de casă. Ne uităm la o emisiune despre un cuplu care s-a apucat să transforme o centrală electrică veche și dărăpănată într-un proiect tehnovizionar din oțel și sticlă, mă frapează aroganța lor, cu casa lor de vis, cu copiii îmbrăcați în haine englezești de firmă. Cât de convinși sunt toți că duc o viață binecuvântată, totul planificat la perfecție, mă întreb ce nenorociri or să dea peste ei până la urmă și-mi doresc să se întâmple asta odată. Nu-mi place când sunt așa, nu eram deloc așa pe vremuri, însă în seara asta nu reușesc să mă abțin.

Poate pentru că peste patru zile e 6 mai.

Când se termină emisiunea, lui Rafael îi bâzâie mobilul, așa că-și verifică mesajele, se ridică vesel și ne spune: – Client fidel, am tăiat-o, *hasta luego*.

Ne aruncă o bezea și se duce să-și vadă de întâlnire – la care chiar n-am chef să mă gândesc. Angel face o baie, și ea lucrează la noapte, iar eu dau pe știri – o femeie și-a omorât copiii într-un hotel din Grecia și nu-mi vine să cred că e posibil așa ceva. Mă deprimă și mai tare toată povestea, mă resimt profund după ziua de azi, după cât am stat să rumeg în metrou în drum spre job, după ședința cu clientul și șampania pe care am băut-o cu Tiger. Cred că am nevoie și eu să stau la muiat în cadă, o să intru după Angel: mă simt la fel de murdară pe dinafară ca pe dinăuntru. Apoi o să mă culc devreme și o să încerc să adorm, să nu mă gândesc deloc la ziua de vineri.

•

Cât stau întinsă în cadă, rememorez evenimentele zilei și cele nouă luni care-au trecut. Pe de-o parte sunt mândră de mine, pe de alta, sunt dezgustată. Eu nu sunt deloc ca Angel, care a avut grijă de maică-sa jumătate de viață, de-asta nu mă mir că face ce face. Lui Angel nu i-a explicat nimeni ce-i bine și ce-i rău. Mie *da*. Acum că m-am pus pe picioare și chiar mă bucur de succes în carieră, nu mai e nevoie să mă droghez și să fur din magazine. Nu mai trebuie să mă delimitez atât de clar de fata de pe vremuri, doar am reușit, m-am ajuns. Îmi îndoi genunchii și alunec cu spatele în jos pe marginea curbată a căzii, iar pielea îmi scârțâie pe email. Alunec până când ajung cu capul la suprafața apei și mă las și mai jos, tot mai jos, simt cum se dizolvă spuma deasupra mea și îmi sprijin țeasta de fundul plat al căzii. Rămân așa până simt că mi-a luat capul foc și e gata să-mi explodeze, dar nici atunci nu mă ridic. Când, în sfârșit, nu mai rezist, mă împing tare în celălalt capăt al căzii și țâșnesc afară din spumă, stârnind un val care se

revarsă ca o cascadă peste marginea din spate, scăldând toată podeaua. Mai rezist o vreme. Bâjbâi după un prosop și-mi îngrop fața în el. Când îl las, s-a umezit tot și s-a încins, de la apa caldă și de la lacrimi – lacrimi de reînnoire, de iertare.

29.

Dominic a ajuns la Caroline fix la 7:30, întotdeauna rămânea impresionată de punctualitatea lui. Era îmbrăcat într-un tricou alb mulat, cu anchior, și blugi care păreau ca scoși din cutie și, cu toate că era tâmplar, ei i se părea că arată a model, s-a minunat ca de atâtea alte dăți că e hetero. El construise cu echipa lui decorurile pentru spectacolul de modă studențesc de la sfârșit de an și toate fetele erau topite după el. Numai că Dominic a ales-o pe ea, pe Caroline, s-au apropiat când discutau despre pânzele ei de păianjen gigantice, iar acum, la mai bine de cinci luni de-atunci, părea tot îndrăgostit până peste cap de ea. Cumva a reușit să-i ignore toate comentariile otrăvite și atacurile obositoare sau nici nu le-a perceput măcar, așa că ea renunțase la ele. Nu c-ar fi fost prost, doar că părea să aibă un respect de sine atât de solid, încât nu prea punea nimic la inimă. Cu timpul, Caroline a ajuns să-și respecte iubitul din ce în ce mai mult, ceea ce i se părea cu totul nou și plăcut față de răceala tot mai mare pe care o simțea de obicei cu ceilalți iubiți, după ce-i mai trecea din valul de entuziasm de la început și ajungea să-i calce tot mai mult în picioare ca pe niște chiștoace, strivindu-le orice urmă de încredere în sine.

Dominic părea binedispus în seara aia și, deși lui Caroline i-ar fi plăcut să rămână acasă, ca să-i dea vestea, el ținea morțiș să iasă în oraș.

— Am zis să încercăm un restaurant italienesc de-abia deschis în Soho, a zis el. Cică e bun. E OK?

— Sigur, a răspuns Caroline.

Îi plăcea mult că Dominic lua tot timpul frâiele situației și nu mai aștepta să propună ea ceva, se bucura să aibă în sfârșit un bărbat puternic alături de ea. Când au luat-o spre metrou, un taxi negru a trecut pe lângă ei și Dominic i-a făcut semn, ceea ce a luat-o prin surprindere, doar niciunul n-avea așa de mulți bani, părea un gest extravagant.

— Nu-ți face probleme, Caz, i-a zis Dominic cuprinzând-o cu brațul și atunci a învăluit-o mirosul lui curat și și-a spus: da, poate că e în stare de așa ceva, să fie normală, să aibă o relație serioasă, să intre în rândul lumii.

Era ea tânără, însă văzuse multe la viața ei, trăise deja cât să-i ajungă o viață. Nu, nu era deloc prea devreme.

S-a lipit de el simțind că deja știe mai bine ce trebuie să-i spună, în timp ce taxiul huruia pe străzi la căderea serii, către West End.

•

Când s-a așezat la masă în fața lui Dominic, în restaurantul cu gresie albastră, Caroline îl simțea agitat, însă nu-și dădea seama de ce. Era posibil să fi ghicit că era însărcinată și îi simțea emoția. În mod normal, Caroline ar fi procedat cu totul altfel într-o asemenea situație: ar fi trântit cât colo testul de sarcină, ar fi pus mâna pe telefon fără să se sinchisească să se spele pe mâini măcar și i-ar fi zis ceva de genul: „Sunt însărcinată. Presupun că vrei să fac avort, nu?”

De data asta se gândea să nu facă totuși avort, cine știe, poate de data asta era cu un bărbat care chiar o iubea și s-ar bucura să audă vestea. Când le-au adus meniurile, își

făcea de lucru cu șervețelul. Dominic a comandat șampanie – *sigur* ghicise cumva, și-a zis ea, și, slavă Domnului, se bucura.

Ospătarul le-a pus pe masă două cupe de șampanie, și lui Caroline i s-a părut că una dintre ele era murdară, de parcă avea ceva pe fund. De data asta, n-a zis nimic, nu voia să facă o scenă și să strice totul. Cu bulele înălțându-se spre cer, Dominic a înălțat cupa, a zis: „În cinstea noastră, Caroline" și s-a mișcat de pe scaun, de parcă scăpase ceva pe jos, și, când l-a văzut îngenunchind lângă ea, dintr-odată s-a auzit o explozie și o rafală puternică de aer i-a măturat la podea pe amândoi. Și-a simțit abdomenul cuprins de durere. A urmat o lungă pauză încremenită, apoi cineva a rupt tăcerea cu un țipăt prelung, de durere cumplită, după care toată lumea din jur s-a pus pe urlat, cuprinsă de panică – în afară de Dominic.

•

Zăcând sub masă în restaurantul ăla, Caroline și-a dat seama dintr-odată că n-avea nicio rană gravă, poate se prăbușise ceva pe ea. Oricum, Dominic deja se ridica. Slavă cerului, părea teafăr, însă era ametit și înspăimântat. Alți oameni păreau agitați și panicați, însă nimeni nu sângera, nimeni nu se trezise cu vreun membru retezat sau ceva. Cele mai multe farfurii și pahare se spărseseră și mobila era împrăștiată peste tot, însă, în afară de asta, erau surprinzător de puține pagube. Țipetele se potoliseră și oamenii erau acum letargici, de parcă nu știau ce să facă. Afară pe stradă se stârnise haosul, cineva a strigat că fațada cârciumii Admiral Duncan fusese aruncată în aer. Dominic ridicase un scaun de pe podea și o ajutase pe Caroline să ia loc zicându-i:

— Ești bine, Caz? Cred că e masacru afară, mă duc să văd dacă pot să ajut cu ceva. Așteaptă-mă aici.

A sărutat-o pe creștet și a fugit afară în noapte, în fum, țipete, cuie îndoite și în carnea sfâșiată, și nu s-a mai întors. Caroline a rămas locului tremurând amorțită vreo 45 de minute, de parcă nu reușea să înțeleagă prin ce trecuse în ziua aia: o liniuță albastră, un taxi negru huruitor, o scânteie albă orbitoare, o pâclă cenușie puturoasă. Când și-a dat în sfârșit seama ce voia să facă Dominic înainte să explodeze bomba, Caroline s-a dus să-l caute, fără să ia în seamă toți oamenii însângerați și haosul de afară, nu-l voia decât pe el, bărbatul care trebuia să-i devină logodnic. Poliția evacua lumea de pe Old Compton Street, direcționând-o înspre Frith Street, până în Soho Square, unde instalaseră deja o tabără ad-hoc pentru răniți. S-a ferit de atingerea unei polițiste, i-a țipat: „Trebuie să-mi găsesc logodnicul" și a pătruns dincolo de cordonul poliției, pășind peste trupuri fără să-i pese dacă erau în viață sau moarte. Nu-și dorea decât să-l găsească pe el, să-i spună da, să-i spună că, în toată vâltoarea urii și groazei, începuse să bată o inimă fragedă, nevinovată, neprihănită, îngropată adânc în pântecele ei.

•

Nu l-a găsit. Pe mobilul lui intra automat căsuța vocală. A hotărât să vadă dacă nu cumva se întorsese la restaurant, poate că, în haosul ăla, trecuseră unul pe lângă celălalt fără să observe. Însă acum toate luminile erau stinse și ușa de la intrare era încuiată. Cârciuma de alături era distrusă, pe cerul cenușiu pluteau gunoaie și fuioare de fum. Nu știa ce să mai facă, unde să se ducă, așa că s-a luat după ultimii oameni care

plecau șontâc-șontâc de la pub și s-a întors în piață, unde oamenii zăceau întinși pe jos și echipe de la salvare îngrijeau răniții. Era o atmosferă funebră. Caroline s-a uitat o dată și încă o dată prin toată piața și tot nu l-a zărit. Când dădea să treacă de cordonul poliției, luând-o spre Charing Cross Road, și să încerce să ia un taxi până acasă, dându-se bătută, doar ce mai putea să facă atunci, a zărit un cap brunet, aplecat fără vlagă deasupra unei siluete rănite, cu un tricou odată alb, pătat și năclăit. Lângă el era un medic de la salvare, care lucra agitat.

— Dominic, a urlat ea, iar când el a înălțat capul, a observat că tânărul părea să aibă o gaură căscată într-o parte a abdomenului.

— Nu te supăra, Caz, nu pot acum, i-a zis el întorcându-și privirea.

Caroline a simțit că i se rupe sufletul.

— De ore întregi te caut, ce mama mă-sii, s-a pus ea pe țipat. Cum ai putut să mă lași baltă și să pleci?

— Taci un pic, Caz, i-a zis Dominic cu glas ostenit.

— Ba n-o să „tac un pic, Caz" deloc, muistule. M-ai lăsat baltă în restaurantul ăla de căcat și nu te-ai mai întors după mine, am stat să te-aștept ca o gâscă fără creier, ca să-ți dau vestea că sunt însărcinată cu un căcat de copil și e al tău.

După care a luat-o la goană împleticindu-se pe peluză, apoi pe poarta pieței și n-a luat în seamă strigătele lui Dominic, care o ruga înmărmurit să se întoarcă.

•

Caroline a găsit în sfârșit un taxi negru în fața unui bar de pe Goodge Street, cu oameni care râdeau beți și, cu toate că auziseră de nu știu ce bombă, erau prea ocupați să se relaxeze după o săptămână de lucru ca să le mai pese ce se întâmpla la vreun kilometru mai încolo sau să se întrebe ce era cu fata aia care se împleticea plângând pe lângă ei. Nici taximetristul nu prea a observat în ce hal era – nimic neobișnuit într-o vineri seara, plus că nu aflase de bombă, nu asculta știrile de la radio, erau al dracului de deprimante. Stând singură pe bancheta din spate, i se părea că e singură într-un spațiu imens, de parcă e gata să se prăbușească în mijlocul pustiului fără Dominic alături, s-o apere de pericole. Cum naiba se alesese praful de toată seara lor – după cursa promițătoare cu taxiul de la început la cursa îndoliată de la întoarcere. Știa că Dominic n-o să se mai întoarcă la ea după tot ce se întâmplase, totul era distrus – din cauza tragediei care-i înghițise cu totul, din cauza purtării ei dezgustătoare și a felului în care o privise el atunci.

Caroline și-a dat seama că trebuia neapărat să-i mai dea cuiva vestea ca să simtă în sfârșit că era adevărat – era atât de bulversată, că poate până la urmă își imaginase liniuța albastră. A încercat să dea de mama ei, însă tot suna ocupat. Atunci a înjurat și l-a sunat pe tatăl ei, însă n-a răspuns nimeni și a intrat robotul. Fără să mai stea pe gânduri, a mai format un număr, iar când a răspuns geamăna ei, Emily, nici n-a mai știut ce să zică.

— Bună, Caroline! a salutat-o Emily. Ce drăguț că m-ai sunat… Alo? Alo? Caz, mai ești?

— Da, a răspuns Caroline plângând. Sunt însărcinată.

— Ah, a făcut Emily.

Nu știa dacă era o veste bună sau rea și nici ce să zică.

— De ce plângi, Caz? a întrebat-o pe un ton blând.

— Eram în zonă când a explodat bomba și dup-aia l-am pierdut pe Dominic, voia să mă ceară de nevastă și nici nu știa de copil în momentul ăla, iar acum l-am făcut muist. Vai, Emily, îl iubesc așa de mult, vreau să avem un copil, iar acum l-am pierdut, l-am pierdut.

Emily nu mai avusese niciodată de-a face cu un asemenea telefon de la sora ei, Caroline nu-i mai ceruse niciodată sprijinul la greu, așa că s-a simțit absurd de recunoscătoare. A început să se gândească repede, a doua zi era sâmbătă, nu avea niciun plan bătut în cuie și oricum nu îndura s-o audă pe Caroline așa de supărată.

— Vin la tine, Caz, i-a zis ea. Ajung mâine-dimineață cu primul tren.

— Ah, a făcut Caroline.

Nu se așteptase la așa ceva, nici măcar n-avusese chef să vorbească cu Emily.

— Asta dacă vrei și tu, i-a spus Emily.

Caroline a șovăit și probabil încă nu-și revenise din traumă, căci s-a trezit spunând:

— Bine atunci.

— Ne vedem mâine-dimineață, a zis Emily. Pa, Caz, ține-te tare, te iubesc.

— Și eu te iubesc, Em, a răspuns Caroline și amândouă au închis, derutate, șocate și plânse.

•

Emily nu prea știa dacă să se ducă totuși. Caroline chiar o să vrea s-o vadă? Nu păruse prea entuziasmată când se oferise să vină la ea – de obicei respingea orice gest de prietenie al surorii sale. Emily s-a gândit să mai sune odată înainte de plecare, s-o întrebe, însă s-a temut că sora ei o să se supere pe ea, că o să i se pară că ar fi căutat o portiță de scăpare. Oricum, sărmana fusese prinsă în suflul unei *bombe,* probabil a trecut prin momente de groază. Emily s-a simțit terminată când văzuse știrea la televizor: își închipuise că sora ei exagerase de dragul efectului, ca de obicei, cum se putea ca iubitul ei să-i ceară mâna, apoi să sară restaurantul în aer și el să dispară în ceață? Însă măcar chestia cu bomba sigur era adevărată. Sărmana ei soră!

Călătoria cu trenul a luat o veșnicie, calea ferată era în lucru în zona Northampton, iar când a sosit în sfârșit la Euston a luat-o spre metrou, în direcția indicată de semnele stradale și a încercat să-și dea seama în ce metrou să se urce. Nu prea știa deloc Londra și nici nu-i trecuse prin cap s-o întrebe pe Caroline. Își închipuise că trebuie să existe o gură de metrou pe Brick Lane, însă se părea că nu exista. Era sub pământ, la metrou, nu-și putea suna sora și nu era niciun paznic pe-acolo, să se intereseze. S-a uitat la ceilalți călători de pe peron – doi tineri cu rucsacuri în spate, cu tricouri de baseball și adidași albi imaculați, care păreau la fel de pierduți ca ea; o bătrână asiatică mărunțică într-un sari splendid, portocaliu și sandale și șosete groase în picioare, care a întors capul în altă parte când Emily s-a dus să o-ntrebe; o fată morocănoasă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, machiată la greu, care probabil că fusese prin oraș toată noaptea. Nu-i mai rămânea decât un băiat negru foarte frumos, cu cercei și lănțișor de aur, iar când și-a luat inima-n dinți și l-a întrebat, i-a zâmbit așa de cuceritor, că i-a venit să-l ia acasă și să i-l prezinte maică-sii. I-a mulțumit roșie la față și a luat-o pe

peron, ca să caute Aldgate East pe hartă.

•

Când i-a deschis sora ei ușa, Emily s-a îngrozit. Avea ochii în așa hal de umflați, că părea bătută măr. De cum a văzut-o pe Emily, a părut să se enerveze, așa că și-a spus că poate mai bine nu venea. Apartamentul lui Caroline avea un stil eclectic foarte la modă, în culori primare, cu tot felul de obiecte bizare și fotografii artistice. Pe holul de la intrare erau trei meloane atârnate unul lângă altul în cuie, deasupra unor fotografii alb-negru cu maimuțe în prim-plan ce păreau torturate – Emily s-a întrebat dacă le fotografiaseră în laboratoare sau ceva. Nu i-a venit să întrebe, se simțea prea prost uitându-se la ele.

Caroline a rămas locului în ușă, cu fața schimonosită. Emily a intrat pe lângă ea în micuța bucătărie strâmbă și a pus niște apă de ceai, în timp ce Caroline se uita amorțită la ea. A făcut ceaiul, cu două cuburi de zahăr pentru Caroline, părea să aibă nevoie, iar când a scos lingurița și a pus-o pe masă, și-a văzut geamăna cum se prăbușește la podea, cu niște urlete de-a dreptul animalice.

— Caz, scumpo, haide, o să fie bine, i-a zis Emily aplecându-se și cuprinzând-o cu brațele.

Când a ajutat-o pe Caroline să se ridice, a văzut o pată de un roșu țipător pe gresia albă și rece de pe jos, ce părea în ton cu ansamblul de opere de artă din casă, iar când s-a uitat în ochii lui Caroline – sau ce se mai vedea din ei sub pleoapele umflate – a înțeles totul.

30.

Tot restul săptămânii ăsteia chinuitoare am reușit să evit orice certuri cu Tiger. Prezentarea creativă a reclamei la noua mașină cu șapte locuri a mers ca unsă – clienților le-a plăcut la nebunie ideea noastră foarte creață cu cvinteții –, echipa mea părea mulțumită să mă aibă ca nouă șefă: toți par să mă respecte, chiar dacă eu nu mă respect deloc. Însă oricum mă mândresc că n-am mai prizat nimic de luni de la prânz, și chiar am reușit s-o conving pe Angel să treacă pe ceai în loc de vodcă săptămâna asta. Amândouă suntem într-o fază de regim sănătos. Poate chiar am depășit momentul ăsta greu și am terminat-o cu excesele care m-au ajutat să supraviețuiesc.

Acum mi-a mai rămas doar un moment de cotitură, cel mai important dintre toate, și habar n-am cum să-i fac față, ce să fac, dacă să-l accept deschis sau să-l evit cu totul, acum că a sosit clipa.

A sosit clipa.

Simon mi-a promis că mă scoate la prânz în oraș, să sărbătorim prima mea săptămână în postul de directoare de conturi și am acceptat, așa că o să fiu cu el în momentul ăsta greu, nu pot singură. Știu că Tiger o să mă demonizeze pe chestia asta, însă de data asta chiar nu-mi pasă. Poate mai bine îmi luam liber, însă cum aș putea să stau singură? Cum aș rezista să fiu doar eu, cu mine însămi? S-ar putea să-mi facă bine compania lui Simon.

Mă uit la ceas. 11:07. Mai sunt trei ore și șapte minute. Numerele sunt concrete, nu reușesc să le ignor. M-am încins, m-a luat cu amețeală, nu reușesc să mă concentrez. Mă simt golită de voință, ca o cadă destupată, așa că mă ridic din scaun, trec de biroul lui Nathalie, prin spatele biroului lui Luke, și o iau spre fastuoasele noastre toalete. În minte mi se ivește o clipă imaginea soțului meu și a fiului nostru, apoi dispare într-o clipă, iar eu mă rog de ei să mă ierte…

•

Simon mă scoate la un restaurant scump de lângă Tower Bridge – cred că Angel mi-a zis că pe vremuri locuia prin zonă. I-am propus lui Simon să ieșim undeva pe lângă agenție, sunt sute de restaurante, însă Simon parcă a simțit că e ceva aiurea cu mine azi și mi-a spus că ar fi drăguț să mergem undeva pe malul fluviului, e o zi glorioasă. Cât îmi place exprimarea asta învechită a lui Simon – totul e glorios, totul e splendid sau, din contra, deplorabil sau dezastruos. În adâncul sufletului, rămâne un domn, de-asta poate nu a avut curajul să-și părăsească soția, ar fi cam deplasat. Știu că de la o vreme e un pic îndrăgostit de mine și recunosc că nici el nu mă lasă chiar rece. Cu toate că nu m-a întrebat niciodată de ce, simte cumva că nu-și poate permite să facă nicio mișcare.

Stăm la fereastra deschisă, prin care suflă briza de pe Tamisa, iar un bărbat cu papion la gât cântă melodios la pian. E o atmosferă de club select, discret. E fermecător, a avut dreptate Simon. O vreme uit de mine, bem vin alb și împărțim un platou cu fructe de mare extravagant, iar când mă uit la ceas ceva mai încolo, e deja 1:45. Mai sunt douăzeci și nouă de minute. Până la ce? Până la o aniversare fără rost a unui lucru ce s-a petrecut într-o zi blestemată. Nu pot să nu mă gândesc că fix cu un an în urmă

încă aveam un soț minunat, un fiu încântător și eram însărcinată cu al doilea copil. Eram fericită, grețos de fericită, iar de atunci am ajuns să dezamăgesc pe toată lumea într-un fel sau altul. Îmi amintesc singură că nu mă ajută deloc dacă gândesc așa și accept încă un pahar de vin. Atâtea luni mi-a mers bine, încât aproape am uitat că pe vremuri eram Emily Coleman, însă ziua de azi chiar nu reușesc s-o dau uitării. Cu cât m-am chinuit mai tare, cu atât am simțit mai acut cum se apropie, periculoasă și încărcată de trecut. Măcar un lucru bun tot s-a întâmplat azi – am renunțat la droguri, da, definitiv. Sunt mândră că adineauri, la agenție, când m-am pregătit să trag pe nas la toaletă încă o liniuță ca să uit, mi-am amintit ce zi e, m-am gândit la băiețelul meu scump – și ce-ar zice dacă și-ar vedea mama acum. Așa că m-am dus direct într-o cabină albă și lucioasă și am golit tot pachețelul în vas și am tras apa.

Pianistul începe să cânte o melodie pe care am mai auzit-o de mii de ori, însă nu-mi dau seama cum se cheamă, și de aceea îmi stă pe creier. Mă întreb ce fac Ben și Charlie acum și îmi alung gândul. Apoi aud un glas și îmi dau seama că e Simon.

— Ai încercat crabul? E chiar delicios.

Mă uit în gol la el, clătinând din cap cu tristețe. Și atunci mă vede vulnerabilă și deschisă, preț de-o clipă, și îmi ia mâna în a lui.

— De ce ești atât de tristă, Cat dragă? Știi că poți să vorbești cu mine. Poți să-mi spui orice – doar suntem prieteni, atât.

O spune cu atâta tandrețe și sinceritate în glas, încât chiar mă simt tentată, mai mult decât oricând, în ultimele seri petrecute în oraș cu Angel – beată, drogată și aproape înnebunită de impulsul de a-i povesti, doar am ținut totul atâta amar de timp în mine. Îmi doresc cu disperare să treacă odată minutele, poate m-aș simți mai bine dacă i-aș spune în sfârșit cuiva ce s-a întâmplat. Șovăi o clipă, gata să deschid gura, de parcă mi-ar face rău sau poate bine să rostesc cuvintele acelea. De parcă aș fi sus de tot, pe o platformă de sărituri în apă, încordată, pe poziție, cu tot trupul înfiorat de emoție. S-o fac? Sau nu sunt în stare? Îmi stăpânesc nervii și pășesc înainte, în gol.

31.

Caroline a răsuflat cu grijă în telefon, prea pierdută și prea terminată ca să-și găsească cuvintele. Dominic așteptase două zile înainte s-o sune, timp în care ea pierduse sarcina. Amândoi suferiseră traume atât de profunde, încât nu mai știau cum să comunice unul cu celălalt. Ceva mai devreme în ziua aia, Caroline căutase testul de sarcină în dulăpiorul din baie și liniuța albastră dispăruse, așa că începuse să creadă că într-adevăr își închipuise totul. A plâns după liniuța aia și după diamantul din pahar, întrebându-se unde era și ce se întâmplase cu el. Însă cel mai mult și-a plâns copilul și ce urma să se aleagă de liniuța aia. În dările dinainte, fătul fusese doar o problemă de care trebuia să scape, însă acum fusese un miracol, ceva ce-o lega de Dominic, un simbol al dragostei lor. Însă amândoi știau că toată dragostea pierise, odată cu copilul lor, și nu erau șanse să reînvie. Numai Emily mai știa – Caroline nu-i mai spusese niciodată *nimic*. Era ciudat că tocmai asta le apropiase, deși Caroline știa că e doar o anomalie și n-o să țină mult. Totuși Emily se purtase extraordinar, trebuia să recunoască, rămăsese calmă și nu o judecase, nici măcar când îi descrisese propria ieșire josnică, în tot carnagiul din Soho Square.

— A fost de la hormoni, de la șoc și de la tot ce-ai strâns în tine, Caz, ce credeai c-o să se-ntâmple? îi spusese Emily ținând-o de mână – gest care o alina pe Caroline ciudat de mult.

Poate era cazul să nu se mai poarte așa de urât cu geamăna ei, ar fi drăguț să fie prietene o dată-n viață.

După ce a închis Dominic, spunându-i c-o sună mai încolo, Caroline a rămas încremenită locului. Nici măcar nu se oferise să-i facă o vizită, bănuia că n-o crezuse când îi spusese că pierduse sarcina, prea se întâmplase totul la fix. Însă chiar a sunat-o, după cum i-a promis, de mai multe ori. De fiecare dată au ieșit să mănânce și cu toate că și-a cerut scuze politicos, nu mai era la fel de punctual ca înainte. Atmosfera de la masă era stânjenitoare și insuportabilă. Caroline a insistat să vină cu ea acasă prima dată când au ieșit, au încercat să facă sex, însă a fost jenant, de-a dreptul umilitor și n-a rămas peste noapte. Până la urmă, Caroline n-a mai îndurat să joace teatru, nu mai era decât un simulacru al relației reale de pe vremuri, așa că într-o seară târziu a pus capăt chinului, printr-un simplu SMS. Dominic n-a avut nimic împotrivă, și Caroline s-a întrebat iar cum s-ar fi petrecut totul dacă n-ar fi nimerit în zona de impact a bombei, dac-ar fi ieșit la cină în altă parte în acea seară. Peste cam un an de-atunci a auzit de la prieteni că se căsătorise și așteptau un copil, ceea ce n-a putut să uite toată viața, așa cum nu și-a uitat nici copilul pierdut.

32.

Stau pe malul fluviului, soarele strălucește vesel și eu m-am decis să mă destăinui lui Simon, așa că deschid gura ca să-i zic… ce? Că de fapt nu sunt Cat Brown, ci Emily Coleman, că sunt o făcătură, o prefăcută și o fugară care și-a părăsit familia? Da, de ce nu, poate mi-ar face bine să spun în sfârșit adevărul. Deja rostesc un început de frază când mă uit în jos fără să vreau și dau cu ochii de ecranul digital al telefonului, pe care scrie foarte clar:

14:14

6 mai

Cu un icnet, îmi împing scaunul în spate și o iau la goană cât mă țin picioarele, ieșind din restaurant. Reușesc să mă țin până pe malul fluviului, iar apoi vărs totul din mine peste balustradă, după care mă prăbușesc la podea în propria baltă de vomă, dorindu-mi, plină de umilință, pentru a mia oară, să fi murit.

•

Sunt întinsă pe pat acasă în Shepherd's Bush și, cu toate că am scăpat de haine, părul – sau poate gura? — îmi miroase oribil. Angel se uită la televizor pe un scaun din celălalt capăt al camerei, iar când mă mișc, se ridică și vine la mine. Mi-e rușine, însă nu prea știu de ce. Îmi amintesc că Simon și o altă persoană – un ospătar? un turist aflat în trecere? — m-au ajutat să mă ridic și m-au ajutat să mă mișc împleticit pe malul fluviului, până la locul unde puteam să găsim un taxi. Nu mi-am pierdut cunoștința (nici anul trecut nu mi-am pierdut-o), însă nici n-am ieșit din isteria care mă apucase, așa că Simon, îmi dau seama acum, probabil, a chemat un doctor care mi-a administrat ceva. Recunosc fără dubiu ceața asta de drog de pe creier. Cred că au trecut ore bune de-atunci, îmi amintesc tresărind de Tiger, de festivitatea de premiere la care trebuie să merg, și brusc revin la realitate, smulgându-mă din coșmarul meu recurent.

— Trebuie să mă scol neapărat, spun. Diseară trebuie să fiu la Dorchester.

— Nu fi prostuță, iubita, îmi spune Angel. Nu te duci nicăieri diseară.

Un an întreg.

Simt că trebuie să mă ridic chiar acum și să-mi văd de viață, nu mai pot să pierd nicio secundă. Parcă deja am depășit faza de disperare și am ajuns în faza de… ce anume? Acceptare? Viața mea fericită de pe vremuri a rămas cu mai bine de un an în trecut de-acum, nu mai pot să mă gândesc: *pe vremea asta acum un an…* sunt ușurată, încerc să mă dau jos din pat, însă mă simt prea amețită de cap, așa că mă prăbușesc la loc pe perne. Angel mă acoperă cu cuvertura.

— Stai locului, iubita. O să-ți fac un ceai bun.

Angel îmi strânge mâna și iese din cameră, închizând încet ușa – când o văd plecând sunt recunoscătoare că e aici să aibă grijă de mine, ca mama pe vremuri. Îmi dau seama că am noroc cu ea.

Mă întreb de unde a știut Simon unde stau, nu am apucat să-mi dau noua adresă la job, figurez tot cu domiciliul în Finsbury Park. Probabil mi-a căutat în agenda telefonului și a sunat pe cineva. N-am trecut decât colegi de la agenție, clienți și câțiva

prieteni nu prea apropiați, cum ar fi Bev și Jerome, foștii colegi de casă. Și pe Angel. Probabil i s-a părut ciudat – nu prea am niciun prieten în agendă, nu tu mamă, nu tu tată. I-am vorbit de Angel de destule ori și acum îmi dau seama că a ajuns cu mine acasă mai devreme, probabil au făcut cunoștință, mă simt absurd de geloasă.

Angel vine cu o cană roz, din aia cu un tip care apare dezbrăcat când torni ceva fierbinte în ea. Cred că vrea să mă înveselească, așa că zâmbesc așa cum se așteaptă de la mine.

— Nu mi-ai zis niciodată că Simon arată așa bine, îmi spune Angel.

— Ah, fac eu. Ți se pare?

Iar în sinea mea îmi zic *să nu te prind că te atingi de el* și mă întreb ce m-a apucat.

— Și-a făcut o groază de griji pentru tine, iubita, continuă ea. Oare o fi așa, un pic de tot, îndrăgostit de tine?

— Nu, îi răspund mult prea repede.

— Ce-ai pățit până la urmă? mă întreabă ea. Ai apărut drogată până-n albul ochilor, cu hainele pline de… ce-o fi fost. Credeam că săptămâna asta suntem la regim sănătos.

Angel râde nervos și-mi dau seama că e înnebunită de griji, așa că mă ambiționez și mai mult să-i arăt că sunt bine, ce-i mai rău a trecut, nu vreau s-o supăr. Îmi sună telefonul pe noptieră și, până să mă mișc eu, îl ia Angel.

— E Simon, îmi spune. Să răspund?

— Da, zic, deși am avut de gând să spun nu, îmi dau seama pentru prima dată cât de periculos e că am o prietenă așa de frumoasă ca Angel.

— Bună, Simon… Nu, Angel la telefon… Oh, sunt bine, mersi (chicotește)… Tocmai s-a trezit, e bine, cred… Da… Nu… (chicotește), i-am zis să nu fie nebună… Ah. Bine, ești drăguț, o s-o întreb… Vrei să vorbești cu ea?… Aha, bine, atunci poate ne vedem mai încolo, pa.

— Ce-a zis? o întreb.

Doar o dată am mai fost supărată pe Angel, când am mers la cumpărături și am aflat că e cleptomană, însă mi-a trecut destul repede.

— Simon zice că dacă te simți mai bine mai încolo, ai putea să mergi să bei ceva cu ei la serată. Se pare că n-a mai putut s-ajungă cineva, cred că Luke, din câte a zis, așa că m-a invitat și pe mine, dacă vreau să vin.

O spune pe un ton absolut nevinovat, fără să pară c-ar pune nimic necurat la cale, așa că mă simt rușinată de gelozia mea. N-am decât doi prieteni pe lumea asta și nu am niciun chef să se cunoască, nu e de-a dreptul copilăresc? Nu știu, o fi de la ce mi-a dat doctorul ăla, însă nu prea mă simt bine.

— Nu știu, zic posacă.

Dau să mă ridic din pat și de data asta Angel nu mai încearcă să mă oprească, nu mai are nicio problemă dacă ies.

— Fă un duș, îmi zice. Să vedem cum te simți dup-aia.

O iau clătinându-mă spre baie, cu un mormăit.

33.

Emily se uita transfigurată la copilașul ei adormit în pătuț. Tocmai dăduse perdelele la o parte și camera era scăldată în razele de toamnă târzie – trebuia să-l trezească, mergeau la socrii ei în Buxton. A coborât grilajul dintr-o parte ca să-l ia în brațe, iar atunci caruselul cu personaje din *Ursulețul Pooh* a tresărit ușor, de parcă și ele se trezeau odată cu el. A ezitat o clipă înainte să-l salte în brațe din pătuț, uitându-se lung la el, cum mai făcuse de atâtea ori, de parcă era cine știe ce minune – ceea ce și era pentru ea: căpșorul perfect rotund, acoperit cu perișorul moale, dat ușor într-o parte, obrajii atât de umflați, că păreau niște pernuțe, brațele ridicate ca într-un gest de predare, coatele îndoite drept, astfel încât își ținea pumnișorii la nivelul năsucului, burtica ce se ridica și se cobora în body-ul alb, simplu, în ritmul respirației ce i se auzea un pic hârâită (nu știuse că bebelușii pot să sforăie), piciorușele grăsunele crăcănate și încrețite la genunchi, tălpile piciorușelor în șosețele albe încă mari, ce mai că se atingeau. Pătuțul era alb, cearșaful și păturica erau albe, iar bebelușul arăta atât de curat și de pur, încât ar fi vrut să rămână așa și să se uite la el o veșnicie.

Emily se minuna cât de mult se schimbase de când devenise mamă, vedea totul altfel, în termeni cumva mai simpli. Nici măcar nu-și dorise să rămână însărcinată și, cu toate că Ben își dorea de mult un copil, îl tot amânase, nu dorise s-o supere pe Caroline, ceea ce acum i se părea de-a dreptul ridicol. Îi plăcea tot ce ținea de maternitate: mirosurile, căldura, devotamentul necondiționat față de fiul ei, chiar și când o înnebunea cu plânsul, chiar și când era obosită moartă seara. Îi plăcea mult că acum ea și Ben erau și mai apropiați, dacă era posibil, și până și Caroline se purtase minunat. Nu merita atâta fericire.

Trezindu-se lent în lumina din jur, bebelușul a deschis ochii, a clipit uitându-se la ea, iar apoi, în loc să plângă ca de obicei, pe chip i-a apărut un zâmbet larg, dezvelindu-i gingiile, iar ea s-a aplecat și l-a luat în brațe, ascultându-i gângurelile și gâgâiturile. S-a gândit ce repede trecuse timpul, peste două luni trebuia să se întoarcă la lucru, deja îi găsise o creșă. Probabil că în unele dimineți va trebui să-i dea trezirea – putea să jure că n-o să-i mai zâmbească atunci – și o să se zorească să-l hrănească și să-l îmbrace și să-l ducă la creșă. Pe măsură ce trecea timpul, ajungea să se îngrozească din ce în ce mai tare la gândul întoarcerii la serviciu. Probabil că atunci, într-un asemenea moment, și-a dat seama de decizia ei, stând pe canapeaua din camera lui, printre ursuleții de pluș, bucurându-se de frumusețea și pacea aceea, și s-a întrebat cum o să-i dea vestea lui Ben.

•

Până la urmă i-a zis pur și simplu, cum stăteau în pat, cu picioarele lipite laolaltă, săltând din când în când.

— Ben, nu vreau să mă întorc la birou, i-a zis.

Atunci soțul ei s-a mișcat, sprijinindu-se într-o rână, ca s-o vadă mai bine în penumbra serii. I-a luat mâna în a lui.

— Știu că am zis întotdeauna că asta vreau, însă acum nu suport gândul c-o să-l las la creșă. Are nevoie de mine, de mama lui.

— Oho, ai schimbat placa, i-a răspuns Ben, apoi s-a aplecat s-o sărute pe nas.

— Atunci n-ai nimic împotrivă?

— Sigur că nu.

— N-o să mai avem așa de mulți bani. Cum rămâne cu vacanțele, planurile pe care ni le-am făcut să ne mutăm într-o casă mai mare odată și odată, cu cele două mașini pe care le avem? Probabil va trebui să vindem una.

— Emily, i-a zis Ben, puțin îmi pasă, o să avem o familie, numai asta contează.

— Ești sigur? l-a întrebat ea. Nu o zici doar ca să fii grețos de drăguț ca de obicei, nu?

— Nu, a zis el. Chiar mi se pare mai bine așa. Numai că nu voiam să-ți cer asta, nu păreai deloc dispusă să renunți la jobul tău. Mi se fâlfâie de bani, o să ne descurcăm.

— O să-ți amintesc ce mi-ai zis acum când o s-ajungem să mâncăm untură pe pâine și o să purtăm numai pantofi cu găuri în talpă, a zis Emily, însă era atât de ridicol de fericită, că nici nu-i păsa dacă ajungeau așa.

34.

Intru la duș să-mi spăl voma din păr. Încă mă simt ciudat – pustie, purificată pe dinăuntru, n-aș ști să explic. În sfârșit liberă? Mă-ntreb ce mi-a dat doctorul lui Simon, cum de mi se-nmoaie picioarele în halul ăsta și cum de mintea mi-e atât de golită de gânduri. Mă dau cu o loțiune astringentă de față cu aromă de ananas de-a lui Angel, care mă zgârie pe obraji, însă nu simt nimic. Oare chiar am ieșit din faza aia?

După duș mă simt mai sigură pe picioare, îmi aduc aminte că am în șifonier o rochie nouă de satin verde-jad, cu despicătură pe coapsă, și pantofii cu toc cui argintii. Poate n-ar fi rău să ies până la urmă, s-ar putea chiar să mă distrez dacă vine și Angel.

Să mă distrez? Pe cine vreau eu să fraieresc?

Nu e decât 7:30, într-o oră suntem acolo, oricum mi s-a făcut foame. De-abia dacă am ciugulit ceva de pe platoul cu fructe de mare, nu prea le-am făcut reclamă la faimoasa specialitate a casei, cleștii de crab cu chilii – mă apucă râsul când mă gândesc, ceea ce-mi mai risipește ceața de pe creier.

Mă duc glonț spre camera mea, unde-o găsesc pe Angel uitându-se la o porcărie de serial siropos. Fac o piruetă în prosopul meu.

— Cenușăreasa mea, te scot la bal, îi strig, iar Angel se uită ciudat la mine, stă o groază să se gândească, de parcă e foarte nehotărâtă, apoi într-un final îmi zice:

— OK, mă duc să mă pregătesc.

35.

Oricât de neverosimil ar părea, Angel l-a întâlnit pe Făt-Frumos la cazinoul unde lucra. Juca poker cu niște clienți de-ai lui într-o seară și, cu toate că lui Angel nu-i stătea în obicei să iasă cu jucătorii, Anthony nu s-a lăsat, înainte să plece, a convins-o să-i dea numărul de telefon, după care a sunat-o din oră-n oră tot restul nopții, până la șase, când ieșea din tură.

A doua zi au sosit 40 de trandafiri roșii și, cu toate că Angel nu era deloc naivă, a căutat pe net semnificația numărului și s-a simțit măgulită și mișcată să afle că însemna „Te iubesc sincer”, așa că n-a lăsat-o inima să zică nu când el a implorat-o să-și ia liber chiar în următoarea noapte. A luat-o de acasă în Maserati-ul lui și a dus-o la masă în City, de unde puteau admira panorama orașului. După aia s-au dus la el acasă, să bea șampanie de la gheață și să asculte niște muzică jazz de care ea nici nu auzise, așa că, în clipa când el a sărutat-o în sfârșit pe balconul cu priveliște spre Tamisa, idila lor a atins perfecțiunea. A rămas peste noapte la el, într-o cămașă de-a lui, iar el a învăluit-o cu un braț la piept ca pe o păpușă de preț, încât s-a simțit cea mai norocoasă fată din lume.

Anthony avea o firmă de investiții. Desigur, era bogat (însă, a aflat ea mai târziu, era bogăția nestatornică a oamenilor care aruncă cu banii), și era frumos, de-a dreptul fermecător. Prin el Angel a ajuns să cunoască o viață la care până atunci doar visase – ture de weekend până la restaurante cotate în Ghidul Michelin din Franța, vinuri bune, spectacole de operă, filme artistice semnate de regizori cu nume imposibil de pronunțat, chiar și plimbări la țară – până atunci nu le văzuse rostul. I-a cumpărat haine frumoase și lenjerie scumpă de mătase, cercei cu diamante, geanta râvnită de la Burberry. Angel era îndrăgostită până peste urechi, după doar câteva săptămâni, nici nu se mai ducea acasă, a renunțat la slujba de la cazinou și trăia ca o prințesă – numai că rămăsese o boabă de mazăre sub salteaua din puf a patului – și urma s-o descopere ceva mai încolo.

36.

Angel e gata în zece minute, cu toate că te-ai aștepta să fie genul de fată care stă să se dichisească cu orele. A anunțat la cazinou că nu se simte bine – nu și-a mai luat liber de-o veșnicie – și și-a pus pe ea o rochie de seară din șifon vaporos. Părul blond și l-a prins într-un coc asimetric, la ceafă, nici nu știu cum și-l face singură, doar cu vreo trei, patru agrafe. Pe lângă ea, eu mă simt deșirată, cât casa, ca o gigantică păstaie în rochia mea verde-smarald – mă străduiesc să n-o urăsc.

Angel insistă să chemăm un taxi, iar când ne urcăm, bancheta e mizerabilă, toată mașina pute a fum de țigară și dezodorizant auto, așa că trebuie să cobor geamul și să-mi scot capul din mașină ca să nu mă apuce iar greața. Mi-am distrus coafura, numai Angel stă cuminte pe banchetă, cu pomeții ei sculptați și picioarele zvelte și mătăsoase, iar cocul nu i se clintește nici cu un centimetru. Când ajungem, pot să jur că fața mea e în ton cu rochia și-mi zic că poate mai bine rămâneam să zac în pat.

Tocmai se servește felul principal, o ditamai armata de chelneri și chelnerițe năpădesc mesele ca o invazie culinară. Eu și Angel ne trezim în calea platourilor cu file la cuptor în sos de smântână și șampanie sau a celor cu pateuri cu dovleac și *ricotta* pentru mesenii vegetarieni. Știu asta pentru că Angel a preluat felurile de mâncare ale lui Luke, care a comandat meniul fără carne, și fac o glumă în stilul prozaic din nord – de-asta s-a îmbolnăvit pămpălăul ăla, nu vrea să mănânce carne.

— Șșș, mi-o taie Angel zâmbind și, deși mă enervează când sunt redusă la tăcere, îmi zic că poate am vorbit nițel cam tare.

Simon pare încântat să mă vadă în viață, spălată, șamponată și pusă pe picioare, însă pare să se bucure și mai tare când dă cu ochii de Angel. Ea se așază lângă el, iar eu mă trezesc lângă Nathalie. Sigur că eu trebuia să stau lângă Simon, de obicei locurile la masă alternează între băieți și fete, există plăcuțe cu nume și tot. Sunt convinsă că Angel a luat scaunul lui Luke, așa că bănuiesc că Simon a schimbat locul plăcuțelor, ceea ce mă cam calcă pe nervi.

Cât stau îmbufnată la masă, lumea parcă se leagănă cu mine, nimic nu mai stă în picioare. Mă întreb ce-am pățit, de ce sunt așa de geloasă pe Angel în seara asta. Doar am atâtea alte motive de supărare. La un moment dat îmi dau seama că nici nu m-am mai gândit la lucrul *ăla,* cu toate că aniversarea e tot azi, însă când îmi amintesc că am uitat de lucrul *ăla,* brusc îmi apare iar în minte, așa că mă-ntorc grăbită spre Nathalie.

— Arăți drăguț, Nat, îmi place mult rochia ta.

— Mersi, Cat, e *vintage* – adică de la Oxfam! râde ea, apoi își ia un aer serios o clipă. Ești bine? Simon a zis că nu ți-au picat deloc bine stridiile de la prânz – probabil le-ai dat afară repede?

— Ăă, da, zic. Însă acum mă simt mult mai bine.

Și, ca să-i demonstrez, mă înfig cu poftă în friptură.

Mâncarea nu-i deloc rea, însă m-am săturat – Simon vorbește numai cu Angel și, cu toate că Nathalie e o dulce, sunt prea îmbufnată ca să discut despre haine, vedete sau reclame, singurele subiecte care-mi vin azi în cap. Tiger e de cealaltă parte a mesei,

arată fenomenal, de-a dreptul înfricoșătoare, și îmi zâmbește fără cuvinte cu o blândețe de care n-aș fi crezut-o în stare.

Angel se întoarce spre mine și îmi dau seama că toată atenția lui Simon o stânjenește, nu vrea să mă supere.

— Mă duc la toaletă, vii și tu? îmi șoptește ea.

Știind ce înseamnă cel mai adesea invitația aia, clatin din cap: încă mă țin tare de dragul băiețelului meu, cu toate că n-are niciun rost, doar n-o să afle niciodată, n-am cum să mă mai întorc la el.

Așa că Angel se duce singură și, cu toate că e atât de măruntă, toată lumea o privește când traversează sala, poate din cauza mersului – îmi amintește de mama ei, Ruth.

Simon se apleacă peste scaunul gol, ca să-mi spună ceva.

— Cum te simți, Cat? M-ai speriat rău mai devreme.

— Mai bine, spun cu aceeași senzație de gol dinainte. Pari să te înțelegi foarte bine cu Angel.

— E o femeie superbă, recunoaște Simon. Iar tu și-așa nu mă vrei.

Atunci mă uit atentă la el și-i citesc în ochi jindul – însă nu tânjește neapărat după mine sau Angel, ci după dragoste, după o dragoste sinceră, învăluitoare, în care dăruiești și primești dragoste de la celălalt, așa cum am trăit alături de soțul meu, înainte să distrugă Caroline totul – sau poate eu sunt cea care a distrus totul? Îl iau de mână.

— Simon, îmi cer scuze pentru mai devreme, îți promit că n-o să se mai repete. Sper că nu ți-am distrus cel mai bun costum, sigur că o să te despăgubesc cu banii pe care i-ai dat la curățătorie.

Simon nu-mi ia în seamă gluma chinuită, ci mă privește înflăcărat.

— Voiai să-mi destăinui secretul tău, nu-i așa, Cat? Încă mai poți, spune-mi-l, sigur pot să te-ajut cu ceva.

Atunci îl privesc cu tristețe, doar știu că nu poate să m-ajute deloc, nimeni nu poate, și mai știu că acum nu mai sunt pe marginea prăpastiei. Povestea a rămas în viața mea anterioară, iar acum n-o să-i mai zic nimănui de ea câte zile oi avea.

37.

Angel a observat schimbarea după ce s-au scurs trei, patru luni de basm, petrecute alături de Anthony. Deja o lua cu el la cine cu diverși clienți, prezentând-o drept „îngerașul meu de cartier”, și, chiar dacă formularea i se păruse un pic jignitoare, n-a luat-o în serios, sigur o zicea cu afecțiune. Stătea cuminte la masă cu invitații lui, în restaurante luxoase, și râdea când trebuia, lăsându-și pe spate căpșorul frumos, cu gâtul ei lung expus privirilor, știind prea bine ce efect avea asupra bărbaților, doar era obișnuită cu asta. Într-o seară, când Anthony a ieșit să răspundă la telefon, a înțeles din conversația de la masă că afacerea nu-i mergea chiar ca unsă, cum susținea el, așa că, odată ajunși acasă, l-a luat la întrebări.

— Ce pula mea vrei să zici cu asta? a făcut el.

— Ăă, păi, Richard a zis că-și face probleme cu afacerea Fitzroy, mă întrebam ce voia să zică.

— Și ce treabă ai tu cu asta, în pula mea?

Angel a tras linie după două pule, îi ajungea, așa că s-a îndreptat de spate, la un metru cincizeci și șase cât avea.

— Mie să nu-mi vorbești așa urât, i-a zis ea. Cine te crezi?

Anthony s-a uitat cu atâta ură la ea, că a simțit că i se întoarce stomacul pe dos, mai ceva ca înainte, când îl auzise înjurând. Stăpânindu-și mânia, s-a ridicat de pe canapeaua în care se afundase și s-a dus țintă spre dormitorul neocupat. În prag a rămas o clipă nemișcat, de parcă se mai calmase, însă apoi s-a răzgândit și a intrat oricum, trântind atât de tare ușa după el, că unul dintre posterele înrămate cu cântăreți de jazz de pe hol s-a prăbușit de pe perete, iar sticla s-a făcut țăndări peste zâmbetul vesel de pe chipul lui Charlie Parker.

•

Cu cât trecea timpul, cu atât mai greu reușea să se înțeleagă cu Anthony. Dacă prăjea prea mult pâinea, nu-i plăcea cum se îmbrăcase sau o suna vreo amică să stea de vorbă, imediat izbucnea, urla și țipa la ea și o făcea în toate felurile. Angel a încercat să se apere, numai că îi era greu, parcă devenise dependentă de el. Renunțase la job, la apartament, se înstrăinase de prieteni, și cu ce se alesese până la urmă? Cu haine frumoase, cine în restaurante scumpe, o panoramă superbă a Tamisei și un iubit care o făcea tot timpul curvă. Nici nu se simțea în stare să-i zică mamei sale – Ruth părea încântată că micuța ei Angela pusese laba pe un iubit fermecător și bogat, era prea umilitor să-i destăinuie adevărul. Așa că Angel s-a străduit din greu să nu-l supere pe Anthony, chiar n-avea niciun sens. Așa că nu prea se mai vedea cu prietenii, se îmbrăca doar după gusturile lui și nu-i răspundea niciodată când îi vorbea urât. Nici măcar când a început să-i dicteze ce putea să mănânce sau nu la restaurant nu s-a sinchisit să-și impună părerile, nu se simțea în stare să facă față certurilor.

Probabil ar fi ținut-o tot așa mult și bine dacă Anthony n-ar fi început să întindă și mai tare coarda. În loc să facă urât și să se apuce s-o înjure, a început să-i declare chestii gen: „Dacă uiți iar să pui vasele în mașina de spălat, te omor, în pula mea de

cățea”. Iar când a eșuat cu amenințările, a început să i le exemplifice pe viu, izbind-o de dulapurile din bucătărie.

Angel s-a străduit din greu să-i facă pe plac lui Anthony, nu voia să treacă de la un iubit infect la altul, ca mama ei, cu câte o tură la urgențe din când în când, cu un copil speriat de mână. De fapt, Anthony era un tip minunat, doar la început se purtase așa de frumos cu ea, nu? Dacă făcea mai multe eforturi, sigur ar fi revenit la vremurile mai bune. Dar ironia rămânea: cu cât se străduia mai mult să-l înduplece, cu atât se expunea mai rău atacului inevitabil, care se abătea asupra ei fără milă. După care el se punea pe plâns, o strângea în brațe și îi promitea că n-o să se mai poarte niciodată așa, însă când Angel a propus să se mute în altă parte până când își rezolva el problemele, iar l-au apucat furiile, a încuiat-o în apartamentul lor și i-a luat telefonul. Atunci s-a gândit că putea să iasă pe balconul placat cu marmură, țipând cât o țineau plămânii spre fluviu că era prizonieră, numai că Anthony se gândise din timp la asta și încuiase ușa terasei.

A ținut-o închisă o săptămână întreagă, până a fost sigur că s-a învățat minte. Deși rar s-a mai întâmplat după aia s-o închidă în casă, i-a pierit orice chef să se certe cu el – la urma urmei, știa că asta și merita. A slăbit și părul îi atârna lipit de cap, așa că Anthony a început să-i spună că e urâtă și nu e-n stare de nimic, cine ar mai putea s-o dorească vreodată, iar la un moment dat chiar l-a crezut.

Angel știa că trebuie să-și părăsească iubitul cumva, însă nu știa în ce fel. De la o vreme se simțea tare slabă și nehotărâtă. Nu putea să-și sune prietenii să le ceară ajutorul, Anthony îi șterse toate numerele din agendă înainte să-i dea telefonul înapoi. Sigur i-ar fi dat de urmă dacă ar fi fugit să se ascundă în casa vreunei prietene și știa unde stă mama ei, așa că nici acolo nu putea să se ducă.

Până la urmă și-a amintit că un coleg îi zisese de casa în care stătea, unde tot timpul se găsea o cameră liberă, ar fi putut s-o ajute. Într-o dimineață strălucitoare de aprilie, când Anthony a plecat la o întâlnire de afaceri în City, neobișnuit de binedispus de adierea plăcută a vântului, Angel a trecut la fapte. Mergând pe malul fluviului, avea senzația că e o fantomă ce bântuie nevăzută, se gândea cu groază că o luase pe căi greșite și că o s-o toarne cineva. Și-a ordonat să termine cu prostiile și și-a văzut de drum, cu capul plecat și vântul suflându-i în față. A trecut prin Hay’s Galleria și a luat-o pe Tooley Street, unde a dat de o cabină telefonică din alea roșii de pe vremuri. Nu mai pusese piciorul în așa ceva de ani buni, însă neuitata putoare de urină stătută și salivă uscată i-a întors stomacul pe dos, iar cartonașele cu numere de telefon lipite pe geam erau probabil ale unor prieteni de-ai ei. A sunat la informații, apoi la cazinou și după ce două minute încheiate a sunat în gol, a răspuns în sfârșit un șef de tură. Când i-a cerut numele, i-a zis că e Angela și el i-a făcut legătura fără să mai zică nimic – avea noroc, amicul ei era de serviciu. S-a purtat minunat, nici n-a trebuit să-i dea vreo explicație, el i-a zis să plece pe loc, fără întârziere, așa că s-a dus în grabă la apartament, și-a luat hainele preferate și a lăsat tot restul acolo. Când a ieșit peste un sfert de oră din clădire, norii cenușii acoperiseră soarele și se lăsase frigul, pericolul părea să plutească peste tot, umbrele ascuțite, bine conturate se mișcau iute dintr-o parte în alta, iar lumea părea total schimbată. Angel a oprit un taxi, care a dus-o peste fluviu, traversând City-ul, din ce în ce mai aproape de Anthony și apoi, din fericire, depărtându-se de el, pe Upper

Street, spre Finsbury Park. Când a ajuns la adresa respectivă, casa era o magherniță fără nicio priveliște spre fluviu, fără portar care să-ți spună: „Bună dimineața, domnișoară Crawford”, însă era o locuință sigură și se simțea liberă, așa că lui Angel i s-a părut un adevărat palat.

38.

Angel se întoarce binedispusă de la toaletă, cu ochii scânteietori, mai că regret că nu m-am dus cu ea. Se așază lângă Simon, de partea cealaltă, și începe să discute cu H din CSGH – văd că nu-i ia mult să se prindă că are de-a face cu partenerul care beneficiază de pe urma celorlalți trei, neavând pic de talent, ci doar noroc chior. Angel e o fată așa de deșteaptă și capabilă, păcat că lucrează într-un cazinou, ar putea să realizeze mult mai multe în viață, însă, când îmi amintesc prin câte a trecut la viața ei, mi se pare o minune că a supraviețuit.

Trupele de ospătari năvălesc iar, servindu-ne tartă de lămâie cu afine și frișcă – la cât de fastuoasă e gala, ar fi putut să facă mai multe eforturi culinare. În curând va începe ceremonia de premiere, au angajat ca prezentator o gazdă de talkshow de la Channel 4, care primește indicații de la o femeie stresată, cu o mapă în mână și pantofi cu toc în care habar n-are să meargă. Un chelner îmi toarnă vin în pahar, în grabă, de parcă n-aș avea de ales decât să-l beau și, cu toate că n-ar trebui probabil, sunt plictisită și prost dispusă, așa că iau o gură și încă una, și tot nu-mi trece senzația că nu sunt chiar prezentă, ci doar observ totul din afară. Când mă uit la Simon, parcă i se lungește fața, totul pare disproporționat, luminile care dansează pe scenă când începe spectacolul sunt îngrozitor de puternice, iar când mă uit în jos la tarta cu lămâie pe jumătate mâncată mă simt iar umflată cu pompa. Probabil că ce mi-a dat doctorul ăla nu mi-a picat deloc bine și, neștiind ce să fac, ridic paharul și beau.

Maestrul de ceremonii face o glumă deplasată despre muiștii care lucrează în domeniul reclamelor, însă, aflându-se într-o sală plină de oameni din publicitate, nimeni nu prea râde. Cineva îi strigă din sală că măcar ei nu merg pe la saloanele de masaj, făcând aluzie la un articol de scandal despre el, iar tipul coboară de pe scenă, trezindu-se că dintr-o parte îi taie calea Doamna cu Mapa.

Ceremonia se tot lungește, nu-mi vine să cred că mi s-a părut așa de important să vin aici tocmai azi. Frank e nominalizat pentru cea mai bună reclamă TV și, când câștigă, trebuie să mă duc cu Simon să ridicăm premiul. Cât stau și rânjesc la cameră, în rochia mea lungă, verde, cu o plăcuță pe post de premiu la o reclamă dedicată zonelor interzise de la subraț, cu ponei nărăvași, mă gândesc cât de ridicolă e lumea în care trăiesc. Și mă mir că mi-a luat atâta să-mi dau seama de asta. Nu știu cum de-am ajuns în halul ăsta de îngâmfată, doar nu sunt realizatoare de film sau mai știu eu ce, nu suntem la Oscaruri, eu doar am încercat să vând diverse produse. De fapt e chiar haios.

Prezentatorul cel neinspirat mai face o glumă deplasată când apare pe scenă următoarea câștigătoare, într-o rochie portocalie imensă, iar lumea râde pierit, nervos. Mi s-a acrit. Trec în revistă lumea de la masă – Simon stă aplecat spre Angel, Tiger pare plictisită și arogantă, de parcă e sub demnitatea ei să ia parte la așa ceva, ceea ce sunt sigură că și e, iar eu nu vreau decât să mă ridic de la masă și să fug din sală, refugiindu-mă în toaleta femeilor, cu pachețelul din geantă. Însă atunci îmi amintesc că l-am golit în veceu la job și am tras apa, așa că îmi piere și mie toată mândria și ridic paharul, luând o gură de vin alb – e călduț, însă tot beau din el, neștiind ce să fac cu mâinile.

Sala pare să se îndepărteze, de parcă se despică podeaua, iar scena o ia în derivă spre Park Lane și rămân naufragiată aici, în barca mea publicitară de salvare ce plutește pe oceanul vieții mele distruse. Clatin din cap, încercând să-mi amintesc că azi e o nouă zi, începutul unei noi vieți. *Ba nu e, ziua n-a trecut încă și, oricum, ce mai contează.* Iar atunci mă izbește revelația că nu poți avea parte de un sfârșit bine delimitat, un punct în care suferința încetează. Mi-am schimbat întreaga viață și am lăsat să treacă un an întreg, însă tot n-am scăpat de disperare, n-o să scap în vecii vecilor; închid ochii și mă aplec deasupra mesei, și-mi culc frumos capul pe-o parte, în farfuria cu resturile de tartă cu lămâie.

39.

Ben era în bucătăria micului apartament din Chester al lui Emily, în care locuiau împreună. Deja nu mai făcea față boarfelor strânse, cu toate că Emily se străduia să-l țină în ordine. Afară ploua și neonul era aprins, deși Emily tot nu-i suporta lumina. A lăsat departe telefonul, cu o expresie indescifrabilă.

— Ei? l-a întrebat Emily.

— Ce ei?

— Nu te juca cu nervii mei, Ben, i-a zis ea. Te rog, nu suport.

— S-au gândit, a zis el, și au hotărât să…

Și a tăcut.

— *Ce?*

— Au hotărât să…

Emily părea gata să se repeadă la el și să-l doboare la podea, însă tot a lăsat-o să aștepte. Părea abătut, de parcă nici nu se simțea în stare să-i spună.

— Au hotărât să… ne accepte oferta.

Emily s-a repezit la el cu un țipăt de încântare.

— Mai e mult până acolo, Em, i-a zis el râzând sub asaltul ei. Se poate să pice toată faza. Și chiar dacă nu pică, la început o să fim lefteri, nu e totul așa roz.

Ben se străduia să se arate indiferent, însă Emily știa că și el e entuziasmat, doar că nu voia să-și facă speranțe până nu puneau totul la punct – poate contabilul din el avea nevoie să se refugieze în certitudini.

— Nu-mi pasă, a zis Emily.

S-a gândit la căsuța aia părăsită și dărăpănată. O să-i redea frumusețea. O s-o preschimbe într-un cămin adevărat pentru ei doi. Pentru copiii pe care or să-i aibă într-o bună zi. Se simțea amețitor de euforică imaginându-și totul – însă apoi și-a amintit de Caroline și, fără să vrea, a simțit o împunsătură de vinovăție că era atât de fericită. Însă știa că n-avea rost să strice farmecul clipei.

•

Furgoneta Luton albă se apropia încet-încet, vibrând din toate încheieturile, de bordură. Ben scosese capul pe geam în timp ce Emily îl ghida, de parcă nu s-ar fi încrezut deloc în ea, însă oricum era inutil, nu vedea nimic.

— Încă, i-a zis ea. Încă.

Dădea din mâini, îndoindu-și și întinzându-și degetele de parcă executa un exercițiu bizar de fizioterapie. Apoi s-a oprit dintr-odată și i-a arătat palmele desfăcute, cu un strigăt de „Ho”, de parcă avea de-a face cu un ponei sălbatic – iar când el tot nu s-a oprit, s-a apucat să lovească furioasă cu mâinile în peretele furgonetei, grăbindu-se să se dea din drum, însă era prea târziu.

Atunci s-a auzit un trosnet înfiorător, ca de tigvă plesnită.

— Ce mama naibii… a făcut Ben.

— Fir-ar să fie, îmi pare rău, a zis Emily.

— Ce Dumnezeu, Em!

— Vai, nu, ce proastă pot să fiu.

S-a uitat neputincioasă la furgonetă, al cărui spate părea să se fi contopit cu felinarul de stradă, iar Ben a oprit motorul și a sărit din furgonetă închiriată.

S-a dus să vadă cât de rău era distrusă furgonetă, fără să scoată un cuvânt, clar supărat pe Emily.

— Nu-i așa de grav, nu? l-a întrebat ea plină de speranță. S-a spart doar farul de semnalizare, nu?

— Hmm, ai baftă, a zis el până la urmă îndreptându-se de spate. Cred că s-a spart doar carcasa de plastic.

Emily a simțit că i se potolește un pic senzația de greață.

— Slavă Domnului, a zis ea, apoi s-a oprit, încercând să ghicească în ce ape se scălda Ben. Oricum, de fapt nici nu sunt *eu* de vină, trebuia să fii atent.

Apoi și-a luat tonul de avocată:

— N-ai decât să te interesezi, adevărul e că doar persoana de la volanul vehiculului este responsabilă de eventualele accidente.

— Nu-i deloc amuzant, Emily, i-a zis Ben. Am hotărât să ne ocupăm singuri de mutare ca să *economisim* bani.

Atunci ea s-a lăsat în el și l-a cuprins în brațe, zicându-i că măcar nu pierduseră casa la care visaseră atâta, nu era așa de grav, și cu toate că s-a străduit să fie supărat pe ea, și-a dat seama că nu e-n stare. Cât se uita el lung la furgonetă închiriată, al dracului de greu de manevrat, trebuia să recunoască, pe stradă s-a apropiat căznit o mașină care împroșca la greu gaze de eșapament.

— În fine, a ajuns Dave, a spus Ben desprinzându-se din brațele ei. Mai bine parchez ca lumea drăcia, ca să ne-apucăm să descărcăm din lucruri.

A pornit iar motorul și, uitându-se în jos la ea, a continuat:

— Și nu, chiar n-am nevoie să m-ajuți, mersi.

•

Mai devreme în dimineața aia terminaseră de împachetat lucrurile din apartament, strângând laolaltă ultimele resturi din viața pe care și-o petrecuseră acolo – fărașul și peria, ligheanul și cârpa de vase, o mistrie, o pereche de cizme de cauciuc, covorașul de la ușă – pe care le-au azvârlit la grămadă în saci negri de gunoi, pentru că nu mai aveau cutii de împachetat.

— Ah, apropo, Maria s-a oferit să vină mai târziu să ne ajute, a spus Emily pe un ton inocent. M-am gândit că ne-ar mai prinde bine o mână de ajutor pe lângă Dave.

— Emily, a oftat Ben, când o să renunți odată să le mai faci lipeala? E absolut clar ce urmărești.

— Nu ți se pare c-ar face o pereche minunată? l-a întrebat Emily.

Ben s-a uitat exasperat la ea. Uneori era foarte fixistă.

— Păi, evident că lor nu li se pare deloc, altfel de mult ar fi ieșit ceva, la cât te-ai chinuit să-i combini.

— Bine, dar Maria e numai bună pentru el, a zis ea. Pun pariu că ei i-ar plăcea la nebunie parașutismul. Și-mi pare așa de rău de ea de când s-a despărțit de Ash, îi e atât de greu.

— Emily, n-ai cum să te-apuci tu să pui viețile altora în ordine – uite ce-ai pățit cu Caroline. Maria e bine, n-o trata cu atâta milă.

— Ah, a făcut Emily, nu vreau asta. Oricum, ea s-a oferit să ne ajute. A zis că n-are niciun plan în weekend.

— Păi, bine atunci, doar te rog să nu te faci de râs. Îți zic, n-are rost să-ți faci speranțe, n-o să se-ntâmple nimic.

— De unde știi? a zis Emily vârându-se în debaraua din hol, de unde i s-a auzit doar vocea înfundată: ești doar un tip.

— Emily, a spus Ben parcă vorbind cu posteriorul ei. Știi că te iubesc, dar degeaba te crezi Cilla Black[3].

Când Emily a ieșit cu spatele din debara avea nasul mânjit cu negru și părul aproape îi scăpase cu totul din clamă. I-a privit o clipă expresia arogantă, i-a zâmbit dulce și apoi i-a aruncat în cap perna imensă cu model aztec pe care i-o croise mama ei.

•

Era puțin trecut de 6 seara și Ben se prăbușise lângă Dave pe canapeaua pe care tocmai o așezaseră la locul ei, în livingul micuț și intim, iar acum beau bere la doză. Maria stătea incomod pe fotoliul argintiu de răchită, cu o cană de ceai. Emily stătea în picioare, lângă propria cană de ceai de-acum rece, și cotrobăia într-o cutie pe care scria „Decorațiuni”, despachetând boluri de sticlă, suporturi de lumânări, lumânările din capace metalice și rame foto și aranjându-le de probă prin diverse locuri din cameră.

— Sigur nu vrei să stai un pic, Emily? i-a zis Maria. Cred că te-ai agitat destul pe ziua de azi.

— Nu, las-o, i-a spus Ben. Acum urmează partea ei preferată.

— Știu că putem s-o lăsăm pe mâine, a zis Emily zâmbind. Nu vreau decât să arate casa un pic mai bine în prima seară.

Apoi a ezitat o clipă.

— Vreți să mâncăm o pizza împreună diseară? Facem noi cinste ca să vă mulțumim pentru ajutor.

— Nu, nu trebuie, a zis Maria în grabă, cu toate că lui Dave pizza părea să-i surâdă. Trebuie să mă duc acasă în curând și oricum mă gândesc că aveți chef să fiți singuri în prima voastră seară aici.

Deși Emily s-a străduit să o convingă să rămână, Maria a tot refuzat, așa că până la urmă a insistat s-o conducă cu mașina acasă, măcar atât putea să facă după ce Maria o ajutase atâta. Când s-a întors, Dave plecase deja, așa că s-a supărat că Ben l-a lăsat să plece înainte să apuce și ea să-i mulțumească.

Ben a întrebat-o dacă n-ar vrea să mănânce niște curry în loc de pizza, iar ea a oftat în glumă și a zis că sigur, bine, *doar de data asta,* însă era ironică, și au mâncat pe canapea, uitându-se la televizorul tocmai instalat, care se auzea un pic cu bârâituri pentru că nu apucaseră să se conecteze la Sky. Însă ce mai conta, Emily nici nu prea era atentă, se gândea doar ce perdele sau jaluzele se potriveau cel mai bine la ferestre, în ce culoare să văruiască pereții, ce plante să sădească în jardiniere, Ben i-a zis până la urmă să tacă, mai bine asculta melodiile de la *The X Factor* decât să-l bată ea la cap cu amenajarea casei. Până la urmă ea l-a tras de pe canapea zicându-i că oricum era

obosită, ce-ar fi să meargă să vadă cum e în dormitor?

40.

Angel mă scutură încet, aud hohote de râs în jur, iar când mă ridic somnoroasă în capul oaselor, îmi dau seama că, de data asta, lumea râde *de mine,* labagiul ăla de prezentator m-a luat în vizor cu insultele lui. Mă îndrept de spate și încerc să mă adun. Mă doare undeva ce-a zis sau de ce râde lumea, ce mai contează toate astea tocmai azi? Scutur semeț din cap ca un ponei și atunci împroșc cu firimituri de tartă, îmi simt urechea încleiată, însă în furia mea mă încăpățânez să sorb nonșalantă din paharul de vin, iar prezentatorul trece la următorul premiu plictisitor.

— Ești bine, iubita? îmi șoptește Angel. Cred că e ultimul, după ce se termină putem să mergem să te aranjezi.

— N-am nimic, îi zic și, cu toate că nu m-am trezit din beție, m-am mai limpezit la cap. Se pare că un pui de somn face minuni la o serată de premiere.

Mă uit la ceas – Doamne, nu-i decât 10:30. Le zâmbesc radios celor de la masă, care se uită la mine fără pic de superioritate sau dispreț, par doar îngrijorați, cred că în sinea lor nu sunt oameni răi.

Prezentatorul face ultima glumă, îl aplaudăm politicos și dispare în culise, întorcându-se la cariera lui stagnantă de star TV și la activitățile nocturne obișnuite, iar eu nu-i port pică pentru insultele pe care mi le-a adresat, doar mi-e vag milă de el, așa cum ar fi reacționat Emily. Angel mă ia de mână și o apucăm spre toaletă, încă mă simt masivă și verde pe lângă ea, cu statura mea de lungană care sare în ochi, ca o lămâie deșirată. Lumea se uită la mine. Îmi simt obrazul cleios. Angel mă ajută să mă curăț pe față de tartă și mă conduce într-un separeu, zicându-mi că s-ar putea să m-ajute. Cu toate că vreau cu disperare o liniuță ca recompensă pentru că am rezistat la prostia asta de ceremonie, îmi amintesc de fiul meu și refuz. Faptul că mă abțin îmi dă o senzație de putere, de parcă în sfârșit am ieșit victorioasă. Îmi dau cu apă rece pe față și mă dezmeticesc în sfârșit, mă simt chiar în vervă, iar când traversăm iar sala de bal nu mă mai simt stângace ca o păstaie ambulantă, ci sunt luxuriantă și zveltă, ca un fir lung de iarbă de mare ce se unduie grațios în valuri, bine înfiptă în rădăcini și totuși liberă. Rochia de pe mine mi se pare impresionantă și stilată, iar pantofii cu toc sunt un simbol al puterii mele, nu un instrument de tortură, și de data asta știu că lumea se uită la mine cu admirația pe care o merit. Mă așez la masă lângă Simon aruncându-i un zâmbet de milioane, iar ei îmi toarnă în pahar din șampania pe care a comandat-o ca să sărbătorim premiul pentru Frank.

— Bravo, scumpa mea Cat. Acum te simți mai bine?

— Mă simt foarte bine, îi răspund luând o gură zdravănă de șampanie și chiar e adevărat: habar n-am ce mi-a dat doctorul ăla, însă, în combinație cu șampania, e trăsnet.

— Un prieten m-a invitat la petrecerea lui, mai târziu în Groucho – ai avea chef să mergi? Nu pot să vă iau decât pe tine și pe Angel cu mine, așa că te rog să nu mai spui nimănui.

— Sună fantastic, îi zic voioasă, apoi îmi dau paharul pe gât, îl iau de mână și îl trag

după mine pe ringul de dans, unde lumea tocmai a început să danseze pe „I Will Survive”.

Spre mirarea mea, Simon nu protestează deloc, ringul e deja ticsit de lume, iar eu îmi ridic mâinile deasupra capului și cânt cu voce tare toate versurile, mă simt eliberată, puternică, invincibilă.

41.

După ce și-a părăsit în sfârșit soțul după ce-și dăduse în petic la nunta lui Emily, Frances s-a întrebat cum de n-o făcuse deja cu ani în urmă. Cu toate că o înșelase și o umilise de-atâtea ori, ea tot îl iubise, numai că într-un final și-a dat și ea seama că n-avea cum să-și schimbe năravul care-i alimenta la infinit slăbiciunea pentru orice femeie drăguță la față sau cu sânii mari. Sau pentru oricine îi umfla orgoliul cu pompa și-l ajuta să uite că era bărbat însurat, cu prea multe fiice, o carieră anostă și început de chelie.

Frances știa foarte bine că nu putea să stea prea mult la Emily și Ben, doar erau proaspăt căsătoriți (unde mai pui că se tot trezeau cu Caroline pe cap și nu le convenea deloc că se purta un pic prea cordial cu Ben), însă imediat după nuntă i se păruse că așa rezolva imediat o problemă rămasă de prea mult timp fără soluție – în casă nu era nimeni, avea cheia în geantă și îi permitea să se despartă de Andrew fără probleme – și știa că pe Emily și Ben n-o să-i deranjeze deloc, dată fiind situația.

Desigur, Emily s-a purtat minunat, cum îi stătea în fire, și și-a ajutat mama să-și găsească un apartament cu chirie, pe care a achitat-o chiar ea până a reușit să vândă casa. Iar acum Frances locuia singură într-o căsuță din cartierul vechi care-i plăcea mult mai mult decât casa lor dinainte, cu camerele ei anoste, pătrățoase și ușile de sticlă periculoase. S-a înscris la un curs de scriere creativă și la ședințe de yoga și așa a găsit oameni prietenoși, unii dintre ei tot singuri. Printre altele, la cursurile de scriere s-a împrietenit cu o femeie pe nume Linda, care era văduvă și o ducea de minune, chiar plănuia să escaladeze Muntele Kenya într-o acțiune de binefacere. Când i-a propus lui Frances să vină cu ea, Frances și-a zis *de ce nu,* și așa se făcea că, la aproape un an de când își părăsise soțul, se afla pe aeroportul Heathrow, făcându-și o groază de griji pentru Caroline. Și-a zis însă că nu lipsea decât zece zile, Caroline n-o să pățească nimic.

42.

După încă o melodie, Simon mă scoate de pe ringul de dans, propunând să mergem la petrecerea prietenului său. În sinea mea știu că n-ar trebui să mă duc, ci s-o iau spre casă ca să mă culc, doar am avut parte de o zi lungă și traumatizantă. Numai că sunt într-o pasă hiperenergică, în priză, și îmi place să dansez aici, în rochia mea verde-smarald. Știu că e o nebunie, însă nu sunt pregătită să mă retrag punând capăt serii, vreau să rămân trează până după miezul nopții, când începe ziua de 7 mai – atunci sigur o să mă simt și mai bine. Când plecăm chiar îl las pe Simon să mă țină de mână – îmi dă o senzație reconfortantă de căldură. Ca întotdeauna, Angel e foarte drăguță și insistă să mă ia de braț, de cealaltă parte, cu toate că sunt sigură că nu-i nevoie, nu mai sunt așa de beată și nici ametită, clar m-am mai dezmeticit. Șoferul lui Simon așteaptă în fața hotelului, iar mai târziu, când mașina o ia în viteză, traversând centrul Londrei pe străzile pustii, mă simt liniștită în limuzina masivă, neagră. Sunetul portierelor grele care se închid îmi dă o senzație de siguranță, încât, când ajungem pe Dean Street, nici nu-mi vine să mă dau jos. Când mașina se oprește în fața clubului, o clipă îmi amintesc de Caroline și cât de tânără era când s-a trezit prinsă în suflul exploziei de după colț, care i-a răpit copilul și prietenul, iar atunci mi se face dintr-odată îngrozitor de milă de ea și sunt gata s-o iert.

Clubul e ticsit de lume bine îmbrăcată, cu câteva vedete presărate ici-colo, și, cu toate că mă chinui să nu mă simt iar nelalocul meu, o impostoare – ceea ce sigur că și sunt –, nu-mi reușește. Angel parcă are un simț înnăscut pentru mediul ăsta, cu tot accentul ei, socializează fără probleme și stă de vorbă o groază cu gazda. Din câte se pare, e un creator de modă care are un magazin în Covent Garden. Simon mă duce la bar și mai comandă șampanie, iar când sorb din pahar îmi dau seama că e trecut de miezul nopții, așa că mă felicit în sinea mea că am depășit cu bine ziua. Atunci mă trezesc că mă bate cineva pe umăr, iar când mă întorc dau cu ochii de un tânăr în haine extravagante, cu păr oxigenat și ochii dați cu rimei, care îmi spune:

— Caz, draaaagă, tu ești! Ce minune să te întâlnesc.

Și îmi oferă o îmbrățișare ușoară și înmiresmată, de parcă aș fi o ființă delicată și dragă. O clipă rămân nedumerită, apoi mă prind ce se întâmplă – m-a confundat cu Caroline! De fapt mă mir că nu mi s-a mai întâmplat până acum – însă atunci îmi amintesc ziua aia oribilă când am mers în Hampstead Heath și nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama pe loc că nu pe mine mă știa bărbatul ăla. Probabil și el mă confundase cu ea. Am uitat că am o soră geamănă, cât de mult semăn cu ea, așa că habar n-am ce să fac, ce să zic. Simon se uită la mine, însă cred că nici n-a auzit bine numele, așa că îmi intru în rol.

— Bună, îi zic și în sinea mea mă ia amețeala.

— Cum mai ești? Ce-ai mai făcut? mă întreabă bărbatul parfumat ca o fată.

— Ei, una-alta, îi răspund vag. Tot cu moda mă ocup.

(Sper că Simon nu m-a auzit.)

— Mă scuzi, tre' să mă duc la toaletă, mă bucur să te văd.

Mă duc la Angel, îi zic vreo câteva aprins la ureche și-mi pasează fără chef gentuța ei de mătase roz, zicându-mi că se teme că n-o să fac față.

Drogul mă izbește ca o otravă tare, încât mă clatin pe picioare în separeu și-mi promit că de data asta chiar o s-o iau spre casă, îmi ajunge pe ziua de azi. Are dreptate Angel, nu mai fac față, ce-a fost în capul meu de-am venit aici? O să mă duc să-i zic lui Simon că nu mă simt bine și o să aștept afară, la aer, până îmi cheamă el un taxi. Angel n-are decât să rămână dacă vrea, nu vreau să-i stric seara. Mă-ntreb cine-o mai știe pe Caroline de-aici, doar e petrecerea unui creator de modă – îmi vine să-mi dau palme că am fost așa de proastă. Când mă uit în oglindă văd o fată înaltă, cu obrajii roșii și ochi scânteietori, cu rujul roșu-aprins ca o rană și cu rochia verde-smarald. Arăt superb după tot ce-am îndurat. Îmi îndrept umerii și o iau spre ușă, iar când o deschid creierul parcă mi se întoarce pe dos de uimire, de parcă nu reușesc să-mi dau seama ce se întâmplă. Nu reușesc să înțeleg cum de mă uit direct în ochii soțului meu.

43.

Pentru Frances călătoria pe Muntele Kenya a fost un eveniment absolut pasionant, care i-a schimbat viața. Nu mai călătorise niciodată pe alt continent, nu mai dormise niciodată într-un cort, nu mai urcase niciodată la o altitudine atât de mare, nu mai urcase niciun munte cu un pui viu în dotare, pe care l-a mâncat peste două zile, într-o tocăniță apoasă. Nu mai privise niciodată câmpiile de la poalele vârfului înghețat unde era cocoțată la cinci dimineața, când soarele tocmai răsărea, gândindu-se că *asta* înseamnă să trăiești, de-asta s-a născut pe planeta asta, ca să simtă cum îi bate inima tare, iute și dezlănțuit în piept. Contrastul dintre peisajele viu colorate de la poalele muntelui și temperaturile cu minus și pereții abrupți de gheață de pe vârf o umplea de încântare, o fascina de-a dreptul. Cu toate privațiunile pe care le îndura și intensitatea dureroasă cu care simțea totul, era absolut captivată și știa clar că de-acum nu-și mai dorea decât asemenea drumeții. Gata cu săptămânile plicticoase de concediu în Bretania sau Cornwall petrecute alături de soțul ei fustangiu. În toată aventura, mai era ceva care-i punea inima în mișcare, și anume unul dintre ghizi – deși era cu douăzeci de ani mai tânăr ca ea, observa felul în care își încorda spinarea și dădea comenzi celorlalți din grup. Devenise dureros de conștientă de prezența lui *tot* timpul, iar dacă se apropia de ea sau o întreba ce face, se îmbujora ca o fetișcană. Când au început să coboare s-a simțit cumva tristă, iar când au ajuns pe pantele de la poale s-a bucurat că mai petreceau o noapte în colibele de acolo, chiar dacă erau dotate doar cu strictul necesar, înainte să se întoarcă la Nairobi a doua zi dimineață. La apus, când bea bere din partea locului cu restul grupului, așezată în iarbă, simțea că nu mai vrea să plece niciodată de acolo, de pe munte, nu voia să lase în urmă clipele alea. Așa încât, seara târziu, când el i-a șoptit tocmai *ei,* lui Frances, la ce număr era cazat, a fost de-a dreptul șocată, însă Linda a îndemnat-o să se ducă. Așa că s-a dus și a petrecut o noapte glorioasă, extenuantă, de sex animalic cu un zeu negru, la capătul căreia și-a zis că dacă îi era dat să nu mai facă sex cu nimeni altcineva tot restul vieții, măcar avusese parte de o noapte ca aia.

44.

Bărbatul din fața mea e acel Ben de acum mulți ani, de pe vremea când l-am cunoscut eu, nu Ben cel trist și terminat de acum. Toate evenimentele acestei zile interminabile – și faptul că tocmai m-a confundat cineva cu Caroline – m-au derutat în asemenea hal, că nu reușesc să înțeleg ce caută aici și acum, desprins din lumea lui. Parcă am pierdut orice simț al realității, doar mă holbez la el și el la mine, la ochii mei crăpați de vinișoare și la gura mea roșie ca o rană. Îmi simt corpul electrizat ca atunci, înainte de saltul ăla total eșuat cu parașuta, când mi-a strâns curelele, lansând artificii pe coapsele mele în sus. Încerc să mă adun, așa că îmi smulg privirea din ochii lui și mi-o mut în jos, pe pantofii mei argintii cu toc, care o să mă poarte ca prin farmec departe de toată nebunia de azi. Simt că trebuie neapărat să scap de aici, nu mai pot să dau nas în nas cu nimeni care m-ar putea recunoaște sau o știe pe soră-mea – ființa din adâncurile întunecate ale minții mele. Când fac un pas în față, mă clatin pe tocuri, iar el mă prinde de braț.

— Ești bine? mă întreabă.

— Da, răspund. Mă simt un pic slăbită, atât, cred că am nevoie să iau o gură de aer.

Și atunci băiatul cel frumos care a venit să mă bântuie din trecut mă ia de braț și mă conduce cu blândețe prin mulțime, pe lângă bar, pe lângă Simon și Angel, și iese cu mine pe stradă, în răcoarea din miez de noapte.

— Cred că trebuie să mă duc acasă, zic. Ești drăguț să-mi chemi un taxi?

— Sigur, răspunde el. Numai că s-ar putea să dureze ceva, te simți în stare să aștepți în picioare?

Încuviințez, însă mă sprijin moale de el, aproape inertă.

— Poate ar fi mai ușor să oprim o mașină. Crezi că poți să mergi un pic? O să găsim mai multe taxiuri pe Charing Cross Road.

Așa că o luăm încet pe Old Compton Street, prin fața pubului Admiral Duncan, care a fost reconstruit, și câțiva oameni se uită lung la noi, deși habar n-am de ce, de-acum nu mă mai clatin slăbită pe picioare. Când ieșim pe strada principală nu vedem niciun taxi negru, așa că noul meu prieten face semn unui minitaxi dubios, care îți cere o avere, iar când dau să mă urc, mă oprește.

— Uite ce e, zice, mi-e teamă să te las singură în starea asta. Locuiesc în zonă, nu vrei să mergem acolo doar până îți revii un pic? Dacă vrei, îți fac un ceai.

Nici nu știu cum îl cheamă, însă după o zi așa de lungă și ireală, mă trezesc că accept, doar nu arată a criminal în serie.

El îi zice taximetristului să ne ducă în Marylebone, iar când ajungem, văd că locuiește deasupra unui magazin, e un apartament fantastic – imens, stilat, superb mobilat. Mă așez pe canapea cu o senzație de siguranță, de parcă am aterizat în sfârșit la destinație, nu-mi vine decât să mă fac ghem și să adorm.

— Scuze, nici nu știu cum te cheamă, zic.

— Nici eu nu știu cum te cheamă, răspunde el privindu-mă ciudat.

— Eu sunt Emily, îmi scapă.

— Iar eu sunt Robbie, zice el.
— Îmi pare bine de cunoștință, Robbie, mormăi eu, îi zâmbesc timid și închid ochii.

45.

Când Frances s-a întors la hotelul din Nairobi, o aștepta un mesaj. „Bună, mamă, sună-mă urgent, cu drag, Ems.” Frances avea usturimi și se simțea un pic depravată, de parcă fiica ei putea să ghicească dintr-o simplă convorbire telefonică tot ce făcuse ea toată noaptea cu ghidul ei olimpian. A format numărul cu obișnuita senzație de teamă, știa că era ceva legat de Caroline și nu voia să se trezească iar prinsă în toate dramele și chinul din trecut, ci își dorea să rămână în veci departe sub soarele Africii.

A durat o groază până s-a făcut legătura, și lui Emily i-a luat o groază să răspundă. Avusese dreptate, era vorba de Caroline. Fusese arestată pentru condus în stare de ebrietate, de două ori și jumătate peste limita legală, iar la secție făcuse ditamai tărăboiul, așa că o vârâseră într-o celulă peste noapte până îi trecea beția și se calma.

— N-am știut pe cine să sun, mamă, însă Caroline spune că de data asta vrea să meargă direct la dezintoxicare, ceea ce mă gândesc că e foarte bine, și, ăă, păi, ea zice că n-are niciun ban. Eu și Ben putem să contribuim, însă costă destul de mult.

— Zi-i să meargă și nu-ți face griji, mă ocup eu de cheltuieli, a zis Frances, deși habar n-avea de unde să scoată atâția bani.

Însă măcar atâta lucru putea să facă pentru fiica ei – doar din vina ei ajunsese cum ajunsese. Bine că, slavă Domnului, se înțelegeau mai bine de la o vreme. Se întreba dacă o să aibă vreun rezultat tratamentul măcar de data asta, dacă o să-i fie vreodată mai bine sau dacă o să trebuiască să se lupte tot timpul cu vreo boală sau cu vreo dependență. A plecat din holul de la intrare și s-a întins moale pe șezlong cu un sentiment de tristețe. Era așa de departe de copilul ei, care avea atâta nevoie de ea, o mamă etern incapabilă, întinsă la plajă lângă o piscină din Africa, cu vintrele iritate și mireasma de sex încă în nări.

46.

Mă trezesc sub o pilotă, întinsă pe o canapea, și habar n-am unde sunt. Îmi amintesc cât de cât ce s-a întâmplat cu o zi înainte: prânzul distrus cu Simon, căderea îngrozitoare pe care am suferit-o, după-amiaza petrecută ca în comă, oribila festivitate de premiere, comportamentul meu dezaxat de nebună, petrecerea privată de la club, bărbatul care m-a confundat cu Caroline… încet, încet îmi amintesc restul serii și în sfârșit îmi vine în minte străinul cu care m-am dus acasă. Când mă uit în jos văd că sunt încă în rochia verde (e de bine), încă în living (tot de bine), însă el nu e nicăieri. Mi-e jenă că am adormit – oare de când sunt aici? Cât e ora? Ceasul de pe perete arată 6:30. O fi dimineață sau seară? Da, probabil e dimineață, sâmbătă dimineață. Îmi simt gura uscată și în cap parcă am o bombă nucleară, mă doare de mor. Mă ridic în capul oaselor cu mâinile la tâmple și încerc să-mi dau seama cum să fac să dispar de aici. Tipul a părut foarte de treabă și nu pare să mă fi molestat în vreun fel, așa că mai bine plec pur și simplu, lăsând doar un bilet de mulțumire pentru ospitalitate. Sau să-mi vâr capul în dormitorul lui ca să-mi iau la revedere? Ce naiba se face de regulă într-o asemenea situație? Știu în ce hal o să arăt dacă ies pe stradă în rochia de satin și cu machiajul întins. Mai bine chem un taxi, numai că habar n-am unde sunt, ce adresă să dau. Trebuie să beau neapărat niște apă, așa că mă ridic de pe canapea și mă împleticesc prin cameră, ieșind pe hol. Bucătăria e chiar vizavi – colosală, ultramodernă, cu un blat înalt în mijloc și patru taburete albe, turnate, aranjate în linie dreaptă de-a lungul. Pe suportul de vase dau de un pahar mare și, când deschid robinetul, se declanșează o pompă care geme de se aude în tot apartamentul. Intru în panică, așa că închid robinetul și dau paharul pe gât pe nerăsuflate. Încă mă mai întreb cum să-mi fac ieșirea când aud o mișcare și Robbie apare în ușă, îmbrăcat în boxeri și un tricou alb, cu ochii cârpiți de somn.

— Îmi pare rău că tot aici mă găsești, îi zic.

— Mie nu, răspunde Robbie.

Cobor jenată privirea. Îi simt prezența cum nu mi s-a întâmplat decât cu Ben și mă simt o trădătoare, chiar dacă e ridicol din partea mea.

— Vrei niște ceai?

— E atât de devreme, mai bine te culci la loc, îi zic.

— Nu, nu, nu-i nimic, spune și se duce să ia ibricul, iar când trece pe lângă mine parcă mă trage ceva înspre el, ca o forță magnetică – un fior ce-mi străbate tot corpul, în josul pieptului și până în tălpi.

Robbie mă bulversează total. E arătos, grijuliu, probabil bogat, totul pare prea frumos ca să fie adevărat. Are o bucătărie imaculată, de parcă nimeni n-o folosește. Face două căni de ceai și mergem în salon, mă așez stingheră pe una dintre canapele, lângă pilota făcută grămadă, iar Robbie ia loc pe cealaltă. Mă uit țintă la spuma maronie strânsă la marginea cănii după ce a turnat el laptele și a mestecat. Habar n-am ce să zic, la ce să mă uit, nu reușesc să-mi scot din cap cât de bine seamănă cu soțul meu și încă îmi crapă capul de durere.

— Ai cumva vreo pastilă de cap? îl întreb mai mult ca să rup tăcerea.

— Sigur, îmi răspunde Robbie și se ridică, iar când trece pe lângă mine mă trezesc iar că-mi țin răsuflarea.

Scot din foiță pastilele pe care mi le aduce și le dau pe gât cu ceai, deși mi-a pus și un pahar de apă în față. Simt cum mă arde gâtlejul.

— Nu sunt neapărat mahmură, îi zic. Am avut o zi cam dificilă ieri, atâta tot.

— Nu-i nimic, spune Robbie și face o pauză. Uite ce e, sunt obosit și pe tine te doare capul, așa că sper să nu te superi că-ți propun așa ceva… ăă, n-ai vrea să mergem în pat și să ne culcăm la loc? Ai dormi mult mai comod decât aici.

Nu răspund.

— Mai e o cameră liberă, dacă preferi să dormi acolo, adaugă el.

Încerc să mă gândesc. Știu că ar trebui să merg acasă, însă când mă ridic îmi pulsează țeasta de durere, nu mă simt în stare să iau un taxi. Vreau să mă culc la loc. Tipul mi se pare frumos de pică. Aș putea să accept să mă culc în cealaltă cameră, însă ceva îmi spune că aș avea de pierdut. Nu prea știu însă ce aș pierde.

— Sună bine, îi răspund până la urmă pe un ton politicos, de parcă m-ar fi invitat la ceai. Însă ai fi drăguț să-mi împrumuți un tricou sau ceva? Vreau neapărat să dau jos rochia asta de pe mine și…

Mă întrerup.

— Sigur, răspunde Robbie și în clipa când se ridică și mă conduce în dormitorul lui știu cât se poate de clar că am ajuns într-un moment-cheie, care marchează trecerea într-o nouă etapă a vieții mele, alături de bărbatul ăsta pe care de-abia l-am întâlnit.

47.

După ce a plecat Emily, Ben a făcut tot posibilul să-și vadă de viață. A încercat să n-o învinovățească, a încercat să înțeleagă de ce a făcut-o. Când a înțeles că totul fusese plănuit din timp, pentru că Emily și-a luat pașaportul și și-a retras toți banii din cont, s-a simțit cumva mai bine, măcar știa că nu pățise nimic, nu zăcea moartă în vreo pădure neștiută sau în vreun șanț împuțit, fără să știe nimeni că e acolo. Alteori se simțea incredibil de supărat pe ea, că fusese atât de lașă să-i părăsească pe amândoi, fără să încerce să facă față greutăților alături de el. Se înșelase amarnic – din clipa în care se întâlniseră le fusese sortit să fie *veșnic* împreună, la bine și la rău, așa ar fi trebuit să se întâmple cu ei. Numai că lumea parcă se întorsese pe dos, preschimbându-se într-o antilume bolnavă, iar din ziua *aia* totul mersese anapoda, iar el nu avea cum să mai îndrepte ceva. Cu toate că făcuse atâtea eforturi să dea de ea, nimic nu-i reușise. Polițistul se arătase înțelegător, însă cam atât, iar cei de la fisc îi refuzaseră orice ajutor, pe motiv că nu puteau să pună în circulație informații confidențiale într-un caz de dispariție voluntară. Puțin a lipsit să le închidă în nas funcționarelor oficiale cu care vorbise la telefon, înfuriat de atâta nepăsare. În culmea disperării, și-a luat liber și a dat ture cu mașina prin Devon, prin vestul Țării Galilor și prin Peak District, trecând pe la hotelurile, puburile și ceainăriile unde fuseseră împreună pe vremuri. Scotea pe furiș o fotografie frumoasă cu ea și se simțea caraghios când oamenii îi răspundeau la întrebări cu chestii gen: „Regret, domnule, nu pot să vă ajut”, uitându-se la el ca la un nebun. Nici socrii nu i-au fost deloc de ajutor, Frances o primise pe Caroline în casă – se despărțise de ultimul ei prieten (care se pare c-o înșelase) și se purta mai urât ca oricând –, iar Frances părea cu totul prinsă de problemele fiicei sale mai mici și de propria ei suferință, așa că n-a venit cu nicio idee. Sărmanul Andrew era terminat, parcă se ștergea din peisaj, se retrăgea tot mai mult în sine, încât Ben abia dacă-l mai vedea de la o vreme – din când în când îl mai lua pe Charlie la el, însă nici măcar el nu mai părea să-l intereseze cine știe ce pe Andrew.

Ben a reușit să se mențină pe linia de plutire doar de dragul lui Charlie și ca să nu-și piardă slujba, odată ce i-a fost clar că Emily n-avea să se mai întoarcă niciodată. A pus la punct o listă de sarcini domestice, iar minunații săi părinți s-au implicat și ei, și chiar dacă n-au zis niciodată nimic, și-a dat seama ce gândeau: nu-i de mirare că nora își lăsase baltă familia dacă vedeai ce fel de oameni erau ai ei. Întotdeauna o îndrăgiseră pe Emily pentru omul care era, știa doar, însă se arătaseră dezgustați de toate incidentele de la nuntă și de-atunci își tot făceau griji că o asemenea familie o va influența grav pe mama singurului lor nepot. Când stătea singur seara, în liniște, și el își punea întrebări. Oare de ce plecase Emily în definitiv? Oare *doar* din cauza a ceea ce se întâmplase sau pentru că ai ei o lăsaseră cu sechele prea serioase? Întotdeauna i se păruse atât de normală, de sensibilă, semăna atât de mult cu el, în mod ciudat – de-asta se simțise atras de ea de când o văzuse în parcare, evident îngrozită, dând cu piciorul în asfalt în timp ce grupul hotăra cine în ce mașină merge la aeroport. Când a salutat-o i s-a părut că a recunoscut ceva în ea și atât i-a trebuit. Desigur, îl citise ca pe o carte

deschisă în ziua când s-au cunoscut, știuse că era îndrăgostit de ea, însă faptul că mai târziu s-a îndoit de tot ce înțelesese, neputând să vadă ce femeie superbă era de fapt, i-a întărit și mai mult dragostea pe care o simțea pentru ea. La început a crezut că doar i s-a părut lui, însă mai târziu, după-amiaza, când el i-a aranjat echipamentul de parașutism, ea s-a îndreptat dintr-odată de spate și s-a uitat la el aproape buimacă, de parcă tocmai își dădea seama de ceva, apoi a părut jenată și s-a dus împleticindu-se de lângă el, iar el s-a apucat să ajute alți oameni cu echipamentul și și-a impus să se concentreze. Nu putea să se lase distras când punea la punct parașutele oamenilor.

Mai târziu îi venise să-și tragă palme că nu fusese mai prietenos cu ea pe drumul de întoarcere, numai că nu știuse cum să-și controleze sentimentele, nu mai fusese niciodată atât de îndrăgostit – nu crezuse că se poate întâmpla așa ceva în realitate. De-abia câteva luni mai târziu, când în sfârșit s-au regăsit în seara aia incredibilă, iar ea i-a povestit despre viața ei și i-a zis că are o geamănă identică, o soră care nici nu prea o plăcea de fapt, de-abia atunci Ben a știut sigur că și ea avea nevoie de el, la fel de mult. Cumva parcă el se preschimbase în geamănul pe care nu-l avusese niciodată – sufletul ei pereche, cel mai bun prieten, care știa ce gândește, omul căruia putea să-i spună absolut sincer ce simte, oricât de nebunesc sau jalnic ar fi părut oricui altcuiva: el o înțelegea întotdeauna, știa ce-i în sufletul ei. Atracția nebunească pe care o simțeau unul față de celălalt păruse aproape doar un avantaj în plus, cu toate că Emily îl tachina că îl plăcea în ciuda profesiei și trecutului său de tocilar timid, iar el i-o întorcea spunându-i că dacă ea n-o să-l mai vrea cumva vreodată, mai exista un exemplar identic care l-ar fi primit pe loc. Și amândoi râdeau atunci de răutățile pe care le spuneau, cu certitudinea că iubeau și erau iubiți.

Ben își tot amintea episoade din viața lor conjugală, când Charlie dormea și stătea singur pe canapeaua pe care stătuseră îmbrățișați în magazinul de mobilă – Emily își dăduse pantofii jos și se culcușise ca o pisică, voia să fie sigură că e destul de confortabilă, era prea scumpă ca s-o cumpere aiurea, îi explicase ea atunci. Ben își conectase de curând televizorul la calculator și pe ecran pusese în succesiune infinită fotografii din imensa arhivă comună, la care se uita vrăjit de imaginile aleatorii: un instantaneu cu fețele lor bătute de briza iernatică a unei plaje din Devon, Emily în fața Palatului Ducal din Piața San Marco, în ziua când aniversau doi ani de căsnicie, Ben cu Charlie în brațe pe malul unui râu de lângă Buxton, ca nu cumva să sară în apă, Emily mai superbă decât și-ar fi închipuit-o vreodată la nunta lor, cu marea sclipind binevoitoare pe fundal, Emily cu fiul lor proaspăt născut în grădinița de trandafiri a lui Frances, ei doi în Sorrento, în luna de miere, ținându-se de mână pe fundalul clădirilor roz-maronii și oranj de pe coastă, Charlie și Daniel, cel mai bun prieten al lui, stând vârâți unul în celălalt pe canapeaua aia, Emily râzând în timp ce uda florile din grădină cu Charlie lângă ea, șiroind de apă, chipul senin al lui Emily cu coloanele roșii ale unui templu din Cnossos în spate – niciunul nu știa pe atunci că e însărcinată, toți trei în pat în dimineața de Crăciun, Ben ținându-l pe Charlie cocoțat pe cap. Imaginile pluteau chinuitor pe ecran, rămâneau doar cât să le identifice și să le dateze el, apoi se ștergeau și apărea alta în loc. Ben stătea și se uita cu orele, zicându-și *încă una și mă ridic de-aici,* până când i-a intrat frigul în oase la căderea serii și nu reușea să se smulgă nici cât să

dea drumul la căldură sau să aprindă luminile. Era aproape ca și cum ar fi auzit-o pe ea vorbindu-i de departe, întrebându-l: *îți amintești când a fost asta sau ailaltă,* iar el se simțea ciudat de alinat în durerea lui. Însă se mai întâmpla și să apară câte o imagine care i se părea atât de vie și de chinuitoare, că tot nu-i venea să creadă că-l părăsise și, mai presus de orice, nu-i venea să creadă că nici nu știa măcar ce face sau unde e. Atunci se lăsa copleșit de durere la podea, izbind-o cu pumnii și plângând neputincios ca un copil.

•

După ce și-a mai revenit din șoc, Ben a reușit să facă față situației mai bine decât era de așteptat, pe măsură ce frunzele cădeau și anul se apropia ostenit de sfârșit, însă îl îngrozea venirea Crăciunului, așa că părinții lui au pus piciorul în prag și au organizat o călătorie până la un hotel micuț pe care-l știau ei din Nordul Scoției, iar vremea a fost neobișnuit de frumoasă, toți s-au înțeles foarte bine și chiar au reușit să se distreze. Au plecat cu noaptea în cap din Manchester și, după o călătorie de patru ore jumate cu mașina, s-au trezit că merg chiar pe malul lui Loch Lomond. Când au oprit ca să se mai dezmorțească Charlie, aerul era atât de rarefiat și de curat, încât Ben a simțit că poate să respire iar ca lumea, trăgând cu poftă aerul în piept, în loc s-o facă doar din datorie față de Charlie. Părinții săi avuseseră o idee foarte bună – era un hotel cald și elegant, însă retro, un pic dărăpănat, și fără încărcătura de amintiri care l-ar fi izbit dureros pe Ben. Proprietarii l-au adorat pe Charlie, era o scumpete, s-au dat peste cap să-l răsfețe, îndopându-l cu biscuiți – de data asta nimeni n-a zis nimic. Acolo, în nord, Charlie părea s-o fi uitat aproape de tot pe Emily, îi plăcea la nebunie să alerge slobod pe malul lacului și să fugărească rațele, iar trăsnăile sale, bucuria de nedescris pe care i-o stârnea tot ce era frumos în viață i-a energizat pe toți. Datorită schimbării de rutină, chiar și Crăciunul a devenit suportabil, Ben aproape a reușit să se relaxeze, doar că nu se putea abține să nu se uite tot timpul peste umăr, poate ea era prin preajmă, poate o să se ivească din ceață și o să aterizeze pe pământ, îndoindu-și picioarele ei lungi și frumoase și întinzându-și brațele ca să-l întâmpine pe Charlie în fuga lui spre ea. Iar Charlie o să-i sară în brațe ca să-i arate că încă o iubește, cu toate că ea îl părăsise.

48.

Dormitorul lui Robbie e văruit într-un cenușiu ca de gresie, parchetul și mobila sunt deschise la culoare și lenjeria de pat e albă și curată, e o cameră cu stil, androgină, însă simplă, ca și bucătăria. Mă-ntreb dacă el a aranjat-o sau a angajat un expert în decorațiuni interioare sau, mai rău, vreo iubită, însă n-am chef să-l întreb, nu e momentul. Îmi dă un tricou scump, de firmă, îmi place să-l simt pe piele când mă duc la baie și mi-l pun. E cam scurt, par mai lungană ca oricând, trag de el stânjenită când mă-ntorc în dormitor. Robbie se uită la mine fără să spună nimic, iar când mă urc în pat mă cuprinde blând cu brațele, doar un gest fără nimic dubios, îmi dă o senzație plăcută în corp, simt că mă topesc în el, iar durerea de cap mi se mai atenuează.

— E atât de neobișnuit și de plăcut că mă accepți pur și simplu așa cum sunt, îmi spune el încet.

— Sigur că da, îi șoptesc și mă întind mulțumită lângă el.

Pentru prima dată anul ăsta mă simt total împăcată și în siguranță – chiar iubită. E o senzație extraordinară, știu că n-o să țină mult, însă acum că ne-am întâlnit am certitudinea că amândoi avem nevoie de așa ceva acum, fiecare din motivele lui. Mi-e cald și bine, încât mă fură somnul și de data asta am parte de vise frumoase, liniștite, iar când deschid ochii a trecut ceva timp și Robbie stă lângă mine pe pat, îmbrăcat, și-mi oferă încă o cană de ceai de o culoare perfectă.

— Vrei să mănânci ceva? mă întreabă. Am ieșit să cumpăr ouă, bacon, cârnați, brioșe, tot tacâmul.

— De ce ești așa de drăguț? îl întreb.

— De ce nu? zice el. Oricum mă plictiseam la petrecerea aia, nu prea e genul meu, și mai târziu n-am vrut să te las singură într-un taxi dubios, clar nu te simțeai bine. Iar când ai adormit pe canapea doar nu era să te dau afară, nu? a zâmbit el. Și mai târziu m-am gândit că ți-ar fi mai bine dac-ai dormi un pic într-un pat ca lumea și acum mi-e foame, așa că o să pregătesc micul dejun. Ce-i așa de drăguț, de fapt?

Ce-i așa de drăguț, de fapt? Și cum de seamănă așa de tare cu soțul meu? Nu știu ce să răspund, așa că rămân pe teren sigur.

— Aș putea să fac un duș mai întâi?

— Sigur. Vrei să-ți dau niște haine?

Robbie se duce în partea cealaltă a camerei și deschide o ușă ce dă spre o cămăruță separată, unde își ține toate hainele frumos aranjate, pe culori. Ia mai multe perechi de jeans și tricouri din care să aleg și cel mai mare și mai moale prosop de baie din câte-am văzut în viața mea.

Cabina de duș e imensă, cu un jet de apă brutal, cât stau sub potop simt că ultimele senzații dureroase mi se scurg din țeastă pe spinare în jos, apoi prin mădulare în tălpi și se duc pe gaura de scurgere odată cu apa. Când mă înfășor cu prosopul, o clipă mi-e teamă că totul e prea frumos, ceva scârțâie, nu merit toate astea. Nici n-am sunat-o pe Angel s-o anunț că sunt bine, însă când mă uit în geantă, telefonul e mort și nu-i știu numărul, și mă simt și mai neliniștită.

Trag pe mine jeanșii lui Robbie și un tricou polo roz-pal, îmi aranjez cu degetele părul ud în șuvițe și mă duc în bucătăria inundată de mirosul de roșii prăjite și bacon afumat, care-mi amintește că iar mi s-a făcut o foame de lup. Mă așez timidă pe unul dintre taburetele-ciupercă – sunt prea sus, nu știu cum să-mi țin picioarele, mă agit ca un copil mic.

Robbie zâmbește și scoate farfurii din dulapuri. Se duce la frigider, scoate de-acolo două ouă albăstrii și le sparge în grăsimea de la bacon, iar în tăcerea din încăpere răsună sfârâitul încins. E un bucătar sigur de sine și îmi servește un mic dejun executat superb, ca la restaurant. Mâncăm în liniște, așezați unul lângă celălalt la tejgheaua lungă, simțind amândoi atracția care ne leagă strâns ca un elastic. Afară e ceață și începe să mă ia iar amețeala de la mirosul de prăjeală din bucătărie.

— Vrei să mergem în salon? mă întreabă Robbie când terminăm. O să fac niște cafea.

— OK, zic, mă cațăr jos de pe taburet și mă duc în living.

Când mă las pe canapea se aude trosnetul tunetului, probabil am ratat fulgerul dinainte. Ploaia începe să răpăie pe geamuri, izbindu-se de acoperiș, și dintr-odată se face frig. Robbie vine cu două căni de cafea înspumată cu lapte, le pune pe măsuță, apoi se duce la iPod și pune niște Eva Cassidy. Când se așază lângă mine pe canapeaua care ne învăluie dintr-odată, ne privim în sfârșit în ochi și simt că-l doresc cu disperare și că, da, chiar îl iubesc cu o dragoste curată și plină de tandrețe pe bărbatul ăsta pe care tocmai l-am întâlnit. Ceva e tare ciudat în toată povestea asta, însă nu reușesc să-mi dau seama ce anume și cu toate că mă gândesc că Angel își face griji pentru mine (ce chestie amuzantă, doar știu vreo șase oameni din Manchester care își fac griji de luni de zile), decid să mă las în voia acestei clipe pe care o simt cu totul aparte, sublimă și perfect calmă. Nu vreau să se mai sfârșească, vreau ca timpul să se oprească acum, înainte să se întâmple iar ceva rău. Mă uit țintă în ochii lui Robbie și parcă m-aș uita la Ben, cel încă nevinovat, Ben cel *dinainte*. Vocea Evei și ploaia care bate în geam îmi opresc inima-n loc, nu reușesc să respir cum trebuie, și după mai bine de un cântec jumate Robbie se dă în sfârșit mai aproape, încet, cu gesturi blânde, și când mă sărută are gura caldă, cu gust de cafea și bacon, și buzele lui se mișcă delicat, fără grabă și fără nimic fals.

Când mă uit la ceasul de la mână văd că e aproape prânzul. Încerc să mă mișc, însă vreau să rămân locului, să nu pun capăt acestei experiențe ce mă leagă de trecutul meu.

— Chiar ar fi cazul să te las să-ți vezi de-ale tale, îi zic sărutându-l mai departe pe buze. Sigur ți-ai făcut planuri pe ziua de azi.

— Știi ce, am avut o săptămână cam plină, spune Robbie. Și vremea e absolut execrabilă, așa că mai mult decât orice mi-ar plăcea să stau și să ascult niște muzică, poate să mă uit la un film mai târziu și să uit o vreme de lume.

Apoi, după o pauză:

— Și mai drăguț ar fi dacă ai vrea să rămâi și să-mi ții companie.

O vreme ezit, încerc să nu mă gândesc la adevăratul Ben și la Charlie – oare unde sunt și ce fac? Îmi fac griji că Angel își face griji pentru mine. Apoi mă decid – se pare că tânjesc prea tare după trecut. Mă trag mai în spate, îl iau de mână și îi sărut palma, de la încheietură până la degete, apoi îl privesc fără urmă de timiditate de-acum.

— Știi ce? Mi se pare o idee perfectă.

49.

După călătoria de succes în Scoția a venit Anul Nou și zilele de iarnă au trecut letargice, iar Ben s-a trezit că mai era un pic și începea luna mai, când era silit să facă față punctului de cotitură suprem – aniversarea zilei în care totul s-a schimbat pentru totdeauna. Voia să și-o petreacă într-o singurătate totală – nu-l suporta nici pe Charlie lângă el fără Emily, așa că l-a lăsat la ai lui și s-a dus cu mașina în Peak District. A coborât și a mers pe jos – drept înainte, pe cât posibil, cine știe de ce – ore în șir, îndepărtându-se de trasee, tăind-o prin muri, pe câmpuri împrejmuite, cățărându-se pe trasee stâncoase. La început și-a propus să urce Kinder Scout, unde o ceruse pe Emily de soție (răsese când s-a lăsat într-un genunchi, apoi se lăsase și ea și-i spusese da, te rog), însă nu suporta să meargă fără ea și oricum nu voia să riște să se întâlnească cu cineva. Mergea fără să se oprească, absorbit de gânduri, aproape pierzând noțiunea timpului și a locului – din când în când chiar uita de Emily – uita ce fusese între ei și ce pierduseră pentru totdeauna. Știa că Charlie simțise și el ce zi era, însă bineînțeles că nu putea să-i zică nimic, n-avea cum să înțeleagă. Când Ben l-a lăsat însă la părinții lui, a părut necăjit, nu se pusese pe urlat, ci plânsese cu jale, ceea ce cumva era și mai grav. Ben avea un cort mic în rucsac, și când s-a făcut târziu și aproape s-a lăsat seara, a oprit și l-a instalat pe malul unui râu liniștit, unde nu se auzeau decât șipotul apei și câte un țipăt de pasăre necunoscută. Jumătate din noapte n-a dormit deloc, însă *aproape* s-a bucurat că era singur în natură, că avea posibilitatea să sufere în voie și să respire din nou, iar când s-a trezit s-a simțit cu forțe noi, ciudat de bucuros că trecuse cu bine de ziua aia cât se putea de teafăr și de sănătos.

50.

Robbie nu mă întreabă nimic despre mine și nici eu n-am chef să-l întreb nimic, deși sunt curioasă cum de-și permite să locuiască într-un apartament așa de elegant la vârsta lui tânără, cum de gătește așa de bine și cum de e așa un domn. Ne dăm seama că avem aceleași gusturi în materie de muzică, așa că stăm pe canapea și ascultăm Doves, The Panics, The Libertines, apoi Oasis și chiar și Johnny Cash, însă apoi se aude melodia de la nunta mea și mă crispez, e prea îngrozitor. Așa că îi spun că nu-mi plac The Smiths, deși desigur că pe vremuri îi adoram, Ben glumea mereu că ne-am mutat în Chorlton doar ca să-l vedem pe bateristul trupei la Irish Club. Robbie nu zice nimic, pare să înțeleagă, iar când trece la melodia următoare mă mai liniștesc și după o vreme începe cântecul ăla de The Wannadies, iar la refren Robbie se uită fix în ochii mei, fără să crâcnească, și simt că mi se rupe inima. Ploaia nu s-a oprit încă și s-a făcut și mai frig, însă nici nu ne pasă, ne privim în ochi, stăm îmbrățișați și ne sărutăm toată după-amiaza ca doi adolescenți. Robbie pare mulțumit că stăm pe canapea, îmbrăcați, iar dorința tot crește și ne devorează cu haine cu tot, numai că niciunuia nu-i vine să facă pasul următor chiar acum, așa că stăm potoliți.

51.

Ben și-a rugat părinții să-l țină pe Charlie și în noaptea de sâmbătă pentru că-i luase o groază să se întoarcă la mașină și când a ajuns acasă, zgâriat tot pe picioare și plin de bătături, s-a simțit prea extenuat și stors ca să se îngrijească până și de Charlie. A tras draperiile, și-a comandat un curry și s-a apucat să se uite la programul de sâmbătă de la televizor – pe vremuri se prefăcea că nu suportă emisiunile alea, însă Emily se dădea în vânt după așa ceva, așa că și lui ajunseseră să-i placă în secret – n-ar fi recunoscut nici mort, desigur.

N-avea același haz să se uite singur, acum că nu putea să râdă de lacrimile care se prelingeau în șiroaie pe obrajii lui Emily și ea nu-i mai zicea să tacă din gură ca să audă ce spun membrii juriului. S-a trezit întrebându-se unde era și ce făcea ea chiar atunci. Și pentru că nu mai trebuia să se stăpânească și să se prefacă deloc de dragul lui Charlie, l-a năpădit jalea aia pe care o simțise când se uitase sub pat și-și dăduse seama că geanta de piele dispăruse și că ea plecase.

S-a auzit soneria. Fir-ar să fie, sosise curry-ul, trebuia să se adune. S-a șters la ochi și a luat portofelul.

A deschis ușa și a încremenit, holbându-se la persoana care apăruse la el acasă de parcă nu-și credea ochilor, cu gura căscată aproape nătâng. Ce se întâmpla? Unde era curry-ul comandat? *Oare ea se întorsese la el*? *A* simțit că-i stă o clipă inima, de parcă primise un glonț în piept, iar apoi i s-a frânt – ca și cum zăcea mort pe podea.

— Ah, a făcut el.

— Pot să intru? a întrebat Caroline. Poate mai bine nu veneam, am încercat să dau de tine și ieri-seară, trebuia neapărat să te văd, ca să-mi cer scuze.

— Pentru ce vrei să-ți ceri scuze? a întrebat-o Ben, știind că era total nepoliticos.

— Te rog, lasă-mă să intru, Ben. Nu numai tu suferi, poate reușim să ne ajutăm unul pe altul.

— Nu prea cred, a zis el, însă s-a dat la o parte și ea a intrat oricum.

A urmat-o în living și cât își dădea ea paltonul jos, s-a auzit iar soneria – chiar sosise comanda lui, însă când l-a plătit pe băiatul cu curry-ul încă îi tremurau mâinile. În bucătărie a împărțit mâncarea pe două platouri, a comandat prea multă mâncare, ca de obicei. Și-a luat o bere și a șovăit o clipă – poate mai bine nu bea de față cu Caroline, i-ar fi făcut în necaz, însă și-a zis în sinea lui: dă-o-n pizda mă-sii, și ei i-a turnat un pahar cu suc de portocale.

Când pusese totul pe tăvi, Caroline a venit țăcănind pe tocuri și i-a cerut un pahar pentru vin, scoțând o sticlă de vin alb, rece și aburită, ambalată în hârtie roșie. Probabil o cumpărase chiar înainte de la prăvălia din capătul străzii, însă era atât de obosit și de stingherit, că n-a zis nimic, nu se simțea în stare să se certe cu ea. Au mâncat în tăcere la televizor, iar pe ecran a apărut un bărbat care înghițea mingi de golf și o băbuță care dansa cu cățelul ei poodle, iar fusta lui Caroline se tot ridica cât ținea ea în echilibru tava pe coapsele ei netede, dezvelite. Când a urmat pauza de publicitate ea deja terminase vinul, deși își turnase un pahar cât toate zilele, și l-a rugat să-i mai toarne

unul.

Cu o strângere de inimă, Ben s-a ridicat, s-a dus val-vârtej în bucătărie, a deschis frigiderul, a desfăcut brutal încă o cutie de bere și a dat-o pe gât dintr-o suflare, ce mai conta, în pizda mă-sii? Simțea o furie atât de explozivă, că trebuia neapărat s-o nimicească, s-o facă țăndări, iar când dădea alcoolul pe gât și-a dat seama că nici măcar nu mai era supărat pe ea, era supărat pe toată lumea asta îngrozitoare.

52.

S-a făcut târziu de-acum, însă tot nu ne-am ridicat de pe canapea. Ne-am uitat neatenți la două filme, am ascultat o groază de albume, și am cam început să visez cum ar fi să-mi încep iar viața alături de al doilea Ben, mai știi, poate chiar o să ne căsătorim într-o zi și o să devin doamna… cutare?

— Cum te mai cheamă, Robbie? îl întreb eu încet, culcușită lângă umărul lui.

Robbie pare stânjenit, pentru prima dată pe ziua aia.

— Păi, Brown, spune el.

Mă îndrept de spate privindu-l lung,

— Așa mă cheamă și pe mine, zic. Uau, destinul ăsta, zic râzând.

— Mi-e foame, spune el în grabă. N-ai vrea să comandăm ceva?

— Tre' să fie o groază de restaurante în zonă. Ce-ar fi să ieșim să mâncăm ceva?

— Aș prefera să stăm în casă, răspunde el. Plouă afară, am o sticlă de șampanie, putem să ne relaxăm – unde mai pui că nu tre' să-ți faci griji că n-ai în ce să te încalți dacă ieși în hainele alea.

Se uită la jeanșii și la tricoul prea mari de pe mine și cam are dreptate.

— Bine, zic și n-am nimic împotrivă, chiar e mai bine așa.

— E OK dacă comandăm curry?

— E perfect, îi răspund, însă mi se strânge stomacul, doar asta își lua Ben tot timpul. Comandă tu și pentru mine, îmi place orice.

Caută un pliant în sertar și comandă totul cât mai rapid la telefon, pe un ton cam ciudat, ascuțit, cine știe de ce.

Apoi dispare o clipă și se întoarce cu două pahare înalte și o sticlă de șampanie. Când îl văd mă gândesc cu jind la poșetuța roz de mătase a lui Angel și-mi dau seama cu o tresărire violentă că nu i-am înapoiat-o. Îmi amintesc ce-am făcut ieri în toaleta din Groucho, cât de repede mi-am încălcat promisiunea pe care i-am făcut-o băiatului meu, apoi îmi amintesc că deja i-am întors spatele când avea cel mai mult nevoie de mine, deci ce mai contează dacă mai prizez o linioară din când în când?

Deși simt o nevoie din ce în ce mai mare, care îmi cuprinde toată mintea mea cu probleme, îmi fac griji ce-o să spună Robbie, pun pariu că nu e cu din astea. Nu mi-ar plăcea deloc să-și piardă din respectul pentru mine, așa că încerc să-mi alung cât pot gândul la poșetuța roz. *Dacă n-aș avea-o la mine-n geantă, mi-ar fi bine și fără ea. Prefă-te că n-o ai și gata.* Robbie toarnă în pahare și închină în cinstea noastră și a ultimelor 24 de ore, apoi mă sărută și gândul la drog începe să se îndepărteze.

Când se aude soneria de la ușă, Robbie sare de la locul lui, îmi spune: „Vin imediat, ai putea să deschizi tu?", apoi îmi îndeasă în palmă o bancnotă de 50 de lire și merge la baie. Îi deschid omului care îmi zâmbește pe ecranul interfonului, iar el îmi predă mâncarea aromată în cutioare de carton pe care le vărs în farfurii albe, pătrate în bucătăria sclipitoare. Se întoarce Robbie și mergem cu farfuriile în living, ne așezăm și începem să ne îndopăm de parc-am muri de foame, uitându-ne la emisiunea *Britanicii au talent* – e chiar drăguț, o seară de sâmbătă petrecută acasă, ca pe vremuri cu soțul meu.

Descopăr că râdem la aceleași glume, spunem cam aceleași lucruri și de câte ori mă uit la bărbatul ăsta care se dă drept Ben, simt o furnicătură în stomac și pulsul mi-o ia total razna, încât trebuie să-mi feresc privirea. Robbie mai deschide o sticlă și ne întindem înapoi, însă acum alcoolul și-a făcut deja efectul, așa că până la urmă mă trage de pe canapea, mă duce în dormitor și de data asta nu stăm doar îmbrățișați, suntem gata, de parcă ne știm de-o veșnicie și e minunat. De-abia după aia îmi dau seama ce-am făcut, am comis adulter în toată regula, așa că, simțind nevoia să-mi potolesc panica, nici nu mai stau să mă gândesc ce-o să creadă, îi propun și gata. Robbie se uită mult și bine la mine, apoi, spre mirarea mea, spune da și, nu știu de ce, însă cu el, în apartamentul lui elegant din Marylebone, nu mi se pare ceva decăzut, ci palpitant, șic, o experiență absolut epocală. Mult mai târziu adormim și, când mă trezesc, zorii se strecoară în cameră printre jaluzelele pe jumătate deschise, și zac în pat chinuită de vinovăție, iar Robbie zace mort.

53.

Când s-a întors Ben din bucătărie, încă spumega de furie, însă acum era aproape la fel de supărat pe Emily pentru că-l părăsise, pe cât era enervat pe Caroline că venise să-l vadă. Mai ales acum, i se părea insuportabil că trebuia să aibă de-a face cu cineva care arăta ca Emily, avea vocea lui Emily, însă nu era ea. *N-ar fi trebuit să ne lase baltă, cât de egoist poți să fii ca să faci așa ceva*? Era atât de beat, că resimțea absența soției sale ca pe un gol fizic, ca și cum cineva îi scobise stomacul și în loc de măruntaie i se căsca o gaură. Și-a dus mâinile în capul pieptului – da, era intact, nimeni nu-l spintecase în seara aia. S-a uitat mânios la Caroline, care stătea lăfăită la el pe canapea în fusta ei prea scurtă, cu părul ei lăsat lung, și și-a dorit să se care în pizda mă-sii, ce mai voia de la el? S-a dus la fotoliul împletit în care putea să jure că nu se mai așezase niciodată din noaptea aia magică pe care o petrecuseră în apartamentul lui Emily cu mulți ani în urmă, și era atât de scâlciat și de incomod, că mai bine-l aruncau odată. Nu, *el* trebuia să-l arunce acum, cuplul de pe vremuri nu mai exista. Caroline trebuia să se prindă și să plece singură, și-a zis el iar, însă nu-i venea s-o dea afară, de teamă că o să facă o scenă ca de obicei și nu se simțea în stare de așa ceva tocmai în seara aia.

— Unde-ai fost? l-a întrebat Caroline cu limba împleticită.

— La bucătărie, a răspuns Ben mirându-se că și ea se îmbătase, tocmai ce-i adusese al doilea pahar de vin – numai că nu observase sticla de jumătate de litru de whisky ce zăcea goală pe podea.

S-au lăsat asaltați mai departe de stratagemele siropoase ale emisiunii de la televizor. Au urmărit o fetiță cu o voce fenomenală cântând sfâșietor un cântec de Whitney, apoi un grup de bărbați în toată firea în salopete dansând cu niște roabe, până când Ben a simțit că nu mai suportă, trebuia să se culce neapărat, așa că a apăsat fără să se gândească pe telecomandă și ecranul s-a stins. A urmat o liniște asurzitoare. Caroline a pufnit și când s-a întors să-i arunce o privire mânioasă, și-a dat seama că părea iar bolnavă, pe sub machiaj părea palidă și cu oasele gata să i se frângă.

— Despre ce voiai să vorbim? a întrebat-o într-un sfârșit – poate că după ce-i spunea ce-avea de spus o să-l lase în pace.

Caroline a plecat capul și și-a frânt mâinile.

— Voiam să-mi cer scuze, a spus ea.

— Bine, pentru? a insistat Ben.

— Pentru ce s-a întâmplat, a spus Caroline părând stânjenită. Îmi pare rău pentru tot.

— Mie-mi pare mult mai rău, i-a replicat Ben, însă fără pic de compătimire, doar cu o tristețe infinită.

— Crezi că o să se-ntoarcă? l-a întrebat Caroline.

A așteptat simțind cum se rotește întrebarea între pereții încăperii și Ben a rămas tăcut minute bune, încât a crezut că n-o auzise.

— Nu, nu prea curând oricum, a zis el.

Era prima dată când recunoștea față de sine însuși adevărul și se simțea absolut

distrus, așa că s-a ridicat să iasă, nu voia să plângă tocmai de față cu Caroline, însă atunci s-a împiedicat de sticla de whisky și a căzut stângaci, aproape peste ea. Canapeaua era joasă, adâncă și moale, și, cu toate că a încercat să se ridice, dintr-odată i s-a părut că nu merită să se mai chinuie, așa că a rămas locului inert, beat și înfrânt.

Caroline s-a dat mai aproape și l-a ținut în brațe cât a plâns cu mințile rătăcite de la bere, dor și singurătate. Era ciudat, însă atingerea ei îi făcea bine – cu toate că avea total altă fire decât geamăna ei, parcă ar fi avut-o pe Emily cu el, mirosea ca ea, și chiar arăta, evident, ca ea. Ben nu mai ținuse de atâta timp pe nimeni în brațe în afară de sărmanul Charlie, încât se simțea derutat, îi amintea de vremurile mai bune, așa că atunci când ea a început să-l mângâie pe păr zicând gata, gata, o să fie bine, Ben chiar a crezut în beția lui că era Emily, iar când s-a aplecat să-l sărute, a lăsat-o, chiar a sărutat-o și el, iar totul s-a precipitat dintr-odată, de parcă era pradă unei dorințe animalice, încât parcă nici n-a observat că nu era soția lui, ci geamăna ei rea, cu probleme – până când a fost prea târziu. După ce-au terminat și-a dat seama ce făcuse și a început să țipe la ea să plece și să-l lase în pula mea în pace, apoi a ieșit împleticindu-se pe picioare din cameră și s-a refugiat la etaj, trântind ușa după el.

54.

Robbie cel frumos are sânge închegat în nări, patul e rece și pielea i s-a făcut albastră-vânătă. E mort, fără doar și poate. Nu țip, doar sar jos din pat și fug la fereastră, goală, gâfâind ca un câine. Sunt atât de îngrozită, că nici nu pot să gândesc. Nu pot, *nu pot* să mă mai uit la el, imaginea mi-a rămas întipărită în creier și știu că e încă o viziune de iad pe care n-o s-o mai uit în veci, încă o viață pe care am distrus-o – pentru ce? Gândul îmi declanșează un icnet de vomă, însă reușesc să n-o dau afară până nu ajung la găleata de gunoi, iar atunci vomit peste tot și mă las la podea. E a doua oară în două zile când mă trezesc cu vomă pe mine și nu-mi doresc decât s-o termin odată cu viața asta. Când mă ridic, picioarele îmi tremură și pieptul îmi tresaltă mai rău ca oricând, am început să respir în rafale, încât îmi dau seama că am un acces de hiperventilație, numai că nu pot să mă opresc. Ce pot să fac? Cine poate să-l ajute pe Robbie? (*Nimeni, e prea târziu.*) Dar pe mine? (*Idem.*) Nu pot să sun pe nimeni, nici pe Angel, nici pe Simon, nici pe mama, nici pe tata, telefonul meu e mort și nu știu numărul nimănui. N-am memorat decât două numere de ajutor – numărul nostru de fix din Chorlton și numărul de la urgențe. Sunt disperată să-mi văd soțul, vreau să fie Ben aici, el o să știe ce-i de făcut, așa că formez aproape fără să mă gândesc numărul de Manchester și de-abia când se face legătura mă dezmeticesc, ce Dumnezeu o să-i spun, așa că sună de trei ori și închid. Îmi tremură mâinile, însă reușesc cu greu să formez 999 și după câteva secunde se aude o centralistă cu ton eficient.

— Pompieri, poliție sau salvare? mă întreabă.

Nu știu. E mort, atâta lucru știu și eu, ce rost mai are să chem salvarea?

— Alo? spune ea mai departe. Vă fac legătura cu pompierii, poliția sau salvarea?

Vorbesc gâfâind:

— E cineva mort.

— Sunteți sigură? Nu mai respiră?

— E rece și vânăt. Cred că asta înseamnă că a murit.

Și m-apuc să plâng cu sughițuri la telefon – îl jelesc pe sărmanul Robbie, care și-a pierdut viața. E cumplit.

— Unde ești, dragă? Dă-mi adresa.

— Nu știu. Undeva în Marylebone.

— Bine, o să identificăm numărul. Rămâi la telefon, scumpa, încearcă să te liniștești. Cum îl cheamă pe decedat?

— Robbie. Robbie Brown.

— Și pe tine?

— Catherine Brown.

— Ești soția lui?

— Nu, plâng eu. Numai ce l-am întâlnit.

Începe să se-nvârtă camera cu mine, cred că mă ia cu leșin, însă apoi îmi dau seama că pe stradă au apărut niște lumini albastre și că poliția a ajuns deja.

Slavă Domnului. Însă pe loc îmi amintesc că sunt încă dezbrăcată și plină de vomă,

așa că fug până la baie și termin cu dușul până apucă apa să se încălzească, iar când mă-nfășor cu un prosop cât cearșaful de-al lui Robbie, poliția deja bate cu pumnii în ușă.

Deschid chiar când se pregătesc să spargă ușa și polițiștii năvălesc pe lângă mine în casă, unul o ia spre dormitor.

— Dumnezeule, strigă el după câteva clipe, vino să vezi, Pete.

Polițistul Pete merge spre dormitor și se oprește brusc în prag când dă cu ochii de cadavrul sărmanului Robbie și de toate accesoriile de drogat de pe noptieră. Scoate un țipăt de groază și se întoarce spre mine, iar în ochi îi citesc ura.

55.

Parcă venise cineva în puterea nopții și-i despicase țeasta lui Ben; apoi și-a amintit că apăruse Caroline la ușă, cât de mult a băut cu ea, ce a făcut cu geamăna soției sale dispărute. Pe loc l-au apucat sila și greața, însă nici n-a mai apucat să ajungă la baie, așa că a vomat și-a tot vomat în coșul de hârtii, până când a vărsat tot, rămânând doar cu gustul de bilă cu mirodenii în gâtlej. Slavă Domnului, Caroline nu venise în dormitor după el, spera că plecase deja – doar nu era să rămână după criza pe care i-o făcuse mai devreme, după ce terminaseră. Nu, orice avea să se-ntâmple, n-o să mai dea ochii cu ea niciodată.

Ben a zăcut într-o stare de zăpăceală totală ore în șir, iar când s-a sculat în sfârșit era prânzul și Caroline clar plecase, slavă Domnului. A făcut un duș insuportabil de fierbinte și s-a frecat până la sânge, însă tot murdar se simțea, într-o piele care nu era a lui și absolut înfrânt: acum Emily n-o să se mai întoarcă niciodată la el. Nu știa ce să facă. Nu-i venea decât să facă curat peste tot, să înlăture orice dovadă, până la ultima moleculă, ca și cum nu s-a întâmplat niciodată. A aruncat resturile sleite de mâncare la pachet, a pus farfuriile și paharele în mașina de spălat și a setat-o la maximum chiar dacă era pe jumătate goală. A dezinfectat măsuța de cafea, a dat cu aspiratorul pe covor, a curățat cu buretele, a uscat cu föhnul și a întors pernele pătate rușinos ale canapelei. A pus la reciclat cutiile de bere, sticla de whisky și de vin și, când a terminat, și-a făcut o cafea tare, neagră, s-a așezat și a dat pe știri. Când a sunat telefonul, nu l-a băgat în seamă, poate era Caroline, însă apoi s-a răzgândit, dacă era *ea*? Însă s-a oprit oricum brusc, n-a apucat să răspundă. Nu apucase să se dezmeticească, așa că atunci când s-a trezit că se uită la chipul lui Caroline, ivit pe ecran, a crezut că nu vede el bine, că are halucinații. Apoi, când și-a dat seama că ea era, clar, n-a reușit să urmărească imaginile și nici să înțeleagă vreun cuvânt, doar s-a întrebat năuc ce s-a întâmplat, ce grozăvie mai făcuse. Parcă mintea nu reușea să proceseze torentul de informații și refuza să se reconecteze, de-abia când au zis a treia oară numele de Catherine Brown, nu Caroline Brown, și-a dat seama că în sfârșit dăduse peste soția lui.

56.

Pete și colegul lui habar n-au ce să facă cu mine, cum stau învelită în prosop, și, după ce se sfătuiesc o vreme agitați și cheamă alte echipe la fața locului, mă anunță că sunt suspectă de crimă și mă arestează. Cuvintele n-au nicio noimă, așa că încuviințez și-i las să-mi dea indicații, mi se fâlfâie acum ce-o să-mi facă. *Sărmanul Robbie, atât de tânăr, atât de plin de viață, ce naiba am mai făcut de data asta*? Iar mă umflă plânsul. Sosește o polițistă, cred că au chemat-o special, și mă ia la baie ca să mă percheziționeze, iar când las prosopul să cadă de pe mine nu-mi vede decât corpul gol și groaza din ochi. Nu-i ia decât zece secunde, după care îmi spune că pot să mă îmbrac, însă după ce se sfătuiește iar în șoaptă cu ceilalți îmi spune să pun pe mine ceva curat din garderoba lui Robbie, pentru că scena crimei nu trebuie contaminată. Fix așa îi spune, scena crimei, se pare că s-a comis o crimă – eu am comis o crimă. Apoi polițista aia masculină, cu bocancii ei butucănoși și părul tuns simplu, scurt, îmi pune cătușele, fără să-mi ceară să-mi duc mâinile la spate, mai că-i pare rău, parcă, știe că n-o să mă împotrivesc și nici n-o să fug, iar metalul e rece, străin, mă doare și mă alină, totodată. Când în sfârșit mă scot desculță din apartament, în jos pe scările îmbrăcate în covor și afară pe stradă, la lumina dimineții, mă simt mică de tot și fragilă pe lângă polițiști, de parcă am intrat cu câțiva centimetri la apă peste noapte. Când polițistul pe nume Pete mă duce în pas grăbit la dubă, văd toți reporterii foto și-mi dau seama atunci că probabil o să apar la știri. Or să dea de mine de-acum, ai mei or să afle unde sunt, or să descopere ce am făcut, or să știe că am mai distrus o viață de om. Probabil mă duc la o secție de poliție – simt că mi se înmoaie picioarele când mă gândesc la asta.

În dubă mă închid în cușcă, parcă au de-a face cu un animal. Mă las jos de tot, încât simt în nări mirosul de gaze de eșapament, șoseaua sub tălpi, sub suspensiile dubei, și iarăși mă ia greața. Mă simt atât de sfârșită, că-mi reazem capul de peretele dubei, izbindu-mă de el cu fiecare scuturătură a mașinii, tare, și simt durerea foarte slab, cu toate că ar trebui să mă străbată ca un curent electric – ceea ce știu că și merit. Îmi dau seama ca prin somn că oprim la semafoare, trecem de pe o stradă pe alta și virăm într-o parte sau alta, însă eu mă simt tot desprinsă de corpul meu, mă văd parcă din afară, ca și cum m-aș uita la peripețiile unei antieroine de film. După vreo zece minute, duba ia viteză și virează vertiginos la stânga, încât o clipă s-a înălțat pe două roți sau așa mi se pare, iar acum cotește la dreapta și frânează, oprindu-se brusc. Aud pe cineva vorbind dincolo de geam și iar o luăm din loc, ceva mai încet, iar după ce mai parcurgem câțiva metri oprim, portierele din spate se deschid și duba e inundată de soarele puternic de mai, revenit după ploaia de sâmbătă, încât îmi intră în ochi și-i închid repede, nicio rază de lumină nu-și mai are locul în viața mea.

Mi se spune să cobor din dubă, iar când mă conformez mă împiedic și mă ating de portieră, mânjind blugii lui Robbie cu unsoare neagră. Nu se știe de ce, simt că-mi pare rău și-mi cer scuze, nici nu știu cui, chinuindu-mă să șterg pata cu mâna. Polițista îmi spune: „Haideți, doamnă” cu un glas destul de blând, mă ia de brațul încătușat și mă conduce spre scările ce duc la o clădire imensă. Intrăm în holul recepției, dacă tot așa i

se zice și la secție, și peste tot sunt polițiști care se uită lung la mine, nu se știe de ce, am ajuns celebritatea zilei. Mă trec de toate intrările fără oprire și mă duc într-o cămăruță oribilă, care pute a nefericire, iar acolo îmi aduc un doctor și îmi pun o groază de întrebări medicale – despre problemele de sănătate, de sănătate mintală, dacă mi-am făcut vreodată rău singură, dacă-mi vine să mă sinucid. E foarte deprimant totul. Le zic că depinde ce înțeleg ei prin a-ți face rău singur, însă ei doar mă privesc rece, iar când refuz să răspund dacă am sau nu de gând să mă sinucid, își notează ceva în hârtii și mă întreabă mai departe dacă vreau să fie informat cineva anume că am fost arestată. Aproape mi se pare haios, probabil știe toată țara de-acum, dacă mă iau după câți reporteri cu aparate foto am văzut în fața apartamentului lui Robbie – mă-ntreb nedumerită cum de-au ajuns așa repede. Când mă întreabă dacă vreau să mă reprezinte un avocat sunt deja prea obosită, nu mai pot să gândesc, așa că e mai simplu să zic nu. Atunci mă duc într-o celulă, iar când mă lasă în sfârșit singură, îmi dau seama că am ajuns să nu mai simt nimic, să nu-mi mai pese de nimic. M-am afundat adânc în mintea mea, într-un loc cald și sigur, unde nu mi se poate întâmpla nimic rău, pentru că deja s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău.

57.

Angel era atât de absorbită de discuția cu noul ei amic, Philip, că multă vreme nici n-a observat absența lui Cat. Își închipuise că era cu Simon, așa că, atunci când l-a văzut vorbind cu o femeie zveltă, cu păr negru, lucios, cu breton drept, Angel s-a dus să-l întrebe unde era Cat. Nici Simon n-a văzut când a plecat, era aglomerat și așteptase o groază la bar, așa că la 1:30, văzând că nu se întorsese încă, Angel a sunat-o, însă a intrat căsuța vocală.

Ei, asta e, și-a zis Angel și s-a gândit c-o s-o vadă când se întorcea acasă. Era un pic mirată că plecase fără să-și ia rămas-bun, mai ales că poșeta ei roz de mătase era la ea – acum începea să resimtă absența drogurilor și nu știa pe cine putea să abordeze în siguranță. Până la urmă s-a dus la Simon și a băut șampanie ca să uite de poșetă, iar când Simon a întrebat-o dacă vrea să vină la el acasă la un pahar – stătea la un hotel din zonă –, și-a zis de ce nu, doar arăta bine și așa nu mai trebuia să dea nici bani pe taxi. Așa că au plecat împreună și după aia lui Angel nu i-a rămas decât să spere că n-o să se supere Cat pe ea.

58.

O groază de ore mai încolo, stau pe marginea patului meu din celula secției de poliție din Paddington Green și tot nu reușesc să înțeleg cum se poate să mă creadă o criminală. *Oare chiar asta sunt*? Cu tot șocul și groaza care m-au cuprins după ce m-am trezit cu un cadavru în pat, am uitat total cât de implicată eram în toată povestea asta, că am luat împreună din drogurile de la Angel, că eu i le-am oferit. *Că eu i-am provocat moartea.* Tremur necontrolat, e frig aici, bluza și pantalonii albi pe care i-am primit aici la poliție sunt prea subțiri. Acum îmi dau seama că încercarea mea jalnică de a fugi de trecut și de a-mi începe o viață nouă a eșuat, s-a întors împotriva mea absolut dramatic, provocând și mai multă nefericire. M-au percheziționat iar la piele, două polițiste de data asta, chiar dacă mă simt umilită, ce-mi pasă, doar mi-a pătruns în nări mirosul de moarte și n-am cum să scap de el în veci. Măcar acum pot să mă dau bătută, chiar nu mai sunt în stare să mă lupt pentru viața mea, însă ironia e că m-au pus sub pază după toate răspunsurile fără noimă pe care le-am dat mai devreme, de teamă să nu mă sinucid, așa că din sfert în sfert de oră cineva se uită la mine printre gratiile ferestruicii din ușă. Un polițist cu față de grăsan mă privește iar și îi întorc în gol privirea o vreme, fără rațiune, ca o gorilă de la zoo, după care mă întorc spre perete.

59.

Când Angel s-a întors acasă la prânz și Cat tot nu venise încă, a început să-și facă serios griji. Chiar dacă nu-i plăcuse s-o descoasă (s-a gândit că o să-i spună Cat când o să se simtă pregătită), simțise întotdeauna un soi ciudat de tristețe în sufletul prietenei sale, iar după tot ce se întâmplase cu o zi înainte se întreba care e adevărul și ce făcuse Cat iar, dacă era în regulă sau dacă poate era cazul să sune la poliție.

Nu fi proastă, și-a zis Angel. Doar nu era mama lui Cat, poate s-o fi dus și ea odată cu vreun tip. Însă tot n-o lăsa îngrijorarea și când s-a dus la job sâmbătă seara i-a lăsat un bilet, rugând-o s-o sune de cum ajungea acasă – și-a scris numărul pe spatele unei facturi la gaze și a pus-o pe măsuța de lângă ușa de la intrare, poate Cat își pierduse mobilul.

Unul dintre jucătorii de la masa de blackjack i-a dat vestea cutremurătoare că murise Roberto Monteiro. Așa că imediat ce a ieșit din tură s-a uitat pe telefon la știrile BBC ca să vadă ce s-a întâmplat, iar atunci a aflat că prietena ei cea mai bună fusese arestată pentru crimă.

60.

Acum plâng încet de parcă am înțeles în sfârșit totul, îmi pare rău pentru tot ce am făcut în ultimele două zile, absolut tot. Dacă aș fi avut un dram de bun-simț ca pe vremuri mi-aș fi luat liber și aș fi stat acasă, în liniște. Ce bine-ar fi fost dac-aș fi avut curajul să fac față singură situației. Dacă n-aș fi ieșit la prânz cu Simon, ce idee nebunească, de parcă ar fi fost posibil să mă simt bine. Dacă medicamentul ăla pe care mi l-a dat doctorul ăla nu m-ar fi înnebunit și mai tare de cap. Dacă aș fi rămas în pat în seara aia în loc să ies iar, ce naiba a fost în capul meu, să mă duc tocmai la o ceremonie de premiere fără rost. Dacă nu m-aș fi dus la petrecerea aia, dacă nu l-aș fi întâlnit pe Robbie, dacă n-aș fi avut poșeta lui Angel la mine. Dacă, dacă, dacă. Iar acum, din cauza mea, una dintre cele mai mari vedete din țara asta zace mort și albastru la morgă. Când polițiștii m-au anunțat că e Roberto Monteiro am înțeles dintr-odată totul: de ce se uita lumea la noi când căutam un taxi; de ce a ținut neapărat să stăm în casă în loc să ieșim și să-l recunoască lumea, de ce păruse să mă placă atât de mult tocmai pe mine, care habar n-aveam cine e – știa că îl plăceam pur și simplu –, și cum de era atât de bogat la vârsta lui. Pur și simplu nu mi s-a părut că arată a fotbalist, credeam că fotbaliștii stau în conace pseudoistorice de țară, nu în apartamente londoneze, îmi dau seama că e doar o prejudecată, însă mi s-a părut mult prea cultivat, mult prea domn. Din câte se pare, soră-sa e model și o prietenă de-a creatorului ăluia de modă și așa se face că era la club în seara aia. Era accidentat și se recupera după o operație la genunchi, așa că i s-a permis să iasă vineri seara. Știu toate astea pentru că l-am auzit pe polițistul Pete vorbind cu cineva în fața celulei mele, mai că plângea – cred că era fan Chelsea.

Sigur c-am auzit de Roberto Monteiro, cine n-a auzit, numai că nu m-am dat niciodată în vânt după fotbal și, oricât de prostesc ar părea, în situația aia izolată și în starea mea de epuizare, n-am făcut deloc legătura. Îmi vine să râd isteric, maniacal, de propria mea prostie. Oare ce-o fi văzut Robbie la mine? I-a plăcut pur și simplu că nu știam cine e sau a fost ceva mai mult? Iar eu ce-am văzut la el? L-am plăcut pur și simplu pentru că-mi amintea de soțul meu? Cred că n-o să știu niciodată, și dintr-odată mă podidesc iar niște lacrimi mari, din belșug, și îl plâng pe Robbie, cât de tânăr și de frumos era și ce viață avea înainte. Iar acum se terminase cu tot, ceea ce-mi amintește de tot ce s-a întâmplat, și mă fac covrig pe patul mizerabil de metal, dorindu-mi doar să nu mai știu de nimic și să mă lase dracului toată lumea în pace.

61.

Caroline se simțise pentru câteva clipe triumfătoare când a reușit să-l seducă pe soțul surorii sale gemene. Și-a zis că putea să se dea fără probleme la el, la urma urmei, Emily îl părăsise și faptul că Ben o dorise pe ea, pe Caroline, atât de intens și de mistuitor, ce mai, îi dăduse o senzație de putere, de splendoare magnifică, în clipa comună de plăcere – după ce toată viața se luase la întrecere cu sora ei, venise și clipa victoriei. Însă imediat după, când el o împinsese violent de pe el, sărise în picioare cu o privire mânioasă și dezgustată și ieșise glonț din cameră, Caroline și-a dat seama că ajunsese să-i stârnească repulsia – întregul act îi declanșase ura și de fapt nu se alesese cu nimic. Și-a turnat iar în pahar cu inima strânsă, întrebându-se ce-avea de niciodată n-o iubise nimeni.

Caroline și-a petrecut noaptea pe canapeaua lui Ben, bând până n-a mai putut, iar dimineața a urcat la etaj, unde era camera lui, și s-a uitat țintă la ușa pe care o trântise el, dorindu-și fierbinte să iasă la ea. S-a gândit dacă s-o deschidă și să dea buzna înăuntru, însă clanța atârna într-un unghi aiurea, parcă gata să cadă, așa că până la urmă s-a răzgândit, chiar o speriase în seara aia. Așa că s-a întors pe călcâie și a ieșit clătinându-se din casă și a luat-o nesigură pe picioare cale de vreo sută de metri, până în capătul străzii, unde s-a oprit în fața prăvăliei de spirtoase, cu grilajul ei verde de oțel tras până în pământ, ca niște dinți rânjiți, și a rămas clătinându-se pe marginea trotuarului, cât a trecut un autobuz în viteză pe lângă ea. Când pe stradă n-a mai văzut nicio mașină a traversat și a luat-o împleticit pe trotuar, neștiind ce să facă și încotro s-o apuce. Atunci s-a urcat pe un gard de grădină și s-a pus pe un plâns cu sughițuri, în văzul lumii, și după vreo cinci minute au trecut alene doi băiețași în tricouri cu Manchester United, care i-au zis: „Haide, dragă, nu fi tristă, doar nu ții cu Chelsea”, iar când i-a privit buimacă, au râs lămurind-o: „Ce, n-ai auzit? A murit Roberto Monteiro”.

62.

Stau singură în celula asta de ore întregi, rumegându-mi gândurile otrăvite, distrasă doar din sfert în sfert de oră de polițistul ăla cu față plictisită. Cred că până la urmă mă ia somnul și mă trezesc când mi se trântește niște mâncare pe ferestruica din ușă. Paznicul îmi spune că încă strâng indicii de la fața locului, așa că n-o să mă interogheze nimeni deocamdată. Nu dau niciun semn că l-am auzit, nu vreau să par nepoliticoasă, însă puțin îmi pasă că o să mă interogheze sau nu, nici măcar nu-mi pasă dac-o să ies vreodată din celula asta. Mâncarea e de supermarket, niște lasagna scoasă din ambalaj și încălzită la microunde. N-am mai mâncat de aseară, de când a comandat Robbie curry, și cu toate că nu prea mai am niciun chef să trăiesc, stomacul nu ascultă de mine, tot îmi ghiorțăie, așa că iau câteva guri din lasagna și chiar nu e rea, până la urmă o mănânc pe toată, ceea ce mă surprinde vag. Mi-au dat o lingură de plastic, evident nu pot să-mi lase pe mână un cuțit și o furculiță de metal, iar când termin, polițistul în uniformă îmi cere poruncitor lingura, de parc-ar fi cine știe ce obiect de preț, așa că i-o predau prin ferestruică. Apoi mă întind iar pe pat și nu se mai întâmplă nimic ore în șir, doar la un moment dat se-aud niște strigăte și niște îmbrânceli greoaie, după care se trântește ușa altei celule și răsună niște plânsete ascuțite, probabil e altcineva. Persoana care strigase înainte avea un glas jos și amenințător, deși habar n-am în ce limbă vorbise. În celulă se face tot mai întuneric, însă când mă duc să-mi fac nevoile la vasul de toaletă din colț observ cu toată bezna că e mânjit de căcat și îmi face greață; termin, apoi mă întind iar și adorm.

•

Când mă trezesc s-a luminat de ziuă și îmi primesc micul dejun încălzit la microunde. Îmi vine să întreb ce se petrece, ce urmează, numai că mă simt prea fără chef și apatică, așa că nu mă mai sinchisesc. Mă așez în fund, iau tacâmurile total nepotrivite pe care mi le-au dat și m-apuc să-mi îndes mâncarea pe gât ca un copil mic. Nici nu termin, că se deschide ușa și apare un tânăr îmbrăcat în niște blugi foarte curați și o cămașă în dungi bine călcată, care îmi spune să mă ridic, trebuie să mă interogheze. Probabil e luni dimineața, ar trebui să fiu la job, toată lumea a ajuns deja și vorbește despre mine, sunt știrea-bombă a firmei. Când mă ridic, îmi simt ciolanele îmbătrânite. Polițistul îmi spune să-l urmez și mă conduce pe coridor, prin dreptul altor oameni necăjiți din arest, cineva turuie furios, înjură și se roagă să-i dea drumul, are un câine care a rămas nehrănit. Îmi pare rău de câinele ăla care stă și așteaptă cine știe unde mort de foame, îmi dau lacrimile. E un chin când mă gândesc că iar o să mă interogheze poliția, la un an de când am fost interogată ultima oară. De data asta mă simt atât de vinovată și pustiită din cauza lui Robbie, încât abia dacă mă ține pe picioare, însă îl urmez pe polițist cât de repede pot și trecem de niște uși duble și o luăm pe un alt coridor sumbru, după care intrăm într-o cămăruță fără ferestre cu un birou, trei scaune portocalii de plastic și o mașină de scris demodată. Detectivul îmi spune să iau loc și se așază pe un scaun de partea cealaltă – arată prea imaculat și dichisit pentru locul ăsta.

Mă las pe spătar și iar mă văd din afară, ca și cum m-aș uita la o actriță, ceea ce-mi

dă o senzație de detașare și calm ciudat. Așteptăm o vreme, poate vreo jumătate de minut, după care intră încă un polițist în civil, de data asta o femeie, se așază la birou și încep să mă interogheze. Chiar dacă mă întreabă iar dacă vreau avocat, nu-mi pasă deloc ce se-ntâmplă cu mine, așa că zic nu, n-am nevoie, mersi.

Răspund la toate întrebările pe care mi le pun la foc continuu, cum l-am cunoscut pe decedat, cum am ajuns la el în apartament, ce-am făcut în ultimele 36 de ore. Îmi dau seama că toată povestea sună sordid, urât, și aș vrea să știe că n-a fost deloc așa, a fost ceva romantic, cu totul special, câteva ultime ore cât se poate de frumoase din viață, dacă tot e să mori. (Atunci mă pun iar pe plâns, așa că sunt siliți să facă o pauză de câteva minute.) Când mă potolesc mă întreabă de droguri și le zic că le am de la o prietenă și că n-am luat decât foarte puțin cu Robbie, iar atunci mă întrerup întrebându-mă: „Adică vreți să spuneți că dumneavoastră i-ați furnizat stupefiantul domnului Monteiro?”, iar eu răspund că da, asta vreau să spun.

Chiar dacă n-am niciun chef să mă gândesc la ce-a fost – ce rost are, doar n-o să-l readuc la viață pe Robbie –, ei mă interoghează mai departe: cine e prietena mea, cum am cunoscut-o, cu ce se ocupă, numele complet și adresa, din astea. Îmi dau seama prea târziu că mai bine ziceam că sunt drogurile mele, însă când insistă nu-mi vine nimic altceva în cap și le zic adevărul, îmi pare rău că i-am făcut probleme și lui Angel, am târât-o după mine în mocirla mea. Într-un sfârșit a terminat interogatoriul și mă conduc înapoi în celulă. Nici nu-mi spun ce urmează, doar mă încuie și mă lasă singură, așa că mă întind iar pe pat, de data asta cu fața în sus, și mă uit în tavan, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Chiar cred că l-am ucis? *Oare chiar l-am ucis*? Era adult, a luat drogurile pentru că așa a decis, nu? Au avut ceva drogurile? Oare a murit de la droguri și *dacă da, cum de nu sunt și eu moartă acum*? Acum îmi plâng de milă și mi-e milă de ai mei, că o să-i fac de rușine, însă cel mai mult îmi pare rău de Robbie, că a murit, încă o viață irosită, și îmi pare rău că de data asta chiar pot să-mi iau adio de la viață, nu mai am cum să-mi revin după așa ceva.

•

Habar n-am cât e ceasul. Un polițist în uniformă deschide ușa celulei și mă invită politicos să vin cu el de parc-am fi la hotel și vrea să mă conducă în camera mea – probabil e începător, are aerul ăsta, de fapt e foarte drăguț. Mă îndrept de spate în patul murdar și rămân așezată pe margine, iar apoi îmi las capul pe genunchi de parcă pot să șterg toată mizeria și rușinea pe care o simt. Polițistul așteaptă răbdător și când mă ridic în sfârșit mă scoate din celulă și mă duce pe coridoare lungi și reci, într-o altă încăpere, poate chiar aceea în care mi-au făcut actele, deși toate mi se par la fel, cenușii și sumbre. Aici mă așteaptă un alt polițist în civil, care îmi spune:

— Catherine Emily Brown, ai fost acuzată de deținerea unui drog clasa A, mai exact, cocaină. Ești eliberată pe cauțiune până la procesul judecătoresc și ai obligația să te prezinți atunci când vei fi chemată.

Mă uit la el fără să pricep nimic. Cum de declarația lui nu conține deloc cuvântul *crimă*? Cum adică *pe cauțiune*? începe să mi se zbată obrazul stâng, ca niciodată, gura mi se cască singură și îmi dau seama că, în pijamaua mea albă, cu fața care-mi tremură și ochii afundați de nefericire în orbite, par să nu înțeleg ce se petrece cu mine. Așa că

mai încearcă o dată.

— Domnișoară Brown, tocmai v-am zis că vă repunem în libertate.

•

Problema e că n-au în ce să mă îmbrace. Frumoasa mea rochie verde a dispărut – au luat-o ca probă și nimeni nu mai știe unde e, deși mă asigură că o s-o găsească la un moment dat, deși nu-mi pasă absolut deloc. Măcar mi-au înapoiat pantofii. Nu vreau să plec în pijamalele poliției, nu vreau să arăt ca o criminală în libertate, chiar dacă așa mă simt, însă hainele din dulapul cu obiecte pierdute al secției miros de-ți întorc stomacul pe dos. Până la urmă decid că nu e nimic în neregulă cu hainele albe și cu pantofii cu toc în picioare dacă pot să comand un taxi, o să-i rog pe cei de la recepție. Apasă pe un buton și, cu un țârâit, gata, sunt liberă, de cealaltă parte a biroului, în libertate. O mulțime de oameni se agită încolo și-ncoace și cineva îmi face o poză. Tresar, nu de la bliț, ci pentru că în colț îl văd așezat pe soțul meu îmbătrânit, slab și cu un aer de infinită tristețe.

Partea a treia

63.

Din taxi lumea de afară mi se pare prea luminoasă, prea agitată, prea vie, creierul meu nu reușește să înțeleagă ce se întâmplă. Stau îngrămădită cu spatele la geam și mașina ne duce pe mine și pe soțul meu din vestul Londrei spre nord. N-arăt prea grozav, însă nici așa de rău n-arăt. Sunt doar o tânără eliberată pe cauțiune, într-o uniformă albă din arestul poliției și cu pantofi argintii cu toc în picioare. Ieri m-au arestat ca suspectă de crimă, însă chiar dacă mi-au dat drumul, știu că nu mi-a mai rămas cine știe ce libertate. Cu toate că e o zi frumoasă și afară strălucește soarele – la radio ar fi anunțat o nouă dimineață strălucitoare de mai –, în taxi e o penumbră de rău augur.

Când ai rămas total fără perspective, e ciudat cât de ușor e să revii la omul care erai pe vremuri, să-ți reiei numele dinainte. Ben îmi spune tot Emily și nu mă sinchisesc să-l corectez, ce sens mai are să mă chinui să fiu Cat Brown, acum că m-au descoperit și mă văd silită să-mi privesc trecutul în față? N-am voit să merg cu Ben, însă pe de altă parte mi-am dorit asta cu disperare. Când l-am văzut cum așteaptă la secție mi-am simțit inima cum îmi tresare și mi se afundă, totodată, în piept – mi-a tresărit la gândul că, până la urmă, poate încă mă mai iubește și mi s-a afundat când m-am întrebat cum ar putea să mă ierte vreodată după tot ce-am făcut.

Cât stau în tăcere pe bancheta taxiului, îmi doresc să mă evapor în aer, să las în urmă lumea asta, asemenea unui spectru ce se șterge tot mai mult sau unui suflet muribund, ca să nu trebuiască să citesc dezamăgirea și eșecul din ochii lui Ben, să văd cum piere ultima fărâmă de dragoste din sufletul lui. Ben se îndreaptă de spate și nu mai spune nimic, după fraza pe care mi-a adresat-o la secție: „Bună, Emily, cred că mai bine vii cu mine”, după care m-a luat de cot și m-a condus cu mișcări blânde, dar eficiente, prin mulțimea reporterilor care mă așteptau, până la taxi. Când mi-a atins cu mâna bluza subțire din bumbac, am zvâcnit din tot corpul, de parcă mi s-a administrat o injecție cu adrenalină care parcă mi-a repornit inima. Senzația ciudată și iluzorie cu care am trăit de când m-au arestat s-a risipit și m-am văzut limpede și fără dificultăți pentru prima dată de zile întregi, de dinaintea aniversării de pe 6 mai, iar sub toată suferința și jalea am văzut un strop de speranță.

•

Ben mă duce la micul hotel din Hampstead unde s-a cazat cu o seară în urmă, după ce l-a lăsat pe Charlie la părinții lui scandalizați, care n-au privit deloc cu ochi buni ce făcea, și a luat primul tren ca să mă găsească înainte să dispar iar. E un hotel curat și simplu, în bună stare, însă prea banal, prea lipsit de stil ca să poată servi drept fundal pentru finalul poveștii noastre. Desigur, mă bucur că n-a venit cu Charlie, ar fi prea mult pentru el, însă îmi dau seama că mi-e un dor cumplit de el, acum că l-am revăzut pe Ben, trebuie să-l văd cumva și pe Charlie, să-l țin în brațe, să-l mângâi, să-i zic cât

mai curând ce rău îmi pare.

Când urcăm în cameră mi se pare goală, ordonată și fără personalitate, fără niciun pic din trecutul nostru comun în ea, poate nu-i un loc așa rău până la urmă. Ben îmi spune să fac un duș și îl ascult, iar când mă dezbrac îmi dau seama că sunt mizerabilă și chiar put. Dușul mă izbește ca niște alice din oțel, îl reglez la o temperatură opărită și îl dau tare, cât să-mi facă vânătăi. Când ies m-am înroșit și mă ustură pielea, mă simt stingheră în prosop, însă n-am ce să pun pe mine. Ben se uită drept în ochii mei și-mi spune c-o să dea fuga până la magazine să-mi ia ceva de îmbrăcat, însă doar dacă *promit* c-o să mă vâr în așternuturile imaculate ale patului și o să mă uit la televizor sau ce vreau eu – orice, numai să n-o iau din loc până se-ntoarce el. Îl privesc și eu în ochi și îi promit, iar el se tot fâțâie o vreme stângaci pe lângă ușă, de parcă nu știe dacă să mă creadă sau nu, iar apoi îmi spune încet „Ne vedem imediat, Emily”, și chiar dacă mă-ntreb o clipă dacă n-aș face bine să profit de situație ca să plec, mă-ntind totuși pe pat și nu mai apuc să iau o hotărâre, pentru că mă fură somnul.

•

Aud țăcănitul cartelei de acces și ușa masivă se deschide – s-a întors Ben deja, parcă numai ce a plecat. Mi-a luat niște haine în stilul lui Emily, nu al lui Cat, însă de fapt nu mă deranjează deloc. Mă înfășor iar în prosop, încă mă simt absurd de stingheră, și merg în baie, unde mi-a pus Ben hainele, iar când ies par nouă și nevinovată în blugii albastru-închis și bluza de bumbac albă. De fapt, blugii mă cam strâng, nu mai sunt așa de slăbănoagă cum mă știe el. Mă așez stângace pe pat privindu-mi mâinile, unghiile murdare pe care apa nu le-a putut curăța, degetul pe care purtam verigheta. Ben se așază pe scaunul de birou și niciunul nu știe ce să facă și cum să continue. Sunt atâtea de zis, de unde să știm cu ce să începem? După o liniște prelungită în care mă simt dureros de singură, Ben începe să vorbească – direct la subiect, nu mai e loc de sporovăială politicoasă.

— Emily, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat în ziua aia. N-am voit să te bat la cap, am crezut c-o să-mi spui când o să te simți în stare, numai că tu ai fugit și m-ai părăsit, îmi ești datoare și îți ești datoare și ție să vorbești, chiar și dacă după aia n-o să mai vrei să ai niciodată de-a face cu mine.

Mă uit la Ben știind că are dreptate și chiar dacă m-au arestat de curând ca suspectă de crimă – chiar de uciderea unei vedete – asta e de fapt adevărata poveste și am ținut totul prea mult timp în mine. Când îi citesc dragostea din ochi capăt curaj, așa că, după o nouă tăcere chinuitoare deschid în sfârșit gura și încep să vorbesc.

64.

Cu 15 luni mai devreme

Erau atâtea feluri de pui, încât Caroline nici nu știa cu ce să înceapă. Piept de pui, piept de pui fără piele, piept de pui fără os, copane, aripi, pulpe, pui făcut cubulețe, pui crescut la sol, hrănit cu boabe de porumb, pui organic, pui întreg, pui pe sfert, pui tineri și fragezi și ce-or mai fi fost. Caroline se furișa tremurând dintr-o parte în alta a raionului, de la casele din capăt înapoi, prin dreptul bucăților sclipitoare de carne palidă învelită în ambalaje lucioase și a becurilor orbitoare. Nu mai ținea minte detaliile rețetei, scrisese doar „Pui, 300 g" sub ceapă și deasupra smântânii. Până la urmă a ales piept de pui crescut la sol, fără piele, însă nu organic – era hoție curată. Caroline a parcurs metodic lista de cumpărături – lapte, brânză cheddar, brânză de capră, iaurt. Erau atâtea produse din care să alegi, că i-a luat o groază să-și dea seama ce voia și să se asigure că luase ce trebuie, în cantitatea corectă, de cea mai bună calitate și la ofertă. Parc-ar fi fost o imensă vânătoare de comori cu calcule matematice. Apoi a mers la raionul următor (roșii la conservă, fasole, ketchup, ierburi, paste) și atunci și-a dat seama că, în mod bizar, chiar se distra: când împingea căruciorul de la un raion la altul și se uita pe listă, toate dovedeau în sfârșit că e un om în rândul lumii cu o relație în rândul lumii, nu o cumpărătoare tristă care ia mâncare de supermarket sau, mai rău, o anorectică disperată care nu ia decât fructe, Cola dietetică și gumă de mestecat.

După o oră jumate aproape terminase. Era la raionul de băuturi, de unde a luat un bax de beri pentru Bill și trei sticle de apă tonică pentru ea, ușurată că n-a cedat deloc văzând șirurile de băuturi alcoolice, de la o vreme făcea progrese, nu glumă. Căruciorul era aproape plin, o clipă s-a întrebat cam cât o s-o coste totul, însă de fapt nici nu conta, se simțea mulțumită de sine, adultă. Când a ajuns la casă s-a mai uitat o dată pe listă, să vadă dacă n-a uitat ceva.

Smântână! Uitase smântână. Fir-ar să fie, era tocmai la capăt, și-a zis, îi trebuia pentru mâncarea de pui. A simțit o înțepătură de enervare la ceafă, unde i se strângea toată tensiunea din corp, însă și-a revenit și s-a apucat să-mpingă iar căruciorul – era ditamai distanța, două terenuri de fotbal puse cap la cap – cu un surâs radios înțepenit pe față. În zona asta temperatura aerului era mai scăzută cu câteva grade și iar a început să tremure – și nu doar de frig. Când n-a reușit să găsească niciun fel de smântână – doar șiruri peste șiruri de iaurt, lapte și o mie de tipuri de brânză pe care le trecuse meticulos în revistă mai devreme – a simțit cum i se înfige un ciob și mai ascuțit de nervi în josul cefei, între omoplați. Trebuia să fie pe-aici pe undeva smântână asta, nu? *Unde pizda mă-sii era*? Supermarketul ăla era gigantic, doldora de tot ce voiai și nu voiai, de-acum ajunsese s-o copleșească, nu se mai distra deloc. S-a aplecat deasupra cărucior, uitându-se după vreun angajat pe care l-ar putea întreba. I se vedea pielea de găină pe brațe, trebuia să iasă din raionul-congelator, păstrau totul la o temperatură ridicol de mică. S-a uitat dintr-o parte în alta a culoarului dintre rafturi lung cât o catedrală – nu se vedea nimeni –, apoi și-a lăsat căruțul și s-a repezit după colț, trecând

de plăcintele și pateurile de la capăt, spre raionul de cărnuri. Un bărbat într-o haină de lână albastră stătea cocoțat pe un scaun și aranja pachete cu carne foarte roșie, încât părea vie.

— Mă scuzați, a zis ea nereușind să-și mascheze nerăbdarea din voce.

Bărbatul și-a văzut de treabă.

— Mă scuuuuzați, a repetat Caroline ceva mai tare.

Angajatul a ridicat privirea. Era chel, mai tânăr decât se așteptase, și avea un barbișon brunet rătăcit pe fața cărnoasă și o guriță bosumflată – aducea cu o vulvă, și-a zis ea răutăcioasă.

— Ați putea să-mi spuneți unde găsesc smântână?

— Raft 32, a mormăit bărbatul cu ochii la fleicile lui.

— Unde-i raftul 32?

Bărbatul a arătat din cap în direcția din care venise ea și s-a apucat iar de aranjat pachete.

— M-am uitat deja acolo, a spus Caroline. Ați putea să-mi arătați, vă rog?

Când a ridicat privirea, i-a văzut expresia clar dușmănoasă și la început a crezut c-o s-o refuze. Ținându-se de raftul cel mai de jos, a coborât gâfâind de pe scaun, mișcându-și greoi corpul gras, apoi a luat-o molâu pe interval ca un urs trezit din somn, a dat din braț într-o direcție vagă și a luat-o înapoi spre raionul cu fileuri.

— Deja m-am uitat, a spus Caroline și n-a mai reușit să se abțină. Ce-ar fi să-ți miști curul ăla leneș de mârlan și să mă ajuți? Nu de-asta ești plătit?

Bărbatul s-a oprit locului.

— Doamnă, dacă îmi mai vorbiți așa de nepoliticos va trebui să mă plâng șefului meu direct. Angajații au dreptul să fie tratați respectuos.

— Bine, a urlat Caroline la el. Du-te după cretinul ăla de șef, o să-i explic eu că ești un labagiu leneș și fără educație.

Și-a dat seama că alți cumpărători se opriseră locului cu cărucioarele lor cu tot și căscau gura la amândoi. Bărbatul a luat-o spre case, iar Caroline a rămas cu căruciorul ei încărcat și fără smântână, sub privirile tuturor. Fir-ar să fie, de ce s-a lăsat zgândărită de ratatul ăla? Dacă venea un paznic și o dădea afară? Cum de își permisese s-o amenințe?

Când ceilalți cumpărători au luat-o iar din loc, păstrând atenți distanța, Caroline s-a decis. Și-a lăsat baltă căruciorul chiar la mijlocul Raftului 32, și a luat-o în fugă spre ieșire, prin spatele caselor de marcat, și a ieșit în aerul căldicel al zilei de început de vară. S-a dus împleticindu-se la mașină și a ieșit în trombă din parcare, atât de vijelios, că o mamă și-a apucat copilul mic de mână ca să-l ferească de roți. Apoi a luat-o în scrâșnet de cauciucuri pe șoseaua principală, spre nordul orașului Leeds, accelerând și frânând nebunește, iar când trecea pe roșu fără să vrea, se apuca să urle și să care la pumni în portieră, până a durut-o mâna. Când a ajuns acasă, s-a întins pe canapea și a plâns cu fața în perna îmbrăcată în piele neagră ieftină până s-a liniștit în sfârșit, a deschis televizorul și a dat pe o emisiune-concurs, *Countdown,* ca să se calmeze de tot până venea Bill acasă.

Seara Caroline a comandat ceva la pachet. I-a zis lui Bill că, din păcate, n-avusese

timp să treacă pe la super- market cum plănuise inițial. Bill a spus că nu-i nimic, chiar îi plăcea mâncarea chinezească.

•

De atunci Caroline nu s-a mai dus niciodată la un hipermarket. A găsit un supermarket măricel într-o zonă bună din Leeds, la un sfert de oră cu mașina de ei, și a început să-și facă cumpărăturile acolo. Nu găsea o gamă așa de mare de produse, ceea ce i se părea un lucru bun – aveau marfă de bună calitate, nu-i lua o groază de timp să găsească tot ce-i trebuia și nici nu îngheța ca-n magazinele mai mari. Și-a dat seama că frigul îi provoca anxietate, îi amintea cum se simțise la 15 ani, când avea sub 38 de kile și nu reușea niciodată să se încălzească. Poate de-asta avusese criza aia de la raionul de lactate. A fost un incident izolat, putea să jure.

Deși Caroline nu se mai dădea în vânt după cumpărături, în ultimul timp îi plăcea să gătească. Cumpărase câteva cărți de bucate și, spre mirarea ei, o încânta să-i pregătească lui Bill o gustare când se întorcea de la serviciu. Parcă toate problemele ei alimentare se inversaseră dintr-odată și ajunsese să-i placă mult să gătească mese bogate, cât mai consistente. Bill o mai întreba uneori de ce-și pune atât de puțin în farfurie sau de ce nu se atinge de profiterolul cu ciocolată la care se chinuise atâta, însă ea intra imediat în defensivă și nega orice spunea el, așa că până la urmă n-a mai întrebat-o nimic.

În vinerea dinaintea zilei lui Bill, Caroline și-a făcut toate cumpărăturile pe săptămâna aia dimineață și voia să pregătească vită Stroganoff și tartă cu banane pentru seară. Vineri îi plăcea mult să gătească feluri speciale și, cum Bill venea de obicei acasă la patru, puteau să mănânce devreme și să se uite la un film pe canapea, îmbrățișați. Uneori nu-i venea să creadă ce viață ajunsese să ducă – haosul și crizele făcuseră loc unui trai stabil, domestic. E-adevărat că nici el nu era la fel de stilat și de original ca iubiții ei dinainte și nu arăta nici pe departe la fel de bine ca Dominic, cvasilogodnicul ei, însă era un bărbat bun, de încredere, care o iubea, ceea ce în ultimul timp îi era de-ajuns. Terminase definitiv cu toate melodramele din trecut și trăia fericită în căsuța lor cu bucătărie nou-nouță, camere din față lărgite, cu pereții dați jos și șemineul cu gaz. Avea o slujbă cu program redus într-un magazin de modă din centru și, bine, nu câștigau ei așa de bine și n-o ducea ca pe vremuri, nici măcar ca atunci când era în Manchester, însă până una, alta, mergea. Nu erau chiar un cuplu bogat, însă tot își permiteau să iasă în oraș când aveau chef și să mai plece din când în când pe undeva în weekend. Oricum, genul ăsta de viață mai relaxat însemna că avea mai multe șanse să rămână însărcinată, deși încă n-apucase să-i destăinuie lui Bill planurile ei. Caroline a zâmbit gândindu-se la asta.

Când a auzit cheia în yală și ușa deschizându-se repede, stătea întinsă pe canapea, uitându-se la Deal or No Deal. (Ajunsese înfiorător de dependentă de emisiunea asta – parcă nu putea să trăiască fără o dependență sau alta. Acum gătea compulsiv feluri de mâncare bogate în calorii stil anii 1970, cum făcea mama ei pe vremuri, și se uita la porcării de emisiuni-concurs, ceea ce sigur că era mai sănătos decât toate viciile de pe vremuri, nu?) Când a dat televizorul mai încet a auzit bufnetul dublu al pantofilor descălțați, fâșâitul gecii, zgomotul de pași pe scări, pleoscăitul prelung din baie, sunetul

apei trase, declanșarea pompei care alimenta robinetele. De obicei se oprea o clipă s-o sărute, probabil se ținea de ceva timp. Vai, nu! Concurentul nu acceptase oferta super-gene- roasă de 38 000 de lire pe care i-o făcuse banca, iar acum pierduse premiul de 250 000 de lire. Idiotul sigur o să se aleagă cu mai puțini bani, și-a zis ea, nu-și dă seama că totul ține de noroc? A întors capul zâmbind când Bill a venit în sfârșit în cameră la ea.

— Bună, iubitule, l-a salutat ea.

— Salut, a răspuns Bill și s-a aplecat s-o sărute rapid.

Caroline și-a încolăcit brațul de gâtul lui, însă Bill s-a ridicat.

— Sunt obosit, iubito, i-a zis el. Ce-ai făcut azi?

— Bine, i-a răspuns Caroline. Am cheltuit doar 76,38 de lire la magazin, am început să mă pricep la economii. Cina e gata la cinci – ți-am gătit unul dintre felurile tale preferate.

Bill s-a așezat în fotoliu, deși de obicei stătea în celălalt capăt al canapelei, încât Caroline putea să-și lase picioarele în poala lui cât se uitau la restul emisiunii împreună. E obosit, și-a zis ea, a fost o săptămână grea. Bill a pus mâna pe *Sun*.

— Nu vrei să te uiți? E partea cea mai palpitantă.

— Nee, de fapt m-am cam plictisit de emisiunea asta.

— A sunat Emily azi-dimineață, a spus Caroline ridicând din umeri. Ne-a invitat la botez, e pe 6 iunie, au zis să termine cu chestia asta până nu i se schimbă vocea băiatului, a continuat râzând.

— Bine, a făcut Bill citind mai departe ziarul.

Uitându-se la el, Caroline s-a gândit ce bine era că nu trebuie să meargă singură la botezul nepotului ei, avea pe cineva de încredere, relaxat, care sigur n-o să facă nicio scenă. Mai arăta și bine la costum – chiar dacă observase că se îngroșase un pic în talie, poate că prea îl îndopa. Bill era un bărbat aproape frumos: avea trăsături regulate, nimic nelalocul lui, un fizic impresionant, numai părul i se cam rărea și avea capul un pic cam mare față de restul corpului. Însă era bine îmbrăcat, îl interesau hainele – așa s-au și cunoscut, venise la magazinul unde lucra Caroline. Când s-a arătat foarte clar interesat de ea i s-a părut la început de-a dreptul jalnic, însă după un timp a ajuns s-o flateze, iar când a invitat-o să bea ceva împreună s-a trezit că acceptă, treacă de la ea. Au petrecut o primă seară plăcută, chiar dacă deloc strălucită, însă a ieșit și a doua oară cu el, la urma urmei n-avea cu cine să iasă, și nu după mult timp a ajuns să se culce cu el și, spre marea ei mirare, tipul era *fenomenal* în pat. A început să rămână tot mai des peste noapte la el, în casa pe care o renovase singur, și tot așa a ajuns să-și ia o periuță nouă de dinți și să-și lase din lucruri la el, încât nici nu prea mai dădea pe-acasă. Ultimul ei psihoterapeut îi spusese să accepte oamenii așa cum sunt și i-a urmat entuziasmată sfatul, a acceptat defectele fizice ale lui Bill, dragostea lui avidă pentru ea, viața lor de cuplu. Pentru prima dată de când se știa, se simțea cu adevărat și limpede fericită, știa foarte bine.

— Zece lire – ce ratat, putea să pună laba pe treizeci și opt de mii! a țipat ea la televizor.

— Nu știu de ce te uiți la porcăria asta, a zis Bill privind-o.

— Face parte din programul pe care mi l-am pus la punct, a zis ea, refuzând să muște

din momeală, spre propria surprindere. Știu că e fără sens, însă nu mă pot abține. Mă duc să pun orezul la fiert – peste zece minute mâncăm.

Și-a dat jos de pe canapea picioarele interminabile și Bill a urmărit-o atent, apoi a închis televizorul și ochii.

Caroline deja pusese masa: suporturi de farfurii ovale gri-maro pe care erau puse încă un rând de suporturi rotunde argintii, asortate cu tacâmurile. A dat să aprindă lumânarea, însă s-a răzgândit – Bill nu părea într-o pasă romantică și nopțile se făceau tot mai scurte, așa că încă nu venise seara. I-a turnat lui Bill un pahar de bere și și-a pregătit o apă tonică cu gheață și lămâie. În ultimul timp bea la apă tonică în prostie, părea aproape o băutură adevărată și o ajuta cumva.

Bill s-a așezat la masă și l-a servit cu sosul Stroganoff.

— Mersi, arată minunat, i-a zis el.

Când mâncau între ei s-a lăsat o tăcere un pic stânjenitoare, Caroline nu prea știa ce să spună de data asta. S-a ridicat și a deschis radioul, și au ascultat melodii ușoare și mediocre, „Zoom” de Fat Larry’s Band și o baladă de Michael Jackson mai puțin cunoscută.

— Apropo, a spus Bill când s-a ridicat să-și curețe farfuria, i-am promis lui Terry că trec pe la el și Sue diseară, încă au probleme cu boilerul.

— Credeam că l-ai reparat, a spus Caroline.

— Becul de siguranță se tot stinge și trebuie să-l aprindă tot timpul, e bătaie de cap. Nu stau mult.

— Bine, la ce film vrei să ne uităm mai încolo?

— Nu contează, alege tu. Vreau să termin odată cu boilerul, ca să stau liniștit. Ne vedem mai încolo.

I-a pus neatent mâna pe posteriorul perfect și a plecat.

Sue și Terry erau vecinii de-alături. Sue era o femeie zgomotoasă și super-veselă, îmbrăcată tot timpul în aceleași haine: colanți și niște bluze largi cu șnur care-i puneau în evidență pieptul imens, încât părea o femeie din alea ușoare. Era tunsă scurt și avea un corp disproporționat, cu capul și labele picioarelor micuțe față de restul corpului. Și Terry era aproape obez, însă aveau doi băieți zdraveni fără să fie grași deloc, înnebuniți după fotbal. Terry îi tot ducea la antrenamente sau meciuri, Bill spunea că făceau numai ce voiau ei. Caroline nu mai cunoscuse pe nimeni ca Sue – o femeie zgomotoasă, supraponderală și fără școală – și nici nu prea a salutat-o când s-au întâlnit pe stradă, așa că și-a închipuit că Sue a bârfit-o că e cu nasul pe sus, pentru că nici ceilalți vecini nu s-au arătat prea prietenoși cu ea. Când a început să se-ntrebe vag ce căuta ea acolo, trăind cu un bărbat ca Bill și cu vecini ca Sue și Terry, și-a alungat ferm îndoielile. Doar se pricepea foarte bine să închidă ochii și era fericită.

•

Caroline stătea agitată în pat lângă Bill, care sforăia încet. Era cinci dimineața și nu reușea să adoarmă. Privea prin penumbra încăperii pereții palizi și anoști, perdelele cu dungi orizontale care știa că pe lumină erau albastru-închis cu bleu – stridente la modul lipsit de gust –, șifonierul rustic și se întreba iar cum de nimerise aici, în casa și în viața asta. S-a întors pe burtă, însă așa o dureau coastele, chiar dacă salteaua era moale, așa

că s-a ridicat în capul oaselor și a aprins veioza de pe noptieră, întorcând abajurul ca să nu-i intre lumina în ochi lui Bill – care s-a foit un pic fără să se trezească. S-a uitat la el cum doarme, cu pieptul lui lat și păros ridicându-se și coborându-i ca un mamifer întins pe pat, desprins de restul corpului – de chipul lui frumos, cu fălci pătrățoase –, și s-a întors apoi să-și ia cartea de lângă pat. Se împliniseră șase luni de când se mutase oficial la Bill și le mergea bine, alături de el era un om mai bun și mai liniștit decât oricând. Și în rest îi mergea destul de bine – îi plăcea slujba pe care o avea, își făcuse niște prieteni noi –, numai că o deranja ceva, nici ea nu știa ce anume. Oare se resemnase să ducă o asemenea viață pentru că i se părea potrivită sau doar pentru că i se părea că a venit vremea să-și întemeieze o familie și el se întâmplase să apară chiar atunci în viața ei? O mirase cât de mult își dorea un copil – și cât de mult își iubea singurul nepot de peste munți, din Manchester, cu o dragoste simplă. Chiar dacă știa că se purtase ca o scorpie cu Emily cât fusese însărcinată, toată amărăciunea și gelozia se topiseră ca prin minune după nașterea copilului – era o ființă pură, neprihănită și adorabilă. Chiar se simțea mai legată de geamăna ei, mai dornică să aibă și ea ce avea Emily, mai încrezătoare că viața putea să intre pe făgașul ei normal și că poate și ea era în stare să ducă o existență normală, ca restul lumii. Chiar se apucase să-și monitorizeze temperatura corporală, deși încă nu purtase o discuție deschisă cu Bill, și întotdeauna avea grijă să arate cât mai atrăgător la momentul potrivit. Uneori își făcea griji că Bill ghicise ce-avea ea de gând, în ultimul timp își cam pierduse cheful de sex, poate că bărbații au un soi de radar care detectează motivele ascunse. Își discutaseră planurile de a-și întemeia o familie, și-a spus ea ca să se liniștească, de fapt chiar el venise cu propunerea, însă acum, când stătea în pat și se gândea la asta, își dădea seama că nu mai adusese de mult vorba de așa ceva. Caroline era convinsă că, dacă se întâmpla, nu l-ar fi deranjat, odată ce știa că era însărcinată cu copilul lui.

În timp ce Bill dormea mai departe, s-a apucat să-l studieze, i-a observat gropița din bărbie, umbrele lungi și ascuțite în lumina puternică a veiozei, bunătatea ce i se citea în forma ochilor. Ce dacă sforăia, o să se obișnuiască. S-a dus lângă el și s-a lipit bine de trupul lui masiv și liniștitor și nu s-a clintit de lângă el cu toate mormăielile și încercările lui adormite de a o împinge mai încolo, până a furat-o și pe ea somnul.

•

Imediat ce-a plecat Bill la lucru a sunat cineva la ușă – Caroline era deja trează în dimineața aia, la a doua ceașcă de cafea neagră. Și-a închipuit că e poștașul – cine altcineva putea să sune la ușă așa devreme? Dar a rămas surprinsă să-l vadă pe vecinul ei Terry.

— Da? a zis.

— Pot să intru?

— Bill nu-i acasă.

— Știu, cu tine vreau să vorbesc.

Caroline era stânjenită. Terry arăta groaznic, ce nenorocire se întâmplase de-avea de vorbit tocmai cu ea? Chestia o irita de-a dreptul, voia să se spele pe cap și îi lua o groază să-și aranjeze părul cu föhnul, îi crescuse mult.

— Atunci mai bine intri, i-a zis ea și l-a condus în bucătărie.

Nu i-a oferit nimic de băut, nu voia să rămână prea mult pe capul ei, și-așa n-aveau nimic de împărțit.

Terry și-a tras un scaun în spate și și-a lăsat fundul cât o baniță pe el, aplecat peste masă – părea așezat cam precar, gata să se prăbușească. Se uita lung la ea, însă ea tot nu înțelegea de ce venise.

— Ei?

— Știai că Bill al tău se are cu nevastă-mea? a zis el până la urmă.

Caroline s-a uitat la cactusul tot mai cafeniu de pe pervazul din spatele namilei de Terry. Tre' să-l ud neapărat, o să moară, și-a spus.

— Cum adică? l-a întrebat.

— Cum m-ai auzit. Bill al tău se culcă cu Sue a mea.

Caroline s-a chinuit să aibă o reacție, oricare, însă era prea uluită. Mai întâi a simțit un val de repulsie. Cum de era în stare să se culce cu balena aia, cu șuncile ei care-i atârnau ca niște salbe de grăsime la gât și la încheieturi și cu sânii ei oribili, tremurători? Apoi s-a simțit total nepotrivită pe lângă femeia aia – cu silueta ei uscățivă și pieptul de supermodel, era antiteza perfectă a lui Sue. Al treilea sentiment a fost confuzia – cum, când, unde? După care și-a amintit de boiler, de robinetul care picura, de cuptorul stricat, și și-a dat seama că toate se-ntâmplau fix vineri seara după cină, chiar înainte să se uite la film și să facă sex – asta dacă se încadra în calculele ei.

— Caroline? a strigat-o Terry. Ești bine? Poftim, ia loc.

— Unde ești de obicei vineri seara? Unde sunt copiii?

— Suntem la antrenament, la fotbal, ne-ntoarcem la opt. Atunci se întâlnesc sau uneori dimineața, așa mi-a zis Sue.

Totul i se părea atât de limpede în clipa aia, numai că niciodată nu suspectase ce se întâmpla pentru că nu-și imagina că Sue ar putea să stârnească dorința vreunui bărbat de pe lumea asta, cu atât mai puțin a lui Bill. Și-a amintit pe loc ochii strălucitori, fața ei cărnoasă și drăgălașă și zâmbetul contagios al lui Sue și a simțit că turbează de mânie. Bill știa că nu vorbește niciodată cu vecinii dacă nu e silită, așa că n-avea de ce să-l întrebe pe Terry de boiler, puțin îi păsa. Așa că o înșelase liniștit chiar alături, chiar sub nasul ei de femeie sigură pe ea.

Caroline n-a mai suportat să-l audă. S-a dus la ușă. Terry s-a ridicat și a urmat-o până la ușa din față, de parcă îl trăgea o ață nevăzută spre ea.

— Mai bine te cari, i-a zis ea pe un ton ridicat, aspru.

— Sue zice că vrea să mă părăsească, să fie cu Bill, s-a smiorcăit Terry.

— Păi, e treaba ei ce face, a răspuns Caroline. Nu eu hotărăsc ce vrea ea.

— Ești robot sau ce? i-a zis Terry. Chiar nu-ți pasă deloc?

— Nu știu, a răspuns simplu Caroline și a închis ușa.

•

Caroline a intenționat să sune la serviciu să se scuze că nu vine, însă n-a reușit. S-a pomenit pironită pe scaunul din bucătărie, incapabilă să facă vreo mișcare, cu ochii la scaunul unde stătuse Terry, încă împins mult în spate, în drum, încât dădea încăperii un aer de dezordine. Parcă înlemnise – habar n-avea ce să simtă, ce să facă și unde să meargă. După vreo două ore, când s-a simțit în sfârșit în stare să se ridice, s-a dus la

sertarul cu tacâmuri și a scos un cuțit micuț și cu tăiș mortal, curbat crud la capăt – parcă era special pentru decojit. L-a studiat, l-a înclinat în toate unghiurile, până când soarele revărsat de afară, dincolo de cactusul muribund, a lucit ca un soi de avertizare în niturile de oțel. Și-a privit încheieturile mâinilor – venele se conturau vineții, mândre, ca niște cicatrice albăstrii. A simțit cum vârful cuțitului i se plimbă pe bărbie, obraz, frunte, gât și iar pe încheieturi. A părăsit bucătăria și a urcat cu pași hotărâți, până la etaj, în dormitorul unde dormise alături de Bill doar cu câteva ore în urmă. Minute în șir a stat pe pat privind în gol șifonierul portocaliu de pin, a studiat cu interes tăișul de nouă centimetri, i-a admirat frumusețea și i-a simțit întregul potențial, l-a lipit iar la încheietură și l-a apăsat doar un pic, apoi și-a întors privirea spre șifonier.

Și a rămas așa, fără să facă nimic, fără să simtă nimic, tot nehotărâtă.

Într-un final ceva a început să i se întindă în corp – un sentiment de mânie pură, dezlănțuită.

Cu un strigăt gutural, s-a repezit la șifonier, l-a deschis violent și s-a apucat să lovească înăuntru, ținând cuțitul ca pe un pumnal. Cu cât îi făcea mai multe haine fâșii – cămăși, sacouri, blugi – cu micuța ei armă mortală, cu atât îi creștea mânia, încât i se auzeau urletele de furie și înjurăturile până-n vecini, în camera din cealaltă parte a peretelui, unde Sue stătea și plângea făcută covrig, ca un imens fotoliu-puf. Până la urmă, Caroline s-a oprit, știa că trebuie să plece neapărat înainte să vină Bill acasă, ca să nu-l facă și pe el franjuri și să-i smulgă inima din piept. Și-a luat geanta, telefonul și cheile de la mașină și a ieșit în fugă din casă, respirând gâfâit și neregulat și cu ochii rătăciți, însă fără lacrimi.

65.

Stau în pat amețită și mulțumită. Ben tocmai s-a dus să facă duș și mă bucur de trecătorul moment de pace de dinainte să se audă un glăscior strigând „Maaaami” și să trebuiască să mă scol. Soarele năvălește orbitor prin perdele și deja s-a făcut cald, însă e plăcut, adormitor. E o dimineață de joi din luna mai și n-am cum să nu mă simt incredibil de fericită, cu soțul meu superb și băiatul meu frumos, în căsuța noastră minunată dintr-un cartier fenomenal din Manchester – cald, relaxat, plin de viață, aproape de centru, însă și de peisajele sălbatice din Peak District, unde ne place să mergem în weekend. Nu-mi vine să cred că o decizie de moment – auzi tu, să mă arunc cu parașuta – m-a adus tocmai aici și acum, în patul din casa asta, cu un soț pe care încă-l mai simțeam cald în mine acum câteva minute și un copil care încă nu s-a trezit, drăguțul de el.

Probabil că m-a luat somnul, e deja 7:30, chiar trebuie să mă scol, însă mă tot fură gândurile – cred că soarele e de vină, pe bune, jur că a plouat încontinuu o săptămână întreagă, azi e prima zi frumoasă de primăvară după iarna friguroasă. N-am cum să nu mă simt de parcă vreau să mulțumesc întregii lumi, poate de la hormoni mi se trage, așa m-am simțit și ultima oară. De data asta nici măcar nu-mi mai fac griji pentru familia mea nebună, toți par să-și fi găsit liniștea într-un final. Maică-mea merge în escalade pe munți, taică-meu și-a revenit din șoc după divorț și s-a apucat, culmea, de badminton. Însă marea surpriză e Caroline. Ultima rundă de dezintoxicare pare să-și fi făcut efectul, slavă Domnului, parcă a făcut în sfârșit pace cu propriile probleme. Are drept partener un tip de treabă pe nume Bill, bine, n-o fi el la fel de stilat ca iubiții de dinainte, însă e un bărbat serios, bun și pare s-o iubească. Mă bucur tare mult pentru ea. Nu prea o mai vedem de când s-a mutat la Leeds, însă când ne întâlnim se poartă frumos – pare să-l placă în sfârșit pe Ben și îl adoră pe odorul nostru. Cel mai bine e că în sfârșit am ajuns să nu-mi mai fac griji c-o s-o supăr – pe vremuri îl scoteam pe Ben din minți când mă frământam c-o să se supere că mă mărit sau că am rămas însărcinată. De fapt n-am nicio problemă să-i dau vestea că sunt iar însărcinată, sper c-o să se bucure de la bun început, doar pare să-i placă mult că e mătușă.

Uneori mă-ntreb cum de sunt atât de normală după toate dramele prin care au trecut ai mei, cum am reușit să fac față atâtor crize de-ale lui Caroline și divorțului părinților mei fără să rămân cu sechele. Nu c-aș fi nesimțitoare sau sper că nu-s, numai că se pare că sunt foarte puternică pe dinăuntru. Și, desigur, am avut noroc să-l întâlnesc pe Ben, e omul cu care mă potrivesc cel mai bine în toate, încât și azi crește inima în mine și trupul îmi cântă de fericire când sunt cu el. Mă-ntreb dacă și alții au parte de o căsnicie ca a noastră.

În sfârșit aud glăsciorul cântat chemându-mă și mă bucur, de-abia aștept să văd cum îi apare un zâmbet strălucitor de dragoste pe fețișoara încă somnoroasă pentru mine, mama lui. Azvârl pilota deoparte și mai că mă năpustesc afară din cameră.

•

E puțin trecut de ora două, am terminat de strâns vasele după prânz, ne-am îmbrăcat

și suntem *în sfârșit* gata de plecare, n-am întârziat decât câteva minute. Am strâns toate catrafusele necesare când îți duci copilul de doi ani în parc – scutece, șervețele umede, gustărele, haine de schimb în caz că sare în vreo baltă, pâine pentru rațe. Cu toate că-mi place la nebunie să fiu mamă, nu prea mă descurc așa de bine cu mărunțișurile astea practice. Nu-s absolut deloc vreo supermamă din aia care are timp să facă terci pentru bebeluș dintr-un frigider întreg de mâncare organică și să-și vadă în același timp de postul ei de directoare. Nu-i nimic, *trebuie doar să iubești,* sau asta-mi tot spun ca să mă liniștesc când nu mă simt bună de nimic – și doar l-am iubit din răsputeri din clipa când mi l-au pus în brațe în sala de nașteri. Unicul meu copil a fost adorat din prima lui zi pe pământ.

Când să ieșim, se-aude un ciocănit în ușă, îmi închipui că e poștașul, însă descopăr cu uimire că e Caroline – e palidă și neobișnuit de șleampătă. E joi după-amiază, n-ar trebui să fie la Leeds?

— Bună, Caz, spun agitată. Ce… ce drăguț c-ai trecut pe la noi.

Când o văd că se uită la mine amuțită, continui:

— Ești bine?

Dau s-o îmbrățișez, însă mă respinge. Bine, chiar ne-am apropiat mult o vreme, cum te-ai aștepta să fie două gemene, când mi-a căutat sprijinul după atentatul cu bombă, însă n-a ținut mult. Cred că pur și simplu suntem doi oameni prea diferiți. De fapt, chiar am renunțat să-i mai caut apropierea, așa că acum mă simt vinovată. Tot nu zice nimic, mă întreb iar ce s-a întâmplat.

— Ce cauți aici, Caz? o întreb prudentă. Toate bune?

— Sunt bine, spune ea nonșalant, însă n-o cred. Te pregătești să ieși?

— Da, e o zi așa de frumoasă, mergem în parc.

Mă întrerup și cu toate că, de fapt, nu știu de ce, n-am chef deloc de ea, mă trezesc întrebând-o dacă nu vrea să vină cu noi.

— Uuu, ce familie fericită, super! spune ea, însă apoi zâmbește imediat și nu prea știu dacă e într-o pasă răutăcioasă sau așa e ea pur și simplu. Sigur, de ce nu?

Așa că ea îl ia pe Charlie și eu iau căruciorul – e drum prea lung dus-întors pentru un copil de doi ani – și pornim pe străzile însorite. Copacii sunt plini de flori roz, translucide, ca lipite azi-noapte de mâna lui Dumnezeu, contrastând cu cerul albastru plat, și, chiar dacă lumea mi se pare un tărâm de basm, totuși ziua a luat o tentă incomodă.

Charlie se mocăie, se oprește la fiecare copac, fiecare băltoacă și fiecare poartă, iar Caroline îl lasă să facă ce vrea, nici ea nu pare prea grăbită. Eu simt mai în față, cu cărucior, iar zgomotul ritmic al roților care se poticnesc în pietrele cubice îmi mai alină nervii zgândăriți. Acum m-am mai calmat și anxietatea mi s-a atenuat. Sunt la câțiva metri mai în față, mă apropii de intersecție, visez cu ochii deschiși, mă gândesc pe unde s-o luăm mai întâi, pe la leagăne sau pe la iazul cu rațe – ar fi drăguț să-l vadă și Caroline. Poate mai târziu intrăm la Unicorn să mâncăm ceva, o să-i placă, iar după aia chiar am putea să bem o cafea la noua cafenea de vizavi. Nu sunt atentă ce fac Charlie și Caroline, distrasă de toate planurile mele. Astfel că atunci când îmi ajunge la ureche din spate, peste zgomotul traficului, un bufnet urmat de zgomot de sticlă spartă. Habar

n-am ce s-a petrecut, însă nu-i deloc a bună, așa că mă întorc să mă uit în spate, la soră-mea și la Charlie.

Pe jos e o sticlă spartă de jumătate de litru de… ce-i, vodcă? *Probabil o ținea sub haină și a scăpat-o, încă bea, e beată.* Mă năpădesc gândurile. Fundul sticlei sparte are zimți mari, care se înalță drept în sus de pe trotuar, iar cioburile sclipesc amenințător în razele soarelui.

— Ai grijă la lăbuțele lui Charlie, îi strig, însă e prea târziu, cățelușul calcă pe un ciob și scoate un urlet lung de durere.

Mi se rupe sufletul. Caroline stă doar și se uită la trotuarul ce sclipește în soare, iar Charlie scâncește ținându-și lăbuța întinsă într-o parte, parcă acuzator.

O iau în fugă spre soră-mea și sărmanul meu cățel zăpăcit – apoi îmi amintesc brusc de Daniel, tocmai ce l-am dat jos din cărucior să meargă câțiva pași pe jos, însă iarăși știu deja că e prea târziu. Când mă întorc, îl văd pe fiul meu la doar zece metri de mine, clătinându-se cocoțat pe marginea trotuarului din fața prăvăliei de spirtoase din capătul străzii, iar dincolo de trotuar e strada principală plină de mașini.

— Daniel! urlu și băiatul meu bălai, băiatul meu plin de viață, se întoarce spre mine cu ditamai zâmbetul pe față, un zâmbet vesel, de bucurie totală.

Adoră autobuzele. Apoi se întoarce cu spatele la mine și se uită la lumea care așteaptă în stație pe cealaltă parte a străzii – toți au fețe îngrozite și-și vântură neputincios brațele ca niște mori de vânt.

Timpul încetinește, de parcă vântul a încetat să mai bată dintr-odată. Văd albastrul superb al cerului pe fundal, brațele și gurile care gesticulează încet, pe mute. Văd cum trece un biciclist pe trotuar, îl văd cum se uită peste umăr la fiul meu, îl văd cum trage într-o parte și-și lasă bicicleta la pământ, însă știu că n-are niciun rost, nici el n-o să ajungă la timp și nu suport să-l văd. Mă uit la o pasăre care trece în zbor, atât de lent că parcă e gata să se prăbușească. Îl văd pe Ben azi-dimineață cum îl sărută pe Daniel înainte să plece, apoi îi ciufulește părul spunându-i „Ne vedem mai încolo, omulețule”, însă n-o să-l mai vadă, s-a înșelat. Văd cum mi-l pun pe Daniel la sân, valul de dragoste care se înalță în mine. Văd spatele fiului meu, fâșul albastru-cobalt, pantalonașii reiați bej, pantofiorii noi bleumarin, părul blond-auriu. Cumva observ culorile, toate arată superb în lumina soarelui.

Apoi dintr-odată reușesc să mă adun și o iau la fugă spre băiatul meu, cu mădularele tremurătoare, golite de sânge, însă, chiar înainte să ajung la el, Daniel le face vesel cu mâna oamenilor din stație și pășește pe șosea.

•

În inima mea nu mai e loc decât de tăcere. Tăcerea e apăsătoare, durere distilată, și e insuportabilă, universală, îmi închipui, clipa în care pierzi totul. Întreaga lume se oprește, nu știu cât timp, e o pauză cumplită, înainte să se întâmple tot ce urmează să se întâmple. Apoi încep urletele – pornesc din mine sau dinafara mea? — și nu mai par să înceteze niciodată.

Ben mă ia în brațe acum, în hotelul nostru anonim, atât de departe de Chorlton, și ne plângem împreună fiul, poate pentru prima oară. Deși nu-mi doresc să mă aflu în altă parte decât sunt, încă mă simt pierdută, disperată, de parcă pământul a început cumva

să se rotească pe o axă greșită și ziua s-a preschimbat în noapte și binele s-a preschimbat în rău. N-am mai povestit niciodată cu voce tare ce s-a întâmplat de fapt, plânsetele răsună prin pereți și se aud până pe coridor. Resimt o groază cât un autobuz de mare, cât autobuzul 23 care l-a lovit pe băiețelul meu frumos chiar sub ochii mei, i-a nimicit părul bălai și ochii albaștri și în locul lor a rămas o viziune însângerată din cel mai cumplit cerc al infernului.

Ben nu spune nimic, doar mă ține în brațe și tot plângem și plângem jelindu-ne fiul mort și viețile distruse în chiar clipa când totul părea să fie desăvârșit. N-am fost niciodată superstițioasă, însă poate că moartea lui Daniel a fost un semn – nu-ți dori prea mult de la viață, nu te aștepta la prea mult, nu așa merg lucrurile în viață. Într-un sfârșit ne-ntindem pe patul tare și alb și reușim să adormim încă strâns îmbrățișați, încă învăluiți în nefericirea noastră.

66.

Probabil mi-au dat ceva ca să mă liniștească, însă tot mă trezesc urlând. Țip iar și iar, e îngrozitor, însă parcă nu reușesc să mă opresc. Ben vine în fugă la căpătâiul meu, cenușiu la față și cu ochi îndoliați – și în delirul meu îmi dau seama că și pe el l-am distrus.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, spun printre sughițuri de plâns și iar mă pun pe urlat.

Se pare că mama e și ea în salon, se repede să cheme doctorul, ca să-mi mai facă o injecție ceva, îmi închipui. Când întreb plângând „Unde-i Caroline?" toți se uită la mine de parcă aș fi nebună, apoi îmi amintesc iar trupușorul strivit al lui Daniel și mă pun pe urlat ca un animal. Doctorul sosește în sfârșit cu acul lui lucitor, iar imaginea se scufundă din nou în adâncurile de tuș ale conștiinței, unde și-au găsit adăpost pentru totdeauna.

•

Peste trei zile nu mai zac sedată într-un pat de spital și Ben îmi spune blând că trebuie să vorbesc cu poliția, să dau o declarație.

— Trebuie să meargă și Caroline? zic, și Ben iarăși pare confuz, așa că mă-ntreabă:

— Ce legătură are Caroline?

Atunci mă gândesc că poate mi-am închipuit eu totul, poate că nu mă uitam deloc la Daniel, poate că sora mea geamănă n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat, *nici măcar n-a fost de față.* Apoi îmi vin în fire și îmi dau seama că sigur a fost de față, însă din câte se pare n-a văzut-o nimeni în spatele meu, probabil le-a fost prea greu să-și desprindă ochii de la îngrozitoarea scenă din prim-plan – copilașul nimicit, mama înnebunită, șoferul de autobuz îndurerat – ca să-mi observe clona cum țâșnește din loc în direcția opusă. Când observ că Charlie șchiopătează puțin, mă uit amorțită la labele lui și văd că în pernuța de la piciorul stâng din față are înfipt un ciobuleț micuț de sticlă ce strălucește ca un diamant. Îl scot, Charlie scâncește, și atunci hotărăsc că nu mai are rost să mă complic, Daniel e oricum mort și nu se mai întoarce, și arunc ciobul la coș.

•

Într-o dimineață mă trezesc devreme cu o durere de burtă, iar lumea mi se pare pustie, chiar dacă Ben îmi tot spune încet și grijuliu că nu trebuie să renunțăm să mai sperăm, doar trebuie să ne gândim la noua ființă. Mă duc greoi la baie, mă așez pe veceu și ceva nu e-n regulă, când mă ridic pe picioare mi se prelinge un șuvoi de sânge roșu strident. Urlu după Ben, care vine într-un suflet, iar eu descui ușa băii și mă uit în sus la el, goală, însă cu pielea pictată în culoarea țipătoare a durerii. Iar el mă privește atât de distrus, că îmi dau seama că iar l-am dezamăgit, i-am răpit și al doilea copil.

•

Nu mai știu cum am ajuns la înmormântare. Încă sângerez, de-abia mă țin pe picioare, însă reușesc cumva, trebuie să-mi iau adio de la băiețelul meu. Toată lumea se uită la mine de parcă *ce-a fost în capul ei de nu l-a luat de mânuță pe strada aia aglomerată,* iar rușinea parcă mă golește de sânge. Nimeni nu mă poate alina.

Când dau cu ochii de coșciugul micuț al băiețelului meu, alb și lucios ca o cutie nounouță de pantofi, împodobit cu flori – cineva s-a gândit să cumpere flori roz, în culoarea preferată a lui Daniel –, îl iau pe Ben de mână ca să găsesc un pic de sprijin și o strâng tare în a mea. O fracțiune de secundă nu răspunde, iar atunci îmi dau seama cutremurată că și *el* dă vina pe mine. Sunt gata să leșin o clipă, însă rezistăm cât ține slujba, iar când coșciugul se îndepărtează de mine, în direcția periculoasă a draperiei, nu mai rezist și mă pun pe țipat. Ben încearcă să mă țină pe loc, însă o iau la fugă spre băiatul meu printre scaune, iar apoi mă răzgândesc dintr-odată, ce rost mai are, iar m-am mișcat prea târziu, așa că mă întorc pe călcâie și o apuc în direcția cealaltă. Ies din capelă și gonesc încotro văd cu ochii, în lumea cenușie în care soarele n-o să mai strălucească nicicând.

67.

Într-o dimineață ploioasă și vântoasă de iunie, la mai bine de patru săptămâni de la moartea fiului său, Ben s-a întors la muncă. Nu trebuia neapărat, șeful lui îi spusese să-și ia liber cât era nevoie, însă nu mai știa ce să facă. Nu reușea să se înțeleagă deloc cu soția lui, parcă o pierduse, parcă prezența lui ajunsese să o irite, nu conta ce făcea sau zicea, așa că s-a gândit că mai bine o lăsa o vreme în pace, să stea un pic singură. Pur și simplu nu știa cum să se poarte cu ea, chinuit cum era de propria durere și pierdere, și și-a dat seama că avea nevoie să-și ocupe mintea cu ceva. Îi era dor de coloanele frumos ordonate și sigure de numere, balanța de venituri și cheltuieli pe care o gestiona, de parcă ar mai fi avut vreo importanță. Întoarcerea a fost dureroasă: nu atât munca în sine, cât privirile pline de milă ale colegilor săi bine intenționați, care nu știau ce să zică, așa că se prefăceau că nu se întâmplase nimic și nu aduceau niciodată vorba de asta. Mai rău, încercau să se cenzureze când discutau de față cu el – vorbeau despre ce făcuseră în weekend și niciunul nu aducea vorba de copiii lui, iar Ben știa că pentru el o făceau, numai că-i venea să le strige că nu ajuta deloc și să nu se mai prostească dracului – însă desigur că n-o făcea.

Se simțea singur indiferent unde mergea sau cu cine era. Și se simțea din ce în ce mai furios, cel mai adesea pe soția lui. Tot refuza să discute cu el despre asta, să-i povestească cum s-a întâmplat totul, și, cu toate că nu voia s-o preseze, uneori nu se putea abține să nu se gândească ce naiba făcuse, cum de-l scăpase din ochi pe fiul lor tocmai pe Manchester Road – era o stradă așa de aglomerată și el era așa de mic. Și cu cât încerca să-și alunge gândul ăsta, cu atâta prindea mai multă amploare, se furișa insistent și insidios în mintea lui, ca mușchiul sub un copac mort și jilav. Nu ajuta cu nimic faptul că Emily părea acum să-l urască, să se bucure că mergea iar la lucru, și se-ntreba cu ce greșea – la urma urmei n-avea niciun model care să-i arate cum trebuie să se poarte cu mama copilului său mort.

Și nu înțelegea nici de ce era Emily atât de tristă după moartea copilului nenăscut. Cu o seară în urmă încercase cu prima ocazie să discute cu ea ce să facă mai departe, abordând totul cât mai practic, chiar sugerase pe ocolite că ar putea să încerce iar curând – Emily părea să rămână însărcinată repede, a zis, la anul pe vremea asta totul putea să se schimbe.

— Cum adică? a spus ea încet, stând încordată pe scaunul împletit de la fereastră. Cum aș putea măcar să mă gândesc să fac alt copil? Crezi că pot să-l înlocuiesc pur și simplu pe Daniel? Să-mi înlocuiesc copilul nenăscut?

— Nu, sigur că nu, a spus Ben.

A șovăit, știind că era potențial periculos să continue.

— Însă pe el n-am apucat să-l cunoaștem, așa că doar nu l-am pierdut așa cum l-am pierdut pe Daniel.

— BA DA, a țipat ea. I-am pierdut primul zâmbet, primii pași, micuța personalitate care nici n-a avut șansa să se formeze. Nu înțelegi deloc, nu? Acum trebuia să fiu în a douăzecea săptămână de sarcină, încă pe-atât și l-aș fi strâns în brațe, de-acum ne-ar fi

recunoscut vocile, însă nu, pentru că a murit. Acum o săptămână și jumătate trebuia să fie botezul lui Daniel, însă l-am anulat pentru că *și el a murit.* Mâine Daniel trebuia să se ducă la ziua lui Nathan, cadoul e sus, în iulie trebuia să mergem cu fiul nostru pentru prima dată în vacanță la mare, de-abia aștepta să zboare cu avionul. În fiecare zi trebuia să-i pregătesc micul dejun, să-l îmbrac, să mă joc cu el, să-l iau în parc la leagăne, să-i fac baie, să-i citesc, să-l culc, să-l îngrijesc, să-l iubesc. Vrei să continui?

— Nu, a spus Ben. Nu vreau. De ce te porți de parcă e vina mea? Ce-am făcut eu?

— Ah, nimic, a spus Emily și s-a ridicat. Ca de obicei, te-ai purtat ca un afurisit de sfânt. Numai eu sunt ticăloasa în povestea asta, nu? *Trebuia să stea cu ochii pe el,* asta gândești TU și toată lumea gândește la fel. Crezi că e numai vina MEA, nu?

Și l-a privit cu ură sau așa i s-a părut lui.

— NU?

Ben a rămas șocat – Emily nu țipa niciodată, și când se certau, tot blajină rămânea, parcă avea o străină în fața ochilor. Era crispată, schimonosită, la față, și a încercat să-și înăbușe mânia din suflet, ca să nu se trezească c-o apucă de umeri și o scuture zdravăn ca să revină odată la realitate. Ea l-a văzut cum își încleștează pumnii și se ridică să iasă și s-a repezit la el să-l lovească ea cu pumnii mai întâi, total dezlănțuită dintr-odată, iar el a încercat s-o oprească, să-i lipească brațele de corp și s-o țină strâns până se calma – și poate dacă ar fi reușit totul ar fi fost altfel, numai că ea s-a eliberat din strânsoare și l-a lovit la întâmplare peste față, zgâriindu-l cu unghia. Iar când el i-a dat drumul ca să-și ducă mâna la ureche și să oprească sângerarea, ea a fugit din cameră.

Ben a rămas cu ochii țintă în calculator, străduindu-se să nu se mai gândească la confruntarea lor din seara trecută și să se concentreze iar pe tabelul cu cheltuieli. Însă își simțea inima bătându-i repede și palmele umede, așa că s-a ridicat brusc de la birou și a spus că merge să-și ia un sandviș, deși nu era nici 11. Pe stradă a făcut orbește la dreapta, luând-o spre cafeneaua lui preferată, apoi iar la dreapta, pe Rochdale Road, mergând acum pe pilot automat, fără să se gândească la nimic. Când a dat să intre în cafenea tocmai ieșea cineva și, cu toate că era cu mâna pe clanță, și-a dat seama că nu se simte în stare să intre, așa că s-a întors brusc și a luat-o pe New George Street, iar când a ajuns la capăt a luat-o la dreapta pe altă stradă, la întâmplare, doar ca să meargă undeva. Până la urmă a încetinit. Trebuia neapărat s-o sune.

— Alo, a zis ea cu un glas rece.

— Bună, a șoptit el chinuindu-se să vorbească. Ești bine? a întrebat regretând pe loc.

— Ah, da, minunat, a răspuns ea sarcastic și el s-a strâmbat de jenă.

— Mă întorc devreme și vreau să gătesc ceva, i-a zis el. Ce ai avea chef să mănânci?

Și iar și-a dorit să-și retragă cuvintele.

— Nimic, a răspuns ea până la urmă, însă fără amărăciune de data asta, doar pe un ton plat, ceea ce cumva era și mai rău.

— Bine, văd eu atunci.

Emily a tăcut.

— Ce faci?

— Nimic.

— E o zi frumoasă, poate ai putea să plivești un pic grădina.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic. Doar… doar încercam să mă gândesc ce-ai putea să faci ca să te simți mai bine.

— Ben, n-am ce să fac ca să mă simt mai bine, a răspuns ea, însă nu cu autocompătimire și nici pe un ton acuzator, doar cu un glas disperat, răgușit. Trebuie să închid. Pa.

— Pa, a zis el, deși ea închisese deja și a rămas prostit locului, amuțit, pe trotuarul din fața vechii pescării, cu ochii la panoul sculptat reprezentând o femeie cu un bebeluș în brațe și un băiețel lângă ea, până când și-a dat seama că se uita cineva lung la el, poate neștiind dacă să-l întrebe sau nu ce are. Așa că s-a urnit în sfârșit din loc și s-a întors la birou cu pași rapizi și hotărâți, uitând de sendviș.

•

Lui Emily i-a fost cumva mai ușor după ce Ben a început să se ducă la lucru. Nu mai trebuia să se scoale din pat, nu mai trebuia să se prefacă că își vede de viață, Ben era la birou, nu știa că ea stă cu orele în pat, fără să facă nimic, fără să se gândească la nimic – doar pe la prânz începea uneori să se întrebe dacă n-ar fi cazul să se pregătească să se dea jos din pat, ceea ce-i mai lua cel puțin două ore, și își spunea ceva de genul *mă scol în zece minute,* iar când nu funcționa, zicea *o să număr până la zece și o să mă scol din pat.* Numai că i se părea un efort mult prea mare să se apuce să numere, așa că rămânea nemișcată, inertă, până când o trăda propriul corp, vezica îi solicita atenția, așa că dădea pilota deoparte și o lua împleticit spre baie. Uneori avea o nevoie atât de disperată să urineze, că nu reușea să se țină chiar până la capăt, lucru de care nu se sinchisea așa de tare până la urmă. Se simțea ușurată că era singură acasă. Mai venea mama ei pe la ea în unele după-amiezi și se apuca să facă curat, însă Emily nu prea o lua în seamă, chiar dacă nu voia să se fie nepoliticoasă. Din câte se părea, acele zile de la început de urlete și țipete isterice de furie primară cum nu mai simțise niciodată o storseseră de puteri. Nu mai avea timp nici de Ben. Era evident că n-o mai iubește și-i arătase clar că o crede de vină pentru ce se întâmplase, până și la înmormântarea lui Daniel, când se simțise atât de cutremurată că el n-a voit s-o țină de mână, că a știut pe loc că n-o să fie capabili să înfrunte totul împreună. Ben o s-o părăsească, era doar o chestiune de timp. Până una-alta, o menaja doar, încerca să evite certurile, numai că nici nu mai încerca s-o consoleze ca înainte, părea doar pradă unei furii încordate pe care nu reușea să și-o exprime.

S-a gândit la cearta din seara dinainte și s-a simțit vag rușinată că se purtase așa, însă nici măcar când și-a amintit cât de sălbatic îl atacase n-a reușit să se dezmeticească din apatie. Știa că Ben voia să-l ia acasă pe Charlie ca să-i dea ei o ocupație, o ființă de care să se îngrijească, însă Emily i-a zis că nu se simte încă în stare să se descurce cu cățelușul – poate într-o săptămână, tot repeta ea. Nu se simțea încă în stare să dea cu ochii de Charlie, îi stârnea sentimente dificile, mult prea complicate, așa că acesta a rămas, cu toată confuzia și dorul lui după ei, la părinții lui Ben.

De-acum era trecut de trei și peste două ore se întorcea Ben – a zis că vine mai devreme, chiar trebuia să se îmbrace în curând. S-a așezat în capot la masă, și-a plecat

capul și a închis ochii. Se dezmeticise destul cât să pună niște muzică, alesese cea mai melancolică colecție de cântece disponibilă și nici măcar „Time to Say Goodbye” de Andrea Bocelli n-a reușit s-o emoționeze. Parcă nu mai era în stare să simtă nimic, toate emoțiile îi erau ferecate într-un ungher gol al creierului neconectat la nicio altă parte a corpului. S-a întrebat ametită oare ce-a pățit. Ben o rugase să se ducă iar la doctor și chiar îi făcuse programare în săptămâna următoare, spunându-i că-și luase liber de dimineață ca să vină cu ea. Probabil că n-are încredere că o să mă duc singură, și-a zis, apoi a recunoscut că avea dreptate, n-o să se ducă nici măcar cu el. Ce sens avea? Ce putea să facă doctorul, să-l readucă din morți pe Daniel prin cine știe ce farmec? O să-i îndese înapoi în corp fătul însângerat?

S-a ridicat dintr-odată furioasă, stârnită iar, cum fusese în seara dinainte. Acum îi venea să urle, ceea ce i se părea mai puțin apăsător decât murmurul înăbușit al depresiei. A străbătut-o un val de energie primară, izvorând de undeva din adâncul ei, de parcă trupul ei n-o lăsa să renunțe până la urmă, voia să supraviețuiască cu orice preț. Nu mai SUPORTA, trebuia să iasă, să facă ceva, să fie în altă parte decât acolo. S-a cuprins strâns cu brațele tremurătoare, încercând să se controleze – respira iute și precipitat. S-a dus la ușa din față, însă când a atins clanța, mâna îi tremura prea tare. Nu putea să iasă pe stradă singură – nu putea s-o ia pe șoseaua principală, unde murise Daniel, nici la dreapta nu putea s-o apuce, unde stătea prietena ei Samantha, într-o casă cu un cărucior de copil pe verandă, făcându-i în ciudă. Nu putea să riște să vadă vreun copil mic alergând pe lângă ea, nevinovat, jucăuș, teafăr, *nu călcat de mașină*. Nu putea să riște s-o vadă nimeni care s-ar fi holbat la ea șușotind. Își simțea propria furie tot mai încordată, gata să izbucnească, de parcă nu știa ce pizda mă-sii să-i facă. A luat-o fără zgomot, cu un calm absolut, calmul care precedă nebunia, pe hol, prin bucătărie și apoi în grădina tristă și muribundă, și a rămas locului, înghițind aer ca să respire. Numai că în loc să se liniștească, se panica și mai tare. Unde să se ducă, ce să facă? Nu mai putea să rămână nicio clipă în casa aia, în grădina aia. Ce putea să facă? Cine putea s-o ajute? *Unde*? *Cine*?

Atunci și-a dat seama.

Nu-i mai rămăsese să meargă decât într-un singur loc, cum de nu se gândise până acum? A dat fuga în casă, a gonit pe scări în sus și, pentru prima dată de când murise el, a deschis larg ușa camerei lui Daniel – și s-a oprit. Acolo toate erau cum le lăsase acum cinci săptămâni, o zi, două ore și douăzeci de minute: pătuțul alb de lemn în care îi plăcea să se ridice în picioare de cum se trezea dimineața, ținându-se de bare și țopăind în pijămăluțe ca la gimnastică și strigându-și mama; canapeaua comodă albastră de lângă peretele opus pe care stăteau împreună printre ursuleți de pluș și perne și ea îi citea povești sau, și mai bine, le născocea pe loc, iar el râdea gâlgâit de poveștile ei însăilate la nimereală, cu vulcani de ciocolată și balauri care împroșcau cu cremă pe nas; șifonierul albastru pastelat de la Ikea din colț pe care-l instalase Ben și în care păstrase o ordine desăvârșită. S-a uitat o vreme la șifonier, dând pe dinafară de emoții și nepreaștiind ce să facă, până când, într-un sfârșit, s-a dus încet la el și l-a deschis, iar atunci a izbit-o: când a văzut teancurile ordonate de tricouașe spălate, gata de purtat, blugii lui scurți preferați, în care voise să se îmbrace în ultima dimineață din

viața lui frumoasă, însă ea l-a silit să poarte pantaloni lungi, încă nu era destul de cald pentru pantaloni scurți, așa i-a zis chiar dacă se trântise pe jos și uriașe nemulțumit, mai erau pantalonașii din bumbac crem și cămășuța bleu pe care n-apucase să le poarte la botez – nu prea știuse dacă să-l boteze sau nu, însă Ben insistase, întotdeauna fusese mai credincios decât ea.

Și unde-a ajuns, cu toată credința lui? Unde au ajuns toți?

Și-a ridicat privirea înecată în amintiri, și pe raftul cel mai de sus a văzut șepcuța roz a lui Daniel pe care abia dacă voia să și-o scoată de pe cap și pe care o uitaseră când au plecat în parc – se pierduse cu firea când o văzuse pe Caroline la ușă, de obicei n-o uita. Îl dăduse pe Daniel jos din căruț mai devreme ca să-și răscumpere greșeala și să-i potolească plânsul, ca să se simtă mai bine. Dacă n-ar fi uitat șepcuța n-ar mai fi contat ce fac Caroline și Charlie în spate, iar băiețelul ei ar fi fost prins în curelele de siguranță, în căruciorul lui.

Deci la urma urmei a fost numai vina ei.

A luat șepcuța și s-a uitat la ea cu atenție și-a zâmbit gândindu-se că de fapt era de fete, cu sigla argintie cu „Hello Kitty”. Daniel era așa frumos, că uneori era luat drept fată când era cu șapca pe cap. A întors șapca și a respirat prelung cu nasul vârât în ea, simțind câteva clipe mirosul lui Daniel.

Pentru scurt timp s-a simțit liniștită, aproape fericită.

Apoi și-a văzut fiul întins în drum fără viață și și-a smuls de pe față șepcuța, a azvârlit-o pe covor și a călcat-o în picioare, iar și iar, țipând de se auzea în toată casa. Atunci a înșfăcat pe rând toate hăinuțele fiului ei, mormane întregi, a scos tot și s-a prăbușit la podea cu ele în brațe, strângându-le spasmodic și plângând cu sughițuri – și așa a găsit-o Ben când s-a întors acasă peste mai bine de două ore.

•

Emily stătea întinsă în pat liniștită acum. Ben i-a adus o tavă la etaj, îi făcuse un sendviș cu pâine prăjită și brânză și niște supă de roșii, de parcă era copil. A încercat să se simtă recunoscătoare, însă nu își putea alunga gândul că el doar se preface. După cum o luase în brațe și o mângâiase mai devreme, ridicând-o de la podea, în camera fiului lor, și după cum se agita acum pentru ea, ai fi zis că încă o iubește; însă apoi și-a luat gândul – e doar drăguț, afurisitul, așa se poartă el tot timpul. Era un prefăcut, a decis ea. Ieri-seară văzuse ce simțea de fapt pentru ea, îi citise în ochi – o privise de parcă-i venea s-o pocnească.

S-a apucat să ciugulească din mâncare. Slăbise în asemenea hal, că îi ieșeau oasele prin piele, ca niște umflături stranii, ca bulele de terci de ovăz pus la fiert. Ben s-a întors în cameră și atunci a observat că încă nu i se vindecase urechea zgâriată, avea încă o coajă vâscoasă, încât se simțea cumva rușinată.

— Cum ești? a întrebat-o el, și când a reușit să-i zâmbească slab a văzut că a mai prins inimă.

— Un pic mai bine, a răspuns. Ben, îmi pare foarte rău, știu că mă port absolut infernal.

— Nu-i nimic, a zis el. E absolut de înțeles.

Atunci ea a încercat să facă un gest de reconciliere, să-i dăruiască ceva cât se putea

de frumos până una-alta.

— Hai să trecem mâine pe la ai tăi, a zis, să-l luăm pe Charlie acasă.

— Ești sigură? a întrebat Ben respirând adânc.

— Da, a spus ea. O să încerc să am grijă de el. Va trebui să-l scoți tu totuși, a continuat ea cu ochii lucindu-i de lacrimi nevărsate, îmi pare rău, încă nu sunt în stare de așa ceva.

— Sigur, o să-l scot înainte să plec la muncă și când mă întorc, nu-i nicio problemă.

S-a aplecat și a sărutat-o pe obraz, însă ea tot s-a trezit că se dă un pic înapoi, parcă nu mai era în stare să îndure gesturile lui drăgăstoase. Însă spusese că-l vrea pe Charlie acasă, spre surpriza amândurora, așa că era un început, nu?

•

Săptămâna următoare Ben și Emily așteptau împreună în anticamera cabinetului medical și, din fericire, era liniște și niciun copil prin zonă, chiar dacă Ben o atenționase că s-ar putea să fie, ca să se pregătească sufletește. Îi mai trecuse din disperare, începea să-și pună speranța că viața putea să fie un pic mai bună, însă doar puțin câte puțin. Chiar dacă Emily n-a mai voit să meargă în Buxton sâmbăta trecută să-l ia pe Charlie, a fost de acord să se ducă Ben după el. Când Ben s-a întors cu cățelul nu s-a arătat chiar în culmea bucuriei, dar nici n-a părut să-l urască, așa cum se purtase imediat după moartea lui Daniel. Charlie crescuse mult, însă acum părea trist, rezervat, cumva nefiresc pentru un cățeluș. Poate că și lui îi era dor de Daniel. Sau poate că simțea nefericirea din casă, câinii sunt mult, mult mai sensibili decât oamenii, din câte citise Ben. În timp ce stăteau împreună pe bancheta lungă de la fereastră, a încercat s-o ia de mână pe Emily, însă ea s-a smuls din strânsoare și a rămas încordată, cu ochii în poală, fără să ia în seamă revista pe care i-o adusese. Tot nu părea în stare să se lase mângâiată, însă se bucura că măcar Charlie făcuse în sfârșit mai multe progrese. Cu o seară înainte, cățelul sărise pe canapea lângă Emily și, cu toate că încercase să-l alunge jos ca de obicei, de data asta a făcut-o fără convingere, iar când s-a culcușit în poala ei chiar l-a lăsat, iar după ce a rămas câteva minute în impas, dintr-odată l-a înșfăcat – Ben a crezut c-o să-l azvârle cât colo, însă ea doar l-a strâns bine la piept și l-a legănat ca pe un bebeluș, îngropându-și capul în blana aurie și moale a lui Charlie, și atunci a observat Ben că îi tresăltau umerii. Îi trebuie timp, și-a zis el, mai mult timp și mai era nevoie ca doctorul să le spună ce putea să ajute în situația lor.

Pe ecran a apărut atunci *Dna Emily Coleman*. Ben i-a făcut semn soției sale și s-au ridicat, luând-o pe coridor spre Sala 6. Când ajunseseră la jumătatea coridorului s-a deschis o ușă pe care a ieșit în fugă un băiețel brunet urmat de o femeie cu părul scurt, vopsit blond, și un piercing micuț, cu diamant, în nas – arăta ca o hipioată.

— Emily! a exclamat ea. Ce mă bucur să te văd. Tocmai ce ne-am întors. Ce mai faci? Unde-i Daniel?

Apoi a urlat:

— Toby! Vino-ncoace, pușlama!

Ben a văzut cum se schimbă soția lui la față, în clipa aia nu voia decât s-o ajute și s-o ocrotească cumva, însă nu știa cum.

— Daniel a murit, a răspuns Emily. Îmi pare rău.

Și a luat-o din loc, lăsându-l pe Ben să se holbeze la biata străină care rămăsese cu gura căscată de mirare, încât i se mai vedea un piercing, cel din limbă. S-a scuzat și el imediat și și-a urmat soția în cabinetul doctorului, unde a găsit-o într-un colț, tremurând încovoiată de spate, cu fața îngropată în mâini.

•

Emily n-a mai ieșit din casă în iunie, era prea riscant, peste tot erau copii mici și mame binevoitoare, încă refuza să vadă pe oricine, însă s-a apucat iar de citit – romane cât mai pline de nefericire – și a ajuns să-și găsească mângâierea în Charlie, pe care îl trata acum ca pe un bebeluș, îl ținea în brațe și-l mângâia ore în șir – spre marea lui încântare, desigur. Însă pe măsură ce treceau săptămânile, se făcea tot mai mare și nu mai putea să-l țină în brațe ca înainte, ceea ce i s-a părut o nouă trădare din partea lui. Când îl adusese Ben acasă, era mătăsos, cam cât Daniel de mare și numai bun de ținut în brațe – însă acum avea ditamai lăboanțele și se mișca greoi și stângaci. Rațional, știa că nu era deloc vina lui, nu putea să evite să calce în cioburi de sticle sparte de vodcă, nu putea să evite să crească, însă tot s-a trezit că-i e ciudă pe el, că-l urăște, nu putea să se abțină. Și cu cât îl alunga mai tare, cu atât se încăpățâna să sară înapoi pe pat sau pe canapea și să-și vâre nasul lui mare și umed în palma ei și să i se suie în poală cât era de mare, până când ajungea s-o calce pe nervi. I-a venit să-l roage pe Ben să scape de cățel, să-l ducă înapoi la ai lui, numai că Ben era topit după Charlie, parcă îi stârnise iar cheful de viață și cel mai mult îi plăcea să iasă singur cu el la plimbare, de unde se întorcea târziu, așa că nu i-a mai zis ce simțea.

•

Într-o sâmbătă de la jumătatea lui iulie, la două luni jumate de la moartea lui Daniel, Emily citea *Jude neștiutul* întinsă pe canapea, cu Charlie la picioare, ca o mogâldeață enervantă. Era cald și câinele îi stârnea agitația – de ce nu putea să se ducă odată și s-o lase? Știa că era exagerată, doar îl crescuse tot ea de mic ca o mamă, iar acum îl respingea iar. Se disprețuia pentru purtarea ei – nu era doar o mamă îngrozitoare și o soție nevolnică, ci și o stăpână foarte rea. Se tot împingea cu picioarele în Charlie, încât până la urmă cățelul a înțeles și s-a dat jos, iar atunci a lovit cu coada cana de ceai pe care i-o adusese Ben, care s-a vărsat peste poza cu Daniel pe care o dăduse ea jos de pe polița căminului, unde o pusese Ben. Era ultima poză pe care i-o făcuseră, chiar în ziua când îl cumpăraseră pe Charlie – pe care băiețelul îl ținea în brațe ca pe un ghem micuț de blană, cu ochii strălucindu-i de bucurie la vederea mândreței flocoase pe care mami și tati i-au zis că au luat-o pentru el.

— Pizda mă-tii de câine cretin, a urlat Emily la el și i-a ars un picior cu sete, iar când Ben s-a repezit să vadă ce se întâmpla, a înțeles ce făcuse când a văzut cățelușul făcut mic de tot de frică. Apoi Charlie s-a uitat la ea cu niște ochi triști și mirați, încât Emily și-a dat seama că nu se mai putea așa, în ce soi de monstru se preschimbase până la urmă? Iar atunci a văzut limpede că nu Charlie era problema, ea era problema și cel mai bine pentru toată lumea, și pentru Ben, și pentru sărmanul Charlie, ar fi fost să-i lase pe-amândoi și să plece.

Ben a curățat ceaiul în tăcere și a ieșit. Emily a rămas singură și l-a luat pe Charlie în brațe fără să spună nimic – acum îi trecuse toată supărarea pe el și, pentru prima oară

de săptămâni întregi, i s-a limpezit mintea și s-a gândit ce avea de făcut.

68.

– Când ți-a venit ideea să mă părăsești? mă întreabă Ben.

Acum stăm întinși unul lângă altul, fără să ne atingem. E după-amiază, suntem la hotelul din Hampstead și ne uităm amândoi în tavan, de parcă răspunsul ar atârna acolo.

— Probabil atunci, la capelă, răspund după mult timp. Când ai refuzat să-mi fii alături, atunci m-am gândit că s-a terminat, că n-o să mă ierți niciodată. Pe atunci nu știam cum anume o să se-ntâmple, însă știam clar că moartea lui Daniel o să ne distrugă și pe „noi".

— Când am refuzat să-ți fiu alături? mă întreabă Ben privindu-mă nedumerit.

— N-ai voit să mă ții de mână, n-ai răspuns deloc când te-am strâns.

Când o zic cu voce tare, îmi dau seama că n-a fost tocmai o decizie rațională.

— Să fie clar, îmi spune Ben, sigur că eram supărat. Pe tine, pe lume, pe șoferul autobuzului. Singurul om pe care nu eram supărat atunci era Caroline… Deci la asta se referea când și-a cerut scuze, a urmat el tulburat.

— Cum adică? Când și-a cerut scuze?

Ben trage adânc aer în piept și îmi povestește că în ziua când se împlinea un an de la moartea băiețelului nostru s-a dus în Peak District și a mers ore în șir prin munți și pe coclauri și și-a pus cortul în pustietate. De altceva nu se simțea în stare după ce mă pierduse și pe mine, și pe Daniel. În seara următoare, când era singur acasă, Caroline a venit să-și ceară scuze pentru ceva, nu știa pentru ce, doar ar fi putut să-și ceară scuze pentru o mie și una de chestii. Apoi îmi spune încet mai departe că a primit-o în casă, s-au îmbătat împreună și până ia urmă au făcut sex – soțul meu și sora mea geamănă.

— Emily, îmi pare atât de rău, spune. Îmi era atât de dor de tine, că aproape m-am convins singur că eram cu tine. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, așa că am încercat să te regăsesc cumva, să regăsesc cumva ce ne legase. Iar după ce s-a sfârșit am fost silit să recunosc că eram cu ea, nu cu tine, iar atunci am simțit că nu mai pot să urăsc nici lumea, nici pe mine însumi.

Se întrerupe cu o expresie de disperare totală pe chip, de parcă ceva murise pentru totdeauna în sufletul lui.

Cu toată groaza, dezgustul și furia pe care le simt față de el, fac pe loc legătura.

— Și ziceai că s-a întâmplat sâmbătă seară?

— Da, răspunde el.

Pare nebunie curată, însă m-apuc să-i povestesc fără menajamente cum l-am întâlnit pe Robbie, cât de mult semăna cu el, cu Ben, și că, deși am făcut atâtea lucruri rele de când am plecat, nu l-am înșelat decât o singură dată, și anume exact în timp ce el făcea sex cu sora mea.

— De-abia dacă suport să mă gândesc că ai fost cu el, spune Ben după o lungă tăcere. Însă măcar așa am reușit să dau de tine.

— Bine, dar uite ce-am făcut. L-am ucis. Acum e mort și nu merita deloc așa ceva.

Și iarăși mă pun pe plâns, de data asta îl jelesc pe Robbie, încă un băiat de viitor care

și-a pierdut viața din cauza mea.

— Nu e vina ta, Em. El a ales să se drogheze, nu? Probabil că avea ceva, de a murit.

Nu m-am gândit la varianta asta, o fi adevărat, însă oricum nu mă simt mai bine, parcă trăiesc tot un coșmar, încă o coborâre în infern.

— Emily, trebuie să știu neapărat, schimbă Ben subiectul, de ce m-ai părăsit? Măcar cu atâta lucru îmi ești datoare, să-mi spui de ce. Mi se pare ceva în ultimul hal de urât din partea ta.

— După ce l-am pierdut pe Daniel și după ce am pierdut și copilul, zic eu uitându-mă la soțul meu, pur și simplu n-am mai suportat gândul c-o să te pierd și pe tine. Și știu că eu te-am respins, însă eram atât de convinsă că nu mă mai iubești, că mă crezi vinovată pentru tot, încât situația s-a tot agravat și am ajuns să fiu sigură că mă urăști. Ne înstrăinaserăm în așa hal și eu ajunsesem să mă port așa de răutăcios și de dușmănos, că, în nebunia mea, am crezut că ție și lui Charlie o să vă fie mai bine fără mine. Că, dacă plec pur și simplu, într-o zi o să reușești să întâlnești pe altcineva și o să-ți întemeiezi o nouă familie. Ajunseserăm amândoi atât de nefericiți. Și știam că nici în noua casă pe care te gândeai s-o cumperi n-o să-mi fie mai bine. Atâta doar că așa n-ar mai fi trebuit să bat atâta drum ca să ajung oriunde, ca să evit să văd pata aia de pe șosea pe care n-au reușit s-o scoată de tot. Însă în mintea mea încă văd totul aievea, Ben, și n-o să uit în vecii vecilor. Așa că mi s-a părut mai simplu să plec pur și simplu și s-o iau de la capăt, am crezut sincer că așa era mai bine pentru amândoi. Fie asta, fie…

Nu-mi duc fraza la capăt.

— Știu, spune Ben și se întoarce să se uite la mine, însă eu mă uit mai departe în tavanul rece și gol.

Șovăie o vreme, însă știu deja ce-o să zică și nu știu încă ce simt, cred că sunt încă în stare de șoc.

— Emily, crezi că noi doi am mai putea să fim vreodată fericiți împreună?

Nu zic nimic mult timp, sunt prea dată peste cap, habar n-am ce să răspund.

— Pur și simplu nu știu. S-au întâmplat atâtea, e prea devreme să mă gândesc la așa ceva. De-abia a murit sărmanul Robbie, spun și mi se umplu iar ochii de lacrimi. Și oricum e complicat, continui cu greu, acum am alt nume, altă slujbă, un proces la care trebuie să mă prezint, am alți prieteni, sunt altcineva.

Îi citesc durerea în ochi și nu suport s-o văd. Mă opresc.

Tot nu știu ce altceva să-i mai spun, așa că până la urmă îi zic adevărul, lucrul pe care am vrut să i-l spun de când l-am revăzut stând singur în secția de poliție.

— Ben, încă te iubesc, n-am încetat niciodată să te iubesc, doar că nu știu dacă putem s-o luăm pur și simplu de la capăt după tot ce s-a întâmplat. Și orice ai zice tu, a mai murit cineva, probabil din cauza mea, cineva pe care toată lumea îl iubea. Iar pe mine o să mă știe și o să mă urască toată lumea. Habar n-am cum o să mă descurc în situația asta. Habar n-am cum o să fac față unui nou val de vinovăție.

— Nu vrei nici măcar să încercăm? mă întreabă el și, fără să vreau, mă trezesc că încuviințez din cap, iar lacrimile care îmi umplu de data asta ochii sunt aproape lacrimi de fericire.

69.

Marți dimineață, după ce m-au eliberat pe cauțiune, Ben mă conduce la apartamentul din Shepherds Bush ca să-mi fac bagajele. Îmi dau seama că n-am luat deloc legătura cu Angel din seara aia de vineri, înainte să mă conducă Roberto Monteiro afară din Groucho. Am emoții, nu știu cum o să se poarte odată ce i-am dat numele la poliție și le-am zis că de la ea au fost drogurile pe care le-a prizat Robbie. În apartament e liniște, îmi închipui că încă nu s-a întors de la lucru, însă cât șovăi eu pe hol, se deschide ușa camerei ei și iese ea, cu claia ei ciufulită de păr auriu și capotul pufos și alb cum i-l știu.

— Cat, iubita, ce Dumnezeu s-a întâmplat? mă întreabă ea și mă îmbrățișează cu atâta tandrețe, că mă gândesc că probabil n-a contactat-o până la urmă poliția. De ce pizda mă-sii nu m-ai sunat?

Atunci pare să observe în sfârșit că nu sunt singură, așa că îi întinde zâmbind mâna lui Ben, prezentându-se.

— Bună, sunt Angel.

— Angel, el e Ben, soțul meu, îi răspund eu.

— Doamne, Cat, țipă ea, când o să încetezi cu toate bombele astea? Mai întâi ajungi în arest pentru crimă, și nu o crimă oarecare, cică ai ucis un fotbalist de la Chelsea, după aia mai ești și vacă să-mi pui poliția pe urme, iar acuma îmi spui că ești măritată. Ce dracului mai ai să-mi zici?

— Nu mă cheamă Cat, mă cheamă Emily, îi spun lui Angel și în clipa aia hotărăsc să las în urmă noua mea viață și să mă întorc la cea de dinainte.

70.

Îmi pun mâna pe o Biblie și cu toate că mi-am pierdut de tot credința, nu se știe cum, m-am învoit să jur că voi spune tot adevărul și numai adevărul, iar când vine vorba de Dumnezeu mă simt cam stânjenită. Însă în ultimul timp am ajuns să spun adevărul fără probleme, știu că minciunile nu m-au ajutat cu absolut nimic. Sala de judecată e modernă, cu un aer lipsit de formalitate, parc-ar fi o sală de clasă, nu seamănă deloc cu procesele la care am fost înainte, numai că e ticsită de reporteri – doar când mă uit la soțul meu și văd că-mi face un mic semn din cap ca să mă încurajeze reușesc să mă țin pe picioare. Port un sacou strâmt, bleumarin și o fustă crem, mi-am strâns bine părul în coc și avocatul mi-a spus să-mi iau un aer cât mai serios și spășit. Ceea ce e floare la ureche, nu trebuie decât să exprim pe deplin ce simt în sinea mea.

— Catherine Emily Brown, ești acuzată de deținerea unui drog clasa A descoperit la numărul… optzeci și șapte, Marylebone High Street, Londra, la ora șase patruzeci și cinci, în dimineața zilei de duminică, 8 mai, 2011. Cum pledezi?

— Vinovată, spun și cuvântul răsună puternic în sală, dându-mi o senzație de amețeală euforică.

Judecătorul se lansează după o pauză într-o predică despre efectele dezastruoase ale drogurilor și mi se pare de neînțeles că tocmai eu, Emily Coleman, pe vremuri avocată ireproșabilă, mă aflu de partea cealaltă a boxei acuzaților, și mi se ține un discurs despre activitățile mele ilicite cu substanțe ilegale – însă nu despre vreo crimă, slavă Domnului. Încă un episod din viața pe care o duc de mai bine de un an de zile pe care nu reușesc să-l diger, asta de când m-am înstrăinat tot mai mult de vechea mea viață după o întreagă serie de evenimente incredibile, declanșate de dispariția înfiorătoare a fiului meu iubit. Doar că acum șirul evenimentelor pare să formeze un cerc perfect și iată-mă înapoi la vechea mea identitate: Emily, soția lui Ben, mama lui Daniel (decedat), mama unui copil fără nume (sarcină pierdută). Oricât mă străduiesc, nu reușesc să mă concentrez pe ce spune judecătorul, mă tot fură gândurile – mă gândesc la șoseaua din Chorlton, la patul din Marylebone, pe care a murit cineva, la biserica blestemată unde mi-am luat adio de la băiatul meu, așa că atunci când aud exclamații mirate din public, habar n-am ce s-a întâmplat, însă îmi închipui ce-i mai rău. De-abia mai târziu aflu de la Ben că nu m-am ales decât cu un fleac de amendă, doar 180 de lire, și cu asta am terminat-o.

71.

Peste trei ani

Stau singură pe bancă, în biserica plină de flori, al căror miros îmi amintește de pajiștile vărătice de-acum mult timp, de când eram mică. E o biserică frumoasă, cu un vitraliu înalt, însă culorile vii îmi amintesc de Daniel, cum zăcea ca o jucărie strivită în fâșul lui albastru-cobalt plin de sânge, așa că mă străduiesc să nu mă uit deloc la el. Lutrinul este auriu, în formă de vultur, iar vulturul stă înfipt pe picioare; picioarele lui grăsuțe îmi amintesc de ale lui Daniel, însă are un chip răutăcios, cu un cioc ascuțit, la care iarăși nu pot să mă uit. Încă mi-e greu să mai intru într-o biserică de când cu înmormântarea.

Sunt într-o rochie neagră, de mătase de pe vremea când lucram la agenție și sunt stânjenită că am venit singură, n-am mai fost la nicio nuntă de când am divorțat. Poate până la urmă trebuia să primesc să fiu domnișoară de onoare, însă m-am simțit prea bătrână, prea fără gust și prea învinsă de viață ca să cred că m-aș putea descurca bine în rolul ăsta, iar mireasa n-a părut să se supere pe mine. Mă tot întorc să mă uit de-a lungul bisericii, să văd dacă nu vine, întârzie ca de obicei. Întâlnesc privirea lui Dane, vechiul prieten al lui Angel, n-ai cum să nu-l vezi, e ditamai pachetul de mușchi și poartă un costum albastru țipător cu o floare violet la butonieră, iar țeasta neagră îi lucește puternic – și el îmi amintește de Daniel, îi fac cu mâna timid și văd că mă recunoaște, iar după ce-și revine din șoc îmi face și el cu mâna și-mi trimite o bezea teatrală. Ruth, mama lui Angel, e așezată chiar în fața mea, îmbrăcată în roșu viu, culoarea sângelui ce-i curge năvalnic în vine. Arată de milioane, ca de obicei.

Îmi vine să plâng și nici nu știu de ce – din cauza lui Daniel, din cauza nunții sau pentru că-mi dau seama că lumea m-a recunoscut și se uită la mine șușotind. Mă-ntreb dacă toată viața o să am de-a face cu oameni care mă arată cu degetul – uite-o pe femeia aia care a provocat moartea lui Roberto Monteiro, un fotbalist de geniu de numai 24 de ani al cărui viitor s-a sfârșit prematur. Asta chiar dacă autopsia a confirmat teoria lui Ben: că Robbie a murit în urma unei afecțiuni rare a inimii de care nu s-a aflat decât prea târziu.

Când mă uit la altar, văd mirele așteptând răbdător, vizibil emoționat, iar lângă el e cavalerul de onoare, Jeremy, care arată așa de elegant și de chipeș, că nici nu-mi vine să cred că pe vremuri era doar un băiat ciolănos care s-a azvârlit cu capul în jos din avion și m-a speriat de moarte.

Mă întorc apoi iar spre capătul bisericii, de-acum mireasa a întârziat nepermis de mult, vicarul pare agitat, însă atunci se aude în sfârșit muzica și când mă-ntorc iar, o văd cum se apropie și nu-mi vine, *nu-mi vine* să-mi cred ochilor: fostul meu soț se apropie de mine, m-a zărit și el acum – sunt aproape doi ani de când nu ne-am mai văzut. Simt că-mi arde fața, las capul în jos și în ochi stau să mi se reverse lacrimi usturătoare de furie – parcă mă imploră să le las să curgă. La brațul lui e Angel – tot întruchiparea farmecului virginal și la cei 27 de ani pe care-i are acum, deși pare mult

mai tânără – cu o aură ca o spumă albă din tul de mătase încadrându-i pletele blonde ce-i curg pe umeri. În viața mea n-am urât-o mai mult decât în clipa asta.

•

Slujba e drăguță și tot, însă mie mi se pare interminabilă și, cu toate eforturile de a-mi păstra calmul, când se termină, nu-mi vine decât să plec imediat. Nu pot să mă duc la recepție în halul în care sunt. Sunt sigură că Angel n-o să se sinchisească și, după ce mi-a făcut azi, nici nu prea mai îmi pasă, așa că în timp ce lumea se fâțâie de colo-colo în curte, așteptând să felicite mireasa și mirele, eu mă furișez în spatele bisericii, printre morminte, și mă duc repede la Golful meu negru și uzat. Îmi scot pantofii cu toc și pornesc motorul – de-abia dacă văd, cu tot rimelul și plânsetele mascate de zgomotul mașinii. Parcarea e în spate, așa că trebuie s-o iau pe lângă oameni, spre singura ieșire din fața bisericii. Conduc cât de bine pot și, chiar când am impresia c-o să reușesc să plec neobservată, văd pe cineva într-un costum ca de înmormântare cum iese în fugă din mulțime și se pune în fața mașinii și, spre uimirea mea, el e – păruse îngrozit să mă vadă. Îmi face disperat semne să opresc și simt că mă apucă panica – ce vrea? Trebuie să plec, nu pot să dau ochii cu el, acum că e cu altcineva; piciorul îmi șovăie – Dumnezeule, stau așa de-o veșnicie – între pedala de accelerație și frână.

Partea a patra

72.

Sunt pe marginea trotuarului din fața magazinului de spirtoase de la capătul străzii pe care locuiam pe vremuri, în Chorlton, și nu pare să se fi schimbat mai deloc. Nimeni nu mă ia în seamă, sunt doar o femeie de patruzeci și ceva de ani cu soțul lângă mine, așteptând parcă să se facă verde ca să traversăm. Cum stau tăcută în ploaie, parcă mintea și corpul meu nu mai sunt conectate și dintr-odată îmi dau seama că mă legăn, gata într-o clipă de neatenție să-mi pierd echilibrul și să mă prăbușesc pe șosea. Soțul meu pare să nu aibă deloc încredere în mine, așa că mă ia de braț și mă ține bine, de parcă aș fi un copil, așa cum ar fi trebuit și eu să fac cu atâția ani în urmă.

Ciudat cât e de greu să lași în urmă o tragedie care te-a marcat pe viață. Îți trebuie voință cu carul și hotărârea fermă de a nu te întoarce niciodată în locul unde a avut loc dezastrul, de a-l lăsa în urmă pentru totdeauna. Sau așa am crezut mult, mult timp. Însă acum, că sunt aici, îmi doresc să mă fi întors cu ani în urmă. Când văd autobuzele care trec zăngănind pe stradă și îmi dau seama cât de ușor s-a întâmplat totul – că viața sau moartea pot să depindă de o simplă sticlă spartă –, îmi dau seama că în fiecare zi în lume se petrec accidente tragice și faptul că mi-am dat seama m-a ajutat cumva să mă vindec în sfârșit. Mama care se lasă distrasă o fracțiune de secundă când își îmbăiază copilul sau pe marginea unei piscine sau a unei străzi aglomerate nu e nici incapabilă, nici rea. Pur și simplu se întâmplă și de cele mai multe ori nici nu contează, printr-o întorsătură a sorții, copilul nu pățește nimic, oricât de improbabil ar părea, așa că poate până la urmă chiar există un Dumnezeu. Dragul meu Daniel a fost excepția, el n-a ieșit teafăr. Acum îl plâng în tăcere, liniștit, însă știu că și-a găsit pacea lângă frățiorul lui mai mic – sunt convinsă că ar fi fost băiat.

Astăzi nu-mi plâng doar fiul, nu e singurul care a murit aici, chiar în locul ăsta, o jelesc și pe geamăna mea Caroline, care, cu o săptămână în urmă, în ziua când se împlineau zece ani de la moartea lui Daniel, a pășit în întâmpinarea propriului ei destin, întruchipat într-un autobuz, și și-a lăsat propria urmă sângeroasă pe pământul de aici; tocmai am înmormântat-o la prânz. Când m-a sunat sărmana și chinuita mea mamă, nu pot să spun că am fost surprinsă, am înțeles cu mult timp în urmă că sora mea n-o să aibă parte de fericire în viață. Însă am mai înțeles și că așa a vrut ea să-și ceară în sfârșit scuze și să încerce să repare situația, pentru că ea m-a obligat să privesc în față trecutul și să mă întorc aici pentru un ultim adio destinat amândurora. Ciudat, însă chiar îi sunt recunoscătoare gemenei mele – ultimul pas pe care l-a făcut în viață ne-a eliberat pe amândouă: pe ea din închisoarea dependenței și a frământărilor de-o viață și pe mine din chinurile și vinovăția strânse în zece ani de ispășire. Cum stau aici, la colțul ăsta plouat și blestemat de stradă, mă simt inundată de un val de iertare atotcuprinzător: și pentru ea, și pentru mine însămi, mă simt ușoară, radioasă, de parcă patru îngeri strălucitori, câte unul pentru fiecare viață pierdută, mi s-au ridicat de pe

umeri și s-au înălțat tot mai sus peste străzile întunecate din Chorlton, pierzându-se în văzduhul nesfârșit. După momente lungi, vindecătoare, în care claxoanele mașinilor, scârțâitul frânelor, țiuitul de semafor și clipocitul bălțoacelor se combină într-o serenadă de fundal, simt în sfârșit că e vremea să plec și ne întoarcem amândoi în tăcere la mașină.

73.

Când las aleea cu pietriș în urmă îmi pare rău că nu mai aud scârțâitul liniștitor de sub tălpi care-mi amintește că sunt aievea, că sunt încă în viață. O iau fără zgomot printre florile sălbatice și printre albinuțele ce plutesc în vânt, trecând de magnifica clădire de epocă georgiană și luând-o spre terenul de joacă de lângă pista de alergări. Nu se prea uită nimeni la mine, sunt doar o mamă bine îmbrăcată, cu un câine labrador bătrân și cu doi copii mici. Ieri m-am întors la Manchester, unde nu mai călcasem de un deceniu, la înmormântarea surorii mele, iar azi, cumva perfid, simt că pășesc mult mai ușor pe pământ. Vântul e rece și purificator, cu tot soarele ce strălucește puternic, în această dimineață promițătoare de la mijlocul lui mai – vremea e în toi cu dispoziția mea iertătoare.

Ciudat cât de ușor e dintr-odată să-ți vezi de viață după ce în sfârșit ai dat piept cu trecutul și abia apoi i-ai întors spatele. Știam că n-o să fiu în stare să mă întorc în nord singură, așa că evident că m-au însoțit soțul meu, mama și, desigur, scumpa mea prietenă Angel, numai ea – și Simon – a trecut granița celor două vieți ale mele și mă cunoaște și sub numele de Cat, și sub cel de Emily. De fapt încă îmi spune Cat, nu deranjează pe nimeni, doar copiii mai pun întrebări uneori. Într-o zi o să le spun întreaga poveste, e datoria mea.

S-au împlinit zece ani de la moartea lui Daniel și a copilului meu nenăscut și șase ani de când m-am recăsătorit și, slavă Domnului, am fost binecuvântați cu două fetițe. Mă bucur că n-au fost băieți, cred că totul ar fi fost mai dificil dacă erau băieți. Însă recunosc că la început nu mi-a părut deloc bine când am aflat că eram însărcinată cu gemene. Măcar nu sunt identice și sunt mult mai apropiate decât am fost eu de Caroline vreodată, slavă cerului, iar eu le ador la fel de mult pe amândouă.

Acum că mă gândesc, divorțul de Ben a fost inevitabil. Nu prea era de așteptat că o să ne reluăm legătura pur și simplu după ce m-a regăsit. Era mult prea greu cu toată publicitatea îngrozitoare de după proces, când mass-media a dezgropat povestea jalnică a morții lui Daniel și a familiei pe care am părăsit-o, cu tot stresul urii de care am avut parte neîncetat (chiar dacă Roberto Monteiro a rămas tot un erou, acum a ajuns un idol în toată regula, încă un băiat dăruit, care n-o să îmbătrânească niciodată), cu toate sforțările mele să renunț la droguri – se pare că la capitolul ăsta chiar aveam nevoie de ajutor. Însă toate astea au fost nimica toată pe lângă doliul după copiii noștri și sentimentul cumplit de vinovăție care m-a cuprins după moartea lui Robbie, pe care cred că l-am iubit un pic, și nu doar pentru că semăna cu Ben, ci pentru că era el însuși. Amândoi am fost geloși după ce ne-am culcat cu cine ne-am culcat, chiar dacă nu ne plăcea să recunoaștem, da, m-am culcat cu un fotbalist tânăr și celebru, însă el s-a culcat cu *soră-mea*. Totul era mult prea sumbru. Cred că lucrul care a pus capac a fost furia lui Ben pe mine că l-am părăsit, nu putea să se controleze; după ce valul inițial de ușurare de după regăsire s-a atenuat ne-am trezit ciondănindu-ne din te miri ce, vărsându-ne furia, gelozia și sentimentul de abandon unul pe celălalt. După ce a trecut aproape un an fără să ne fie mai bine ni s-a părut mai ușor să ne despărțim în loc să încercăm mai

departe, chiar dacă el n-a vrut la început – până la urmă m-am mutat la mama o vreme. Cred că într-un final ne-a doborât pe amândoi oboseala.

Când o luăm în jos la vale îi dau drumul lui Charlie din lesă și o ia la fugă, ceva mai încet de la un timp, fiindcă are aproape unsprezece ani. Le las și pe fetițe să alerge puțin, pierdută un pic pe gânduri – de la o vreme m-am mai relaxat, nu mă mai panichez așa ușor și nu mă mai apucă paranoia că o să le fure cineva sau o să se înece, sau o să le calce mașina.

Angel mi-a aranjat următoarea căsnicie. Cine-ar fi crezut c-o să se mărite cu un amic de-al lui Ben, un alt contabil anost, amator de parașutism? Însă a început să meargă la ședințe de consiliere, a renunțat la droguri, nu mai fură din magazine și nu se mai culcă cu bărbați pe bani și mă bucur pentru ea. Știam că o să-și găsească un soț bun, e genul ăla de fată, iar acum are un soț bogat care o adoră, în loc de un ticălos de iubit plin de bani. Și-a dat seama că Tim are potențial și el s-a dovedit a fi o partidă foarte bună, se poartă cu ea de parcă ar fi o prințesă – ceea ce de fapt și e. Nu știu cum de i-a reușit, însă Tim a acceptat-o pur și simplu, cu tot trecutul ei, s-a îndrăgostit până peste cap de ea din clipa când le-am făcut cunoștință de Crăciun, după ce Ben a venit să mă caute. I-a luat ceva să-i fie alături cu totul, însă acum îi arată un devotament de leoaică față de puii ei, cum îmi arată și mie. Nu mai lucrează la cazinou, desigur, în ultima vreme vânează senzații tari aruncându-se din avion de la trei mii de metri înălțime, în sudul Spaniei, și făcând tranzacții cu acțiuni pe laptop – Tim a învățat-o și s-a dovedit a fi foarte talentată, doar dintotdeauna i-a mers mintea brici.

Totuși, nu-mi vine să cred ce șireată a fost la nunta ei – a depășit orice așteptări. Bine, nu avea niciun tată care s-o conducă la altar, însă cât de ridicol a fost că l-a ales tocmai pe Ben! A calculat totul la fix. Știa că așa o să ne vedem siliți să dăm ochii unul cu celălalt, că n-o să putem să ne evităm, deși, Dumnezeule, cât m-am străduit!

Mă-ntorc cu mintea la momentul ăla din urmă cu șase ani, când stăteam încovoiată în mașină și mă întrebam ce Dumnezeu să-i spun fostului meu soț pe care era să-l calc încercând să fug de el. În cele câteva clipe care îmi mai rămâseseră, gândurile mi s-au succedat în viteză, ca un teleprompter setat la maximum: cum putuse Angel să-mi facă una ca asta, doar se presupunea că suntem prietene? De ce dăduse Ben fuga să vorbească cu mine, ce Dumnezeu voia? Chiar mă crede în stare să-l calc cu mașina, nu se poate să nu știe că am încercat să-l depășesc doar, să fug de el? Ce-a fost în capul lui Ben de a acceptat s-o conducă pe Angel la altar? Cum a putut Angel să mă mintă în halul ăsta, de ce s-a jurat că el muncește în altă țară și n-are cum să ajungă la nunta ei? Cu cine a venit, unde e noua iubită cu care am auzit că e acum?

Nici n-am apucat să găsesc vreun răspuns, că s-a deschis portiera din cealaltă parte a mașinii și Ben a urcat lângă mine – ceva mai solid decât mi-l aminteam. Presupun că a vrut să se asigure că n-am cum să fug nicăieri, dac-aș fi luat-o din loc, ar fi venit cu mine. Cred că eram de-a dreptul șocată. Stăteam și mă uitam tot înainte, prin parbriz, peste capota de un negru decolorat pe care mai că era să nimerească el, respirând iute și precipitat. Ben era înnebunit de furie, cum nu l-am mai văzut în viața mea.

— Ce dracu' vrei să faci, nebuno? mi-a urlat în față. Puteai să mă omori.

Apoi clar și-a dat seama ce spusese, însă nu s-a oprit, încă nu-și vărsase toată furia.

— De fapt ce cauți aici? Angel a zis că ai plecat în Malawi ca voluntară, cu maică-ta.

Țin minte că am pufnit, dându-mi seama ce parșivă e Angel.

— Nu râde, nu e nimic amuzant, ce dracu'. Încerci să le strici nunta oamenilor cum s-a chinuit soră-ta să facă la nunta noastră? De ce nu poți să mă lași în pace? De ce mă tot chinui?

— Te *chinui*? m-am răstit și eu la el. Nu încerc deloc să te chinui. Nici eu n-am vrut să te văd, poți să mă crezi când îți zic. Angel s-a jurat pe ce-are mai sfânt că n-o să vii. Crezi că mi-am dorit să se întâmple așa ceva? Eu doar voiam să mă duc acasă, nu să te calc cu mașina, nu-s chiar în halul ăsta de nebună, am încercat doar să evit toată faza ASTA.

Și când am pronunțat furioasă ultimul cuvânt, m-am răsucit în scaun și m-am uitat la el pentru prima dată, l-am privit în față, și atunci parcă și inima mi s-a întors din nou spre el, la dragostea necondiționată pe care o simțeam pentru bărbatul cu care fusesem măritată pe vremuri, iar el mi-a citit totul pe chip, n-am mai putut să mă prefac. S-a aplecat spre mine în mașină și m-a apucat zdravăn, fără blândețe, ci tot cu furie, și m-a sărutat de parcă voia să mă omoare și eu l-am sărutat la rândul meu și ne-am agățat tare unul de celălalt cu mâini stângace, însă cu așa o furie, încât am uitat total că toată lumea se uita la noi – iar în mulțime se afla și viitoarea lui fostă.

Charlie se lungește în iarba înaltă de la poalele unui copac, deja îi e prea cald, fetele fac roata prin aer – le strig să aibă grijă unde pun mâinile, sunt urzici. Mi-a fost așa de dor de Charlie în cei doi ani cât eu și Ben am fost despărțiți, încât mă bucur mult să-l știu aproape iar. Și mă mai bucur și că am hotărât să ne stabilim la Londra, unde se mutase și Ben între timp – la o săptămână după nunta lui Angel deja locuiam la el, amândoi simțeam că nu mai avem timp de pierdut. Iar după câteva luni am cumpărat o căsuță din apropierea hotelului din Hampstead unde a stat Ben când a venit după mine. Făcuserăm o încercare s-o luăm de la capăt pe un teren neutru, într-un sătuc din Cheshire, însă nu prea mersese, la urma urmei suntem oameni de oraș și la Manchester nu mai puteam să ne mutăm. Însă îmi place mult să locuiesc aici. Cine-ar fi crezut că e posibil să te simți în armonie cu natura în plin centrul metropolei ăsteia monstruoase?

Uneori mă mai văd cu Simon. E minunat să-l văd fericit, acum că în sfârșit s-a despărțit de soția lui, a așteptat să împlinească fiul lui 18 ani – un gest onorabil, așa cum îi stă în fire – și are o iubită superbă. Din fericire o am și pe mama prin preajmă de la o vreme, s-a mutat ca să petreacă mai mult timp cu nepoatele ei și, cu toate că sigur e foarte afectată de moartea lui Caroline, sper să-i fie mai ușor pe viitor – măcar nu mai trebuie să-și facă tot timpul griji și speră că și-a găsit în sfârșit liniștea. Și tata pare să-și fi revenit cât de cât, parcă e alt om de când și-a întâlnit noua soție, o femeie foarte temperamentală. Poate că într-o bună zi o să ne simțim cu toții eliberați.

Acum nu mai simt niciun pic de furie sau vinovăție când mă gândesc la Caroline. Mi-a venit tare greu s-o iert, însă până la urmă se pare că nici ea n-a reușit să se ierte. Măcar sărmana și chinuita mea soră geamănă a pus capăt unui deceniu întreg de nefericire cruntă și automaltratare. Ben s-a ținut de cuvânt și n-a mai văzut-o niciodată, așa că nici eu nu prea am mai văzut-o și, cu toată tristețea pe care o simt când mă gândesc, poate că așa i-a fost sortit să sfârșească de la bun început.

O iau cu fetele mele pe fâșia de pământ dintre iazuri și-l chem pe Charlie ca să-i pun lesa, nu vreau să fugărească rațele. Când ridic ochii, îl văd pe soțul meu venind spre mine, probabil că a terminat mai devreme turele de înot, vine cu ziarele de weekend, cafeaua și chiflele proaspete de la cafeneaua de lângă terenurile de tenis. Simt că-mi crește inima în piept când îl văd, iar gemenele noastre strigă „Tati”, Charlie se smulge din strânsoarea mea cu tot cu lesă și o rupe la fugă ca un cățelandru spre Ben, care îl prinde de zgardă, iar gemenele ajung și ele lângă ei și îmi privesc familia cum se tolănește pe iarba moale, în râsetele care răsună în aerul curat.

Nota autoarei

Am scris *Cu un pas prea departe* în vara anului 2010, când mama mea a început să se simtă rău, deși nu se știa de ce, și am tot îndemnat-o să lectureze capitolele pe măsură ce le scriam, ca să-și treacă timpul, fără să știu nici eu ce urma. Am scris oriunde mă aflam – în pat, sprijinită de tăblie, afară în grădină pe la prietenii mei, uitându-mă la copii cum se joacă, la spital, în avionul de Dublin (unde lucram la vremea aia) –, hotărâtă să termin cartea doar ca s-o citească ea, cu toate că nu voiam să știu de ce. Am terminat varianta brută cu câteva zile înainte să moară mama. Ei îi dedic acest roman.

Sylvia Blanche Harrison
7 septembrie 1937-3 iulie 2010

Mulțumiri

Vă avertizez că urmează o listă lungă, o groază de oameni m-au ajutat pe parcursul publicării cărții. În primul rând aș vrea să-i mulțumesc soțului meu, care m-a convins să-l abordez pe Jon Elek de la United Agents (chiar a venit cu mine la întâlnire!) când m-au apucat panica și nehotărârea în privința viitorului. Apoi desigur că trebuie să-i mulțumesc lui Jon, care mi-a demonstrat ușor și eficient de ce am nevoie de un agent literar, și de asemenea Lindei Shaughnessy, Jessicăi Craig, lui Amy Elliott, Ilariei Tarasconi, lui Emily Talbot și Georginei Gordon-Smith de la UA. Le sunt imens de recunoscătoare echipei Penguin, cu care am lucrat cu plăcere, și mai ales lui Maxine Hitchcock, datorită căreia sunt și mai mulțumită acum de romanul meu, ca și Lydiei Good, Katyei Shipster, Francescăi Russell, lui Tom Broughton, Annei Derkacz, Oliviei Hough, lui Sophie Overment, Nick Lowndes, Holly Kate Donmall, Elizabeth Smith, Kimberley Atkins, Fionei Price, Rebeccăi Cooney, lui Naomi Fidler și lui Louise Moore.

Le mulțumesc recenzenților și bloggerilor care mi-au lăudat cartea, recomandând-o cititorilor și prietenilor, printre care se numără: Liz Wilkins, Anne Carter, Anne Williams, Janet Lambert, Trish Hannon, Shinjini Mehrotra, Jo Barton, Christian Anderson, Christine Miller, Marleen Kennedy, Michelle Iliescu, Karen Cocking, Dawn Cummings, Dianne Bylo, Allison Renner, Scarlett Dixon, Kelly Konrad, Teresa Turner, Kelly Jensen, Helen Painter, Sue Cowling, Gillian Westall, Cherra Wammock, Marion Archer, Sheli Russ, Linda Broderick, Natalie Minto, Nina Lagula, Patricia Melo, Charlotte Foreman, Suzanne Rogers, Patrice Hoffman, Denise Crawford, Catherine Armstrong, Chris French, Cleo Bannister, Trish Hartigan, Karen Rush, Heidi Permann, Ellen Schlossberg, Cindy Lieberman, Karen Brissette, Betty McBroom, Kristin Grunwald, Tellulah Darling, Don Foster, Mattie Piela, Debbie Krenzer, Sarah Fenwick și toți ceilalți care și-au arătat sprijinul pe internet.

Și le mai mulțumesc încă o dată TUTUROR celor care m-au ajutat sau mi-au arătat încredere de la bun început, printre care se numără: Kavita Bhanot și Becky Swift de la The Literary Consultancy, Helen Castor, Heather O'Connell, Matthew Bates, Jane Bruton, Tom Tivnan, Daniel Cooper, Amy Tipper, Mel Etches, Rachel Jones, Heidi Jutton, Phil Edwards, Sharon Hughes, Emily Cater, Caroline Farrow, Chris White, Peter Gruner, Laura Lea, Becky Beach, Lizzy Edmonds, Alex Bellotti, Laura Nightingale, Phil Hilton, Jessica Whiteley, Susan Riley, Olivia Phillips, Lucy Walton, Laurel Chilcot Smithson, Jane Corry, James Blendis, Rhian Prescott, James Corner, Ian Binnie, Debi Letham, Myles Clark, Jo McCrum, Mark McCrum, Fiona Webster, Geri Hosier, Charlotte Metcalf, Franca Reynolds, Arabella Weir, Keith Crook, Stephen Bass, Jeff Taylor, Gary Rosenthal, John Anscomb, Scott Pearce, Susan Kirby, Laila Hegarty, Kristina Radke, Penny Faith, Deborah Wright, Lyndsey Kilifin, Angie Greenwood, Helen Cory, Jacky Lord, Harriet Lane, Clare Johnson, Katherine Ives, Michael Goodwin, Lorelei Loveridge, Teena Dawson, Louise Weir, Meike Ziervogel, Mel Sherratt, Hilary Lyon, Carolina Sanchez, Angela Echanova, Claire Lusher, Alli Campbell, Tracy Morrell, Bex Davies, Catherine Burkin, Lisa Parsons, Annabelle Randles, Monique Totte, Jane Morgan,

Rachel Johnson, Nick Conyerd, Catherine Cunningham, Catherine West, Liz Webb, Garry Boorman, Lakshmi Hewavisenti, Conor McGreevy, Alice Baldock, Kathy Weston, Anna Jachymek, Claire Heppenstall, Donna Malone, Angie Starn, Gail Walker, Dave Sheehan, Val Young, Nicola Young, Nicole Johnschwager, Nathan Ruff, Mary Bishop, Colin Sutherland, Chrissy Peach, Joanne Doran, Sandie Kirk, Maxine Leech, Dave Martin, Helen Say, Jennifer Page, Ed Seskis, Dolly Lemon, Karen Seskis, John Harrison, Stuart Harrison, Angeles Borrego Martin, Connie Bennet și, desigur, tuturor prietenilor mei, scumpului meu fiu și minunatei mele mame care nu mai e printre noi.

virtual-project.eu

[{1}] „Ce-i în capu' ăla al tău?" (engl.) (N. t.).
[{2}] „Cat" - „pisică" (engl.). (N.t.).
[{3}] Numele de scenă al unei actrițe și prezentatoare britanice de emisiuni romantice gen Blind Date și Surprise, Surprise. (N.t.).